

Niên Thiếu Vô Tình

Contents

Niên Thiếu Vô Tình	3
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Niên Thiếu Duyên Hà Bát Phong Lưu - Tiết Tử	3
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Thiên Cơ Biến	4
3. Quyển 1 - Chương 2: Trùng Thiên Oán	5
4. Quyển 1 - Chương 3: Toái Mộng Thường	6
5. Quyển 1 - Chương 4: Trích Tiên Ảnh	8
6. Quyển 1 - Chương 5: Vãn Vô Địch	9
7. Quyển 1 - Chương 6: Tuyệt Diệt Vương	11
8. Quyển 1 - Chương 7: Bất Thắng Hàn	13
9. Quyển 1 - Chương 8: Diệp Tri Thu	17
10. Quyển 1 - Chương 9: Long Huyết Châu	20
11. Quyển 1 - Chương 10: Tu Tẫn Hoan	23
12. Quyển 1 - Chương 11: Thủy Thanh Hàn	26
13. Quyển 1 - Chương 12: Tuý Lưu Hà	29
14. Quyển 1 - Chương 13: Dạ Sơ Thăng	33
15. Quyển 1 - Chương 14: Ám Tiêu Hồn	37
16. Quyển 1 - Chương 15: Luyện Nghê Thường	40
17. Quyển 1 - Chương 16: Đoạn Tình Thương	43
18. Quyển 1 - Chương 17: Dục Cao Phi	46
19. Quyển 1 - Chương 18: Tuyết Sương Ngộ	49
20. Quyển 1 - Chương 19: Thị Phi Cục	53
21. Quyển 1 - Chương 20: Dạ Thính Cầm	56
22. Quyển 1 - Chương 21: Cục Trung Cục	59
23. Quyển 1 - Chương 22: Nhân Gian Loạn	62
24. Quyển 1 - Chương 23: Ngọc Phần Hương	65
25. Quyển 1 - Chương 24: Chằm Mộng Thì	67
26. Quyển 1 - Chương 25: Đối Châm Phong	70
27. Quyển 1 - Chương 26: Hữu Sở Tư	72
28. Quyển 1 - Chương 27: Hận Thương Tâm	75
29. Quyển 1 - Chương 28: Liêu Vị Cập	77
30. Quyển 1 - Chương 29: Kinh Mộng Tỉnh	80
31. Quyển 1 - Chương 30: Trầm Ngâm Dạ	82
32. Quyển 1 - Chương 31: Kiến Huyết Hà	84
33. Quyển 1 - Chương 32: Sơn Tự Kinh	86
34. Quyển 1 - Chương 33: Lưỡng Tâm Tri	89
35. Quyển 1 - Chương 34: Kim Ngân Kính	91
36. Quyển 1 - Chương 35: Hoãn Bình Kế	93
37. Quyển 1 - Chương 36: Sự Nan Liệu	95
38. Quyển 1 - Chương 37: Tái Tự Tình	97
39. Quyển 1 - Chương 38: Cánh Vô Duyên	99
40. Quyển 1 - Chương 39: Đông Nam Hành	101
41. Quyển 1 - Chương 40: Thương Tịch Diệt	104

42. Quyển 2 - Chương 1: Vạn Vật Vô Tình Giai Khả Hưu - Tiết Tử	108
43. Quyển 2 - Chương 1-2: Mộng Như Mộng	109
44. Quyển 2 - Chương 2: Phong Lưu Tuyết	111
45. Quyển 2 - Chương 3: Lệnh Nhân Tích	113
46. Quyển 2 - Chương 4: Toái Cửu Hoa	115
47. Quyển 2 - Chương 5: Chiến Thực Sơn	118
48. Quyển 2 - Chương 6: Nguyệt Hoa Dẫn	120
49. Quyển 2 - Chương 7: Ẩn Phong Nguyệt	123
50. Quyển 2 - Chương 8: Đa Tịch Liêu	126
51. Quyển 2 - Chương 9: Thanh Sơn Cự	128
52. Quyển 2 - Chương 10: Sự Toàn Phi	131
53. Quyển 2 - Chương 11: Lâm Trung Mật	133
54. Quyển 2 - Chương 12: Trữ Tương Khi	136
55. Quyển 2 - Chương 13: Đoạn Sầu Trường	138
56. Quyển 2 - Chương 14: Khủng Đa Tình	140
57. Quyển 2 - Chương 15: Chung Vô Tình	142
58. Quyển 2 - Chương 16: Giai Thành Không	144
59. Quyển 2 - Chương 17: Bí Trung Bí	147
60. Quyển 2 - Chương 18: Giải Liên Hoàn	149
61. Quyển 2 - Chương 19: Kim Tiểu Vãn	151
62. Quyển 2 - Chương 20: Chính Bi Thu	153
63. Quyển 2 - Chương 21: Vô Sở Khốn	155
64. Quyển 2 - Chương 22: Tam Hợp Lâu	157
65. Quyển 2 - Chương 23: Danh Lợi Quyển	159
66. Quyển 2 - Chương 24: Khổ Truy Ưc	161
67. Quyển 2 - Chương 25: Tế Vong Linh	164
68. Quyển 2 - Chương 26: Yêu Minh Nguyệt	166
69. Quyển 2 - Chương 27: Duy Thác Tính	169
70. Quyển 2 - Chương 28: Nhân Tương Mị	171
71. Quyển 2 - Chương 29: Ly Trần Thế	173
72. Quyển 2 - Chương 30: Nhân Tương Mộ	175
73. Quyển 2 - Chương 31: Ẩm Vô Thanh	177
74. Quyển 2 - Chương 32: Mộng Giang Nam	179
75. Quyển 2 - Chương 33: Do Nan Biện	181
76. Quyển 2 - Chương 34: Tái Tương Phùng	184
77. Quyển 2 - Chương 35: Kiếm Phá Cục	185
78. Quyển 2 - Chương 36: Bi Duyên Nghiệt	188
79. Quyển 2 - Chương 37: Tội Vô Tình	190
80. Quyển 2 - Chương 38: Chỉ Nhược Phong	193
81. Quyển 2 - Chương 39: Vĩnh Nan Hưu	195
82. Quyển 2 - Chương 40: Quy Phong Nguyệt	198
83. Quyển 3 - Chương 1: Nhất Tiểu Kham Tiêu Vạn Cổ Sầu - Tiết Tử	201
84. Quyển 3 - Chương 1-2: Khốn Thái Nguyên	202
85. Quyển 3 - Chương 2: Vi Quân Tình	203
86. Quyển 3 - Chương 3: Tình Thâm Chứng	205
87. Quyển 3 - Chương 4: Giai Vi Thương	207
88. Quyển 3 - Chương 5: Chung Thành Thác	209
89. Quyển 3 - Chương 6: Bất Do Nhân	212
90. Quyển 3 - Chương 7: Mộng Thành Hồi	213
91. Quyển 3 - Chương 8: Cố Nhân Lai	216
92. Quyển 3 - Chương 9: Tình Vị Liễu	218
93. Quyển 3 - Chương 10: Nhật Nguyệt Hương	220
94. Quyển 3 - Chương 11: Tình Mạch Mạch	222
95. Quyển 3 - Chương 12: Vĩ Thanh	225

96. Quyển 3 - Chương 13: Phiên Ngoại: Lần Đầu Tiên	226
97. Quyển 3 - Chương 14: Phiên Ngoại: Thì Ra Là Vậy	227
98. Quyển 3 - Chương 15: Phiên Ngoại: Bắt Gian Tại Trận	230

Niên Thiếu Vô Tình

Giới thiệu

Biên tập bản dịch: Triều Nhan (Nhờ có Tần và Phi Thiên đã giúp đỡ, em cảm ơn rất nhiều *cúi đầu*)Thể loại: đam mỹ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nien-thieu-vo-tinh>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Niên Thiếu Duyên Hà Bất Phong Lưu - Tiết Tử

Đêm trăng,

Thành Biện Lương,

Bọn họ đang trải qua một trận đại chiến xưa nay chưa từng có.

Kiểm khách phong lưu, thẳng thần phóng túng lại cuồng ngạo bất kỵ,

Phong Vũ lâu chủ tuần mỹ vô trù lại thê lương cụt tay,

“Thần long cúi đầu” tao nhã lễ độ mà ánh mắt như điện,

Thủ lĩnh danh bộ lạnh lùng như băng lại thanh hàn như nguyệt.

Bọn họ đều là người đứng đầu quần hùng trong kinh thành, trên giang hồ.

Trong khoảnh khắc ánh chớp loé lên, con người bề nghệ quần hùng kia mang theo một loại tâm tình vạn niệm hoá tro tàn, mây xanh vạn cổ tựa lông hồng, phi thân vào giữa không trung.

Đúng lúc này, ánh chớp biến thành màu đỏ.

Ánh chớp vì sao lại biến đỏ?

Bởi vì ánh kiếm,

– bởi vì thanh kiếm trong tay một thiếu niên vương hầu áo trắng.

Ánh kiếm loé lên giữa ánh chớp.

Chớp trắng xoá,

Kiểm đỏ thẫm.

Một kiếm kia,

Ánh đỏ thiên địa,

Cũng ánh đỏ,

Mất hẳn.

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Thiên Cơ Biến

Bắc Tống năm Nguyên Phù, Triết Tông bệnh tật triền miên, ngoại có địch quốc nhìn chằm chằm như hổ rình mồi, nội lại có tà nịnh rục rịch ngóc dậy.

Lúc này Biện Kinh đã vào cuối mùa thu, thế nhưng trong thành mây đen dày đặc, dường như đông tố sắp bùng xuống.

Thân vương phủ,

Trong phủ Vương phi mang thai đã mười tháng, sáng sớm liền đau bụng, đã đến lúc lâm bồn, nội viện nơi này tuy là cấm địa của vương phủ, nhưng lúc này lại có cả đoàn nha hoàn đợi sẵn. Duy chỉ có Thân vương Triệu Tất, một mình đứng bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy mây đen, vì quốc sự mà sầu phiền, lại thêm lo lắng an nguy của vợ con, nhất thời chạm đến tâm sự trong lòng, đôi mày kia không khỏi nhíu lại.

Chợt nghe phía sau một người bình thản nói: “Mây đen dường như muốn áp sụp thành.”

Triệu Tất xoay người lại, chỉ thấy một người áo trắng gấm hoa, đứng thẳng phía sau, lập tức cười nói: “Nghe nói tháng trước Phương huynh sinh được quý tử, tiểu đệ còn chưa kịp dâng môn chúc mừng, ngược lại làm phiền huynh phải từ xa tới thăm.”

Người tới họ Phương danh Tịch, nhiều đời cư ngụ ở Giang Nam, là danh môn vọng tộc nơi đó, thuở nhỏ đã theo danh sư tập võ, chỉ mới hai mươi đã nổi danh thiên hạ.

Mà Thân vương cũng không giống với những hoàng thân quý tộc khác, thuở nhỏ cốt cách thanh kỳ, thân dân ái vật, niên thiếu đã từng du lịch qua các nơi ở vùng Trung Nguyên. Một ngày đi tới Giang Nam, trên đường đi gặp phải cường đạo, nguy hiểm bất trắc, may mắn được Phương Tịch cứu sống, về sau lấy lễ huynh đệ đối đãi, thăm viếng không dứt, thân mật vô cùng.

Triệu Tất thấy Phương Tịch tới chơi, tâm trạng rất vui vẻ, sai người phụng trà, hàn huyên một lúc, không khỏi dần dần bàn đến quốc sự.

Lại nghe Phương Tịch nói: “Thân vương điện hạ là rường cột nước nhà, lúc này cũng không chìm đắm trong nữ nhân tình trường. Lại nghe hoàng thượng hiện nay bệnh tình nghiêm trọng, gần đây thật là luôn hướng về điện hạ, nghĩ đến nếu bệ hạ cười hạc về Tây, cũng là ngày Vương gia thân đăng đại bảo...”

Triệu Tất cắt lời: “Bệnh tình đương kim thánh thượng hiện đang từ từ chuyển biến tốt đẹp, mà nay quốc sự nguy nan, Phương huynh không nên ngay lúc này nhắc đến những lời ấy.”

Phương Tịch cười, không nói thêm lời nào.

Một tia chớp xé tan tầng mây, lập tức tiếng sấm ầm ầm, át mất tiếng khóc trẻ con vừa vang lên.

Liền có gia nhân tới báo: “Khởi bẩm điện hạ, Vương phi sinh hạ Thế tử, mẫu tử bình an.”

Đứa trẻ bọc trong tã tuy rằng mới sinh, nhưng mà mặt mày đẹp như tranh vẽ, trắng nõn bụ bẫm, quả thật là rất đáng yêu. Triệu Tất ôm ái tử vào lòng, vô cùng yêu thích.

Phương Tịch thấy tình cảm phụ tử Triệu Tất, nhớ tới ấu tử nhà mình, rớt cuộc khẽ mỉm cười.

Triệu Tất nhìn thấy trong mắt, nói: “Phương huynh đang nhớ lệnh lang?”

Phương Tịch cười nói: “Phương mẫu đã qua ba mươi, đến giờ cũng chỉ có một con trai, khiến Vương gia chê cười rồi.”

Hai người tâm ý tương thông, không khỏi nhìn nhau mỉm cười.

Phương Tịch nấn ná ở Vương phủ mấy ngày, sau quay về Giang Nam.

Ban đêm, bốn bề vắng lặng, một người xách một giỏ tre vuông đi ra khỏi Thân Vương phủ.

Trong giỏ tre, đứa trẻ hầy còn ngủ ngon, một mảnh tơ lụa trắng đặt dưới tã bọc.

Kính gửi Thành Đình Điền đại nhân,

Triệu Tắt uống sinh vào nhà để vương, trên không có công lao gì với xã tắc, dưới nợ ân tình của bá tánh. Nay gặp sài lang giữa đường, hãm thân tù ngục, mệnh treo sớm tối, càng không trông mong may mắn. Duy có con ta vừa mới sinh, chỉ mong đại nhân thương tình, bảo tồn cốt nhục của ta, kiếp này hổ thẹn không thể báo đáp, kiếp sau nguyện kết cỏ ngậm vành, báo đáp đại đức của ngài.

Triệu Tắt rơi lệ khầu đầu.

Nét chữ thanh tú lại mang theo chút hoản loạn, hiển nhiên là viết vội vàng.

Mấy ngày sau, trên phố đồn rằng, Thế tử của Thân Vương vừa sinh hạ được một tháng đã chết non, Vương Phi vì đau lòng ái tử mà chết, mà Thân vương cũng nhiễm bệnh hiểm nghèo chết bất đắc kỳ tử.

Nguyên Phù năm thứ ba (năm 1100 sau Công nguyên), Đoan vương Triệu Cát lên ngôi hoàng đế, sử xưng là Tống Huy Tông.

3. Quyển 1 - Chương 2: Trùng Thiên Oán

Có người từng thắc mắc cách xưng hô của Tứ đại danh bộ đối với Gia Cát tiên sinh.

Danh nghĩa là thầy trò, rõ ràng thật là thầy trò, vì sao không xưng sư phụ mà xưng thế thúc?

Thật ra, trước Tứ đại danh bộ, Gia Cát tiên sinh đã từng thu một đệ tử, một đệ tử thực sự gọi lão là sư phụ.

Đứa trẻ kia lúc được Gia Cát tiên sinh mang về Tam Điểm đường bất quá chỉ mới ba tháng tuổi, dường như còn chưa có tên.

Cho nên, thân là sư phụ, Gia Cát tiên sinh đặt tên cho hắn là Địch Thiên Trùng.

Địch Thiên Trùng là một đứa trẻ rất tuần tú.

Loại tuần tú này, khiến cho trong mắt người đời, hắn trở nên giống như thế ngoại kỳ hoa.

Mà quan trọng hơn là, Địch Thiên Trùng hiếu học.

Hắn chăm chỉ,

Hơn nữa hắn vốn là một đứa trẻ thông minh tuyệt đỉnh, cho nên dưới sự dẫn dắt của Gia Cát tiên sinh tiến bộ rất nhanh, sáu tuổi đã nổi tiếng khắp kinh thành, được tôn là thần đồng, mọi người gọi hắn là “Tiểu Gia Cát”.

Nói chung, lúc nhỏ Địch Thiên Trùng đã là một ngôi sao rực rỡ, hễ người nào từng gặp qua hắn, đều nói hắn là một thiên tài bẩm sinh.

Hắn dường như chiếm được vô số chúc phúc của thần ma, như tên của hắn, vừa ra đời liền ‘nhất phi trùng thiên’ (bay thẳng trời cao).

Thậm chí ngay cả Phương Cự hiệp vang danh thiên hạ đối với đứa trẻ này cũng nhìn bằng con mắt khác, tự đáy lòng tán thưởng.

Phương Cự Hiệp cũng có một con trai, nghĩa tử, Phương Ứng Khán.

Đối với Phương Ứng Khán, hắn cũng hết sức kỳ vọng.

Thế nhưng hắn đã từng nói với Gia Cát tiên sinh rằng: “Tương lai nhất định phải đem Ứng Khán vào kinh, để nó học tập Thiên Trùng.”

Nhưng mà sự thế gian, khó lường toàn.

Một Địch Thiên Trùng như vậy, thân thể của hắn, dĩ nhiên là một điều bí ẩn.

Cổ ngữ có câu: cây cao hơn rừng, tất phải chịu gió to, người tài hơn thiên hạ, tất phải chịu người đời gièm pha.

Địch Thiên Trùng vang danh khắp kinh sư, nhưng đồng thời, lời đồn cũng nổi lên bốn phía thành Biện Lương.

Thậm chí có người còn vì tướng mạo Địch Thiên Trùng tương tự với Thân vương trước kia mà nghi ngờ Thế tử của Thân Vương vẫn còn sống trên đời.

Đối với việc này, Gia Cát tiên sinh giữ kín như bưng.

Đương nhiên, cũng có thể Địch Thiên Trùng chỉ là một cô nhi.

Thế gian vốn có nhiều sự việc chúng ta không rõ ràng lắm, cũng không tất phải làm cho rõ ràng.

Nhưng mà,

Có một ngày,

Địch Thiên Trùng bỗng nhiên rời khỏi Tam Điểm đường.

Lúc hắn được tám tuổi.

Rời khỏi Gia Cát tiên sinh.

Mất tích.

Không thấy nữa.

Phảng phất giống như chưa từng xuất hiện, hoàn toàn biến mất.

Thế cho nên, những người từng gặp qua hắn, đều hoài nghi,

- một Địch Thiên Trùng kinh tài tuyệt diễm,
- một Địch Thiên Trùng hoàn mỹ vô khuyết,
- phải chăng, chỉ xuất hiện trong một cửa mình mà thôi?

Thế cho nên, từ đó về sau đệ tử mà Gia Cát tiên sinh thu nhận đều xưng hô là thế thúc, mà không phải sư phụ.

Thế cho nên, năm ấy Thành Nhai Dư bảy tuổi trở thành Vô Tình.

Thế cho nên, khi Phương Ứng Khán vào kinh cũng không gặp được thần đồng mà nghĩa phụ đã từng ở trước mặt mình nhắc đến vô số lần.

Thế cho nên, Lôi Tồn vì để kỷ niệm nhân duyên với Tiểu Gia Cát, đã sửa tên đứa trẻ mà mình thu dưỡng thành Địch Phi Kinh.

Thế cho nên, Thiết Thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết cũng chưa từng gặp qua người vĩnh viễn tồn tại trong trí nhớ của thế thúc và đại sư huynh, Địch Thiên Trùng.

4. Quyển 1 - Chương 3: Toái Mộng Thường

Hắn nhớ mang máng, lần đầu tiên phụ thân mang hắn đi xa nhà, là đến thăm một cố nhân.

Nhà người đó dường như ở ngoại ô kinh thành.

Ở nơi đó, hắn gặp được một đứa trẻ hầu như cùng tuổi với mình.

Hắn khi đó, còn chưa biết hắn là nên dùng loại từ ngữ gì để hình dung đối phương.

Mỹ lệ? Khả ái? Hoạt bát? Hay là...

Hắn chỉ cảm thấy dường như đã từng ở nơi nào gặp qua, nhưng mà nhất thời lại nhớ không ra, vô ý thức nắm chặt vạt áo của phụ thân, cho đến khi phụ thân đem tay hắn gỡ ra.

Mà đứa trẻ kia đứng ở trong đình viện nhà mình, dùng một đôi mắt trong suốt không gì sánh được nhìn hắn, thỉnh thoảng lại trộm liếc nhìn vài đoá hoa sen đang nở trong ao.

Ngây thơ rực rỡ.

Năm đó hắn chính là... Bốn tuổi? Hay năm tuổi?

Một đêm kia, mẫu thân bởi vì chuẩn bị sinh nhật cho y mà may một bộ áo mới.

Tơ lụa mềm mại trơn mượt, sáng bóng dưới ánh trăng, giống như mộng cảnh mê người, khiến cho một khi đã rơi vào liền không muốn thoát ra.

Y ngủ trong lòng nhũ mẫu, đang mơ một giấc mơ ngọt ngào.

Nhưng mà giấc mơ đột nhiên bị cắt đứt, bỗng chốc trở thành địa ngục kinh khủng.

Giết chóc cùng biển lửa, nuốt chửng toàn bộ những gì y có, bao gồm phụ thân của y, mẫu thân, cùng với bộ xiêm y vĩnh viễn cũng không thể hoàn thành...

Chỉ trong nháy mắt, máu tanh nhuộm đỏ toàn bộ thể giới.

Vô Tình thích thổi tiêu, đồng thời gọi tiêu của mình là “Tiểu Vãn”.

Bởi vì thổi tiêu, y kết bạn với một nữ tử, Đường Liệt Hương.

Y rất thích nàng, đồng thời cũng thích ăn món mè gà mà nàng nướng.

Đối với Vô Tình, Đường Liệt Hương giống như một tiểu thư tỷ tỷ.

Thiệt Thủ từng trêu chọc y vì việc này, kết quả bị Vô Tình trừng mắt.

Có lẽ bởi vì còn nhỏ đã không còn chỗ dựa, y dường như đặc biệt có duyên với những nữ tử lớn tuổi hơn mình.

Vô Tình tự giấu mà nghĩ như vậy.

Mặc dù đã có sự quan tâm ảm áp của thể thức và các sư đệ, nhưng y vẫn vĩnh viễn không thể dễ dàng tìm được hạnh phúc như người bình thường.

Chỉ ít, so với đứa trẻ bên người Phương Cự Hiệp năm đó, hạnh phúc hơn chính mình nhiều lắm.

Vô Tình không phải là một người thích hồi ức, bởi vì hồi ức của y luôn luôn là ác mộng kéo dài, dây dưa không dứt, khiến y không muốn, cũng không dám, nghĩ tới hồi ức.

Đứa trẻ năm xưa chăm chú túm lấy vạt áo của phụ thân, hôm nay đã trở thành phượng hoàng bay lượn trên chín tầng mây.

Mà y, lại bị buộc phải mặc vào một kiện áo khoác ‘vô tình’, trong tiếng trầm trồ của người đời, trong tiếng tán thưởng của quần hùng, trong tiếng nghiêng răng của gian nịnh, từng bước từng bước tiến vào trong bóng tối băng lãnh vô biên.

Trong vô biên vô tận bóng đêm, trong vô cùng vô bờ lạnh lẽo, y, chống lại số phận.

Y không thể, không được phép, quay đầu lại.

Bởi vì, y vốn đã không có đường lui.

Một con chim nhỏ không chân, phải chăng chỉ có thể, vĩnh viễn, không ngừng, bay tới?

5. Quyển 1 - Chương 4: Trích Tiên Ảnh

Không ai sinh ra đã là anh hùng hoặc kiêu hùng.

Khi còn bé, Phương Ứng Khán tâm cao khí ngạo.

Hắn tư chất thông minh, ngộ tính cực cao, vợ chồng Phương Cự hiệp vô cùng yêu thương hắn.

Cho nên, hắn luôn luôn được nuông chiều từ bé, có thể nói là nhận được nghìn sủng vạn ái vào một thân.

Bởi vì hắn tuấn mỹ và kiêu ngạo, khiến cho không ít nữ tử cùng trang lứa đều sinh lòng ngưỡng mộ.

Mà tài hoa và khí chất của hắn, lại càng khiến cho không ít hiệp nữ trên giang hồ vì vậy mà khuynh tâm.

Hắn khi đó mặc dù chỉ là một thiếu niên ngây ngô, nhưng cũng không hề động dung vì những nữ tử như vậy.

Cho đến có một lần, Phương Cự hiệp đi kinh thành, Phương phu nhân bởi vì luôn luôn dung túng cưng chiều hắn, nên đã để hắn ra ngoài du ngoạn.

Khi đó...

Hắn gặp một nữ tử.

Chính xác mà nói, là một nữ hài.

Đôi mắt của nữ hài, rất trong suốt, phẳng phất như hắn từng nhìn thấy trong mơ, rất quen thuộc...

Lập tức cảm giác tiếp theo của hắn chính là: nàng và nghĩa mẫu giống nhau!

Mặc dù nàng khi đó chỉ là một tiểu cô nương, nhưng loại khí chất so với sương còn đẹp, so với tuyết còn trong, như hương mai lẫn trong sương, phong lưu thắng tuyết, hầu như khiến Phương Ứng Khán khuynh đảo.

Đáng tiếc, lần đầu tiên luyện ái của hắn, không có thành công.

Nữ hài kia dường như chuyện gì cũng nghe theo hắn, thế nhưng bỗng nhiên uyển chuyển cự tuyệt hắn.

Cự tuyệt hắn rất nhẹ nhàng, tuyệt đối không làm tổn thương hắn.

Lý do là, nàng đã sớm có hôn ước.

Phương Ứng Khán có vẻ như hoàn toàn không bị tổn thương.

Nhưng sự thật là thương tâm và thất bại khiến hắn đã từng một lần nghĩ đến cái chết.

Bởi vì hắn thấy tôn nghiêm và kiêu ngạo của mình đều đã bị chà đạp.

— người như hắn cho tới bây giờ hề muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, sao lại có thể bị người cự tuyệt?

Nhưng mà hắn lúc này còn chưa biết nguyên nhân thật sự khiến mình bị cự tuyệt.

Bởi vì ngay cả nữ hài tử kia cũng không biết.

— vì sao lại cự tuyệt một người như hắn?

— hay là bởi vì nàng nghĩ, ánh mắt hắn nhìn nàng, giống như là đang xuyên qua nàng mà nhìn một người khác?

Người này, có phải như lời hắn nói, rất giống nghĩa mẫu Hạ Văn Y của hắn?

Hay là...

.....

Đã trải qua một lần bị ái tình đả kích, Phương Ứng Khán vào kinh dưới sự giúp đỡ của nghĩa mẫu, chủ chương Thần Thông Hầu phủ.

Dụng ý của Phương phu nhân đơn giản chỉ là mong muốn hấn đem tâm trí chuyên chú vào sự nghiệp, mà quên đi tình sầu ái toả.

Đương nhiên, nếu như huệ chất lan tâm như Hạ Văn Y có thể biết được ái tử của mình vài năm sau này, sẽ mang đến cho kinh sư, cho võ lâm, cho thiên hạ tai hoạ gì, chắc hẳn, vô luận như thế nào, nàng cũng sẽ không để Phương Ứng Khán vào kinh.

Sau khi vào kinh,

Hấn gặp được y tại Tam Điểm đường, có lúc cũng theo Gia Cát tiên sinh ra vào vườn thượng uyển hoàng cung.

Khi đó, Phương Ứng Khán bởi vì võ công trác tuyệt mà cùng với thiếu niên Thiết Thủ song song trở thành nhân tài cao thủ mới của cung đình: “Ban Thiết Thủ, Đoạn Huyết Hà”...

Mà khi đó, Thành Nhai Dư đã mất đi khả năng đứng thẳng, đã trải qua nhiều chuyện mà lẽ ra tuổi của y không nên trải qua, thậm chí đã nhìn thấu thế gian tang thương — đã vô tình.

Vô tình Thành Nhai Dư.

Vô tình Vô Tình.

Bọn họ gặp nhau trong cung lần đầu tiên,

Y dùng ánh mắt băng lãnh nhìn hấn một cái.

Ánh mắt vẫn trong suốt như trước, chỉ là ngậy thơ rục rở của năm đó, đã không còn sót lại chút gì.

Hấn từng lặng lẽ lên vào Tam Điểm đường.

Mục đích, chỉ là muốn cùng y, đơn độc gặp một lần, chỉ là muốn nghe y nói mấy câu.

Kết quả, hấn nhìn thấy, chính là nàng đưa cho y củ sen và quả long đảm, hấn nghe được, chính là tiếng tiêu của y hoà cùng nàng...

Từ đó, Phương Ứng Khán quả nhiên dốc toàn tâm toàn lực gây dựng cơ nghiệp, không hề do dự, cuối cùng trở thành “Phiên thủ vi vân phúc thủ vũ, đàm tiểu tự thủ kiếm tiểu huyết” Thần Thông hầu.

Hấn nghĩ tâm của mình đã trống rỗng hơn phân nửa, lại bị một ít xa lạ gì đó len vào.

Mười ba tuổi năm ấy, hấn mất đi rất nhiều, nhưng cũng chiếm được rất nhiều.

6. Quyển 1 - Chương 5: Văn Vô Địch

Vô Tình biết Hình bộ đã phái Truy Mệnh đi bắt Vô Địch công tử.

Vô Tình thậm chí biết kẻ đứng sau màn thao túng Hình bộ chính là Sái Kinh.

Y rất muốn báo cho Truy Mệnh, không thể đi.

Chỉ ít cho đến khi thể thúc trở về.

Đáng tiếc, mọi việc đã muộn.

Truy Mệnh đã đến Đoạn Hồn cốc.

Vô Tình lực bất tòng tâm...

Lúc Truy Mệnh trở về, cả người đều sa sút chán nản.

Hắn không thể quên dưới ánh trăng thiếu niên áo trắng nọ cầm trong tay ngọc tiêu, vẻ mặt cô đơn, thổi một khúc “Phá Trận Tử” tiêu điều.

Không chỉ bởi vì Vô Địch công tử là người đầu tiên từ hơn mười năm nay lấy hai tay nhanh hơn hai chân.

Mà còn bởi vì thái độ của y thấy chiêu sát chiêu, gặp nguy không loạn, vĩnh viễn trầm tĩnh ứng biến.

Nhất là,

Thiếu niên kia dường như có một loại khí chất thanh linh, căn bản không thuộc về những kẻ tục tằng nơi trần thế.

Nếu như... Không phải là phần thân dưới của y bất ổn, người phải chết hẳn là mình.

Thế nhưng... y thực sự đã... đã chết sao?

Trước khi Thành gia xảy ra thảm kịch, vợ chồng Thành Đình Điền đã từng tới Tam Điểm đường, đồng thời cũng đã gặp được Địch Thiên Trùng.

Bọn họ đối với y rất là thân thiết hiền lành.

Phàm là bất cứ ai, đã từng gặp qua y, hầu như đều rất có thiện cảm.

Đối với việc này, Gia Cát tiên sinh cũng rất vui mừng.

Nhưng Địch Thiên Trùng chưa đến Thành gia, cũng chưa từng thấy qua con trai độc nhất của Thành gia.

...

Ít lâu sau, Gia Cát tiên sinh mang về một đứa trẻ.

Tuổi của đứa trẻ này không chênh lệch lắm so với y.

Nhưng hai chân đứa trẻ đã tàn phế.

Địch Thiên Trùng lúc này mới biết, Thành gia gặp thảm hoạ diệt môn, người duy nhất còn sống sót chính là ái tử của vợ chồng Thành Đình Điền — Thành Nhai Dư.

Bởi vì y rất thích Thành thúc thúc và Thành thẩm thẩm.

Nên đối với cái chết của bọn họ y cảm thấy rất thương tâm, rất đau khổ.

Nhưng mà, ngay từ đầu Địch Thiên Trùng đã không thích Thành Nhai Dư.

Không biết là bởi vì khi nhìn thấy Thành Nhai Dư thì nó đã tàn phế,

Hay là bởi vì Gia Cát tiên sinh đặc biệt quan tâm đứa trẻ này,

Mà cũng có thể là không vì nguyên nhân nào cả,

Dù sao thì không thích cũng là không thích.

Có đôi khi, Địch Thiên Trùng lại dùng một loại ánh mắt thương hại nhìn Thành Nhai Dư.

Ánh mắt kia, còn mang theo vẻ coi thường.

Y lúc đó, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ.

Sau đó, lại xảy ra một việc ngoài dự đoán của mọi người.

Một ngày nọ,

Địch Thiên Trùng biết Gia Cát Chính Ngã có ý thu nhận Nhai Dư làm đồ đệ.

Vừa nghĩ đến việc phải trở thành sư huynh đệ với một kẻ tàn phế, Dịch Thiên Trùng liền buồn bực không hiểu nổi,

Nghĩ đến Thành Nhai Dư sau này sẽ dính lấy sư phụ, Dịch Thiên Trùng lại phiền muộn không gì sánh được.

Vậy thật không xong.

Y muốn nói rõ với sư phụ, y không muốn đứa trẻ tàn phế này làm sư đệ của mình.

Nói đi liền đi.

Lúc đi ngang qua hoa viên, y lại nghe được Đại Thạch Công và Ca Thư Lại Tàn bàn luận.

Tuy rằng khoảng cách khá xa,

Tuy rằng chỉ nghe được vài câu,

Tuy rằng bọn họ phát hiện được y lập tức chuyển sang nói chuyện phiếm pha trà,

Nhưng mà mấy câu đối với Dịch Thiên Trùng mà nói, không nghi ngờ lại là sét đánh giữa trời quang,

Khiến cho trong lòng y, vốn chỉ không thích Thành Nhai Dư, thoáng cái liền trở thành oán hận.

Y không có đi tìm Gia Cát tiên sinh,

Mà là trực tiếp đi gặp Thành Nhai Dư.

Lúc Gia Cát tiên sinh chạy tới, chân của Dịch Thiên Trùng đã bị thương.

Chính y tự thương mình,

Sử dụng kiếm.

May mà Gia Cát tiên sinh chữa trị đúng lúc, cho nên vẫn có thể đi lại,

Thế nhưng, sau này cũng không thể tu luyện công phu phần thân dưới được nữa.

Một tháng sau, Dịch Thiên Trùng lặng lẽ rời khỏi Tam Điểm đường.

Từ nay về sau, Biện Lương thành không còn tung tích của y.

Không ai biết rốt cuộc hai đứa trẻ đó đã nói với nhau những gì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Có người hỏi Thành Nhai Dư chuyện ngày hôm đó, hỏi Dịch Thiên Trùng vì sao lại tự làm hại mình, y chỉ lắc đầu, cũng không trả lời.

Ngay cả Gia Cát tiên sinh tự mình hỏi y, y cũng chỉ im lặng.

Vì vậy,

Gia Cát tiên sinh nói với y: “Người hài tử này, thật quá vô tình.”

Ngay cả thế thúc cũng nói như vậy, như vậy... Hay là mình thực sự vô tình?

Y đã nghĩ như vậy.

7. Quyển 1 - Chương 6: Tuyệt Diệt Vương

Mùa đông năm Tuyên Hoà thứ nhất.

“Tuyệt Diệt vương” Sở Tương Ngọc trốn khỏi “Thiết Huyết đại lao” ở Thương Châu.

Tiên đế Triết Tông khi băng hà mới gần hai mươi lăm tuổi, mà lại không có con nối dõi, không thể làm gì khác hơn là chọn một người thừa kế đại vị trong số các huynh đệ của mình.

Lúc bấy giờ trong số các con trai của Tống Thần Tông, người có thể kế thừa ngôi vua có năm vị: Thân vương Triệu Tất, Đoan vương Triệu Cát, Sấn vương Triệu Hu, Giản vương Triệu Tự, Mục vương Triệu Ti. Hướng Thái hậu công bố di mệnh của Triết Tông, lập Đoan vương Triệu Cát làm Thái tử.

Lúc đó, rất nhiều đại thần trong triều đều cho rằng “Đoan Vương ngả ngón”, không thích hợp trị vì thiên hạ.

Trong đó,

Thê Lương vương Trưởng Tôn Phi Hồng và Thân vương gặp lần đầu đã thân quen, đối với Triệu Tất có tình nghĩa “đồng sinh cộng tử”. Cho rằng Thân vương rất có chí lớn, kinh luân đầy bụng, có thể chống giặc ngoại xâm, chinh đốn dân sinh.

Vốn là lớn nhỏ có trật tự, đại thần Chương Đôn cũng cho rằng lập quân chủ nên lập Thân vương.

Nhưng mà mặt khác,

Đám người Hàn Trung Ngạn, Sở Tương Ngọc lại âm thầm ủng hộ Giản vương.

Giản vương Triệu Tự mặt mũi tuấn tú, tướng mạo oai phong, lại thêm trời sinh tính tình mềm mỏng, thái độ làm người thông minh, biết thời thế dễ không chế.

Đáng tiếc, bất luận là Thân vương hay Giản vương, cũng không thể lấy lòng Hướng Thái hậu, cuối cùng Đoan vương Triệu Cát ung dung lên ngôi.

Thân Vương bỏ mạng, Giản Vương bỏ trốn.

Đại Quan năm thứ nhất.

Sái Kinh trở thành tể tướng, được hoàng đế sủng ái, lập ra “Đảng Nhân Bi”.

Lúc này giáo chủ Ma Ni giáo Phương Tịch khởi binh ở Mục Châu, thông đồng với Sở Tương Ngọc, phái ra ba sát thủ hành động độc lập, mưu sát Huy Tông, nhưng thất bại vì Phương Cự hiệp và Gia Cát tiên sinh cản trở.

Lúc đó,

Gia Cát tiên sinh đã dẹp yên đồng bọn của Sở Tương Ngọc ở kinh sư, hợp lực bắt sát thủ Tiêu Kiếm Tăng.

Phương Cự hiệp cho rằng giết hoàng đế cũng không đủ để xoay chuyển thời cuộc, ngược lại còn làm tăng thêm khủng hoảng, nên quyết không đồng ý người trong võ lâm nhúng tay vào triều chính, tại lúc chỉ mảnh treo chuông, chặn giết “Thiên Đạo Vô Thân” Cừu Khôi Khôi, cứu một mạng của Huy Tông.

Huy Tông cảm động và khắc ghi ơn cứu mạng, nên sắc phong Phương Cự hiệp làm Thần Thông hầu, tuy nhiên họ Phương không màng quyền danh, nhất mực từ chối, khiến cho hầu phủ ban thưởng không người ở, nhà cửa lạnh lẽo.

Cho đến khi Phương Ứng Khán vào kinh.

Sái Kinh có ý định chiêu nạp, tiến cử với Huy Tông, đem tất cả phong thưởng ban cho Phương Cự hiệp chuyển sang Phương Ứng Khán.

Mà Huy Tông cũng có ý mượn sức của Phương Ứng Khán, bảo vệ kinh đô và vùng lân cận, nhất là đối phó với một gã sát thủ còn lại kia.

Tên sát thủ này vẫn ẩn núp trong bóng tối, không giết được Huy Tông thì không cam tâm.

Sở Tương Ngọc trốn đi, đã uy hiếp nghiêm trọng đến hoàng đế Triệu Cát.

Hắn phái Thiết Thủ của Tứ đại danh bộ truy tìm.

Trước đến Thương châu,

Tróc nã Sở Tương Ngọc.

Thiết Thủ vừa đến Thương châu, liền gặp lão trại chủ của “Nam trại” là Ngũ Cương Trung, Thiếu thành chủ của “Bắc thành” là Chu Bạch Vũ, “Tiên tử nữ hiệp” Bạch Hân Như, bèn xuất phát cùng đám người này, qua Hồ Vi Khê, đi đến “Liên Vân trại” ở Xích Luyện phong đuổi bắt Sở Tương Ngọc.

Đương nhiên,

Bọn họ gặp phải trại chủ của Liên Vân Trại, tức “Cửu Hiện Thần Long” Thích Thiếu Thương cản đường.

Quan hệ của Thích Thiếu Thương và Sở Tương Ngọc không đơn giản.

Lúc Sở Tương Ngọc khởi nghĩa, Thích Thiếu Thương từng kính phụng tôn là chủ công.

Lúc này,

Mặc dù Thích Thiếu Thương biết Sở Tương Ngọc đã tâm bưng bưng, mưu đồ quyền thế, nhưng vẫn giúp gã chạy trốn,

Chặn đánh Thiết Thủ và đám người truy kích Sở Tương Ngọc.

Trận chiến này,

Thiết Thủ dùng mưu trong mười chiêu đánh thắng Thích Thiếu Thương, bức mọi người của “Liên Vân trại” rời đi.

Cuối cùng Sở Tương Ngọc bị mọi người vây công mà chết.

Thiết Thủ và Thích Thiếu Thương trải qua trận chiến này, ngưỡng mộ tài năng, khâm phục lẫn nhau, trở thành tri kỷ.

Bởi vì “Tuyệt Diệt vương” đã chết, bí mật của gã cũng không thể tìm về.

Vợ chồng Thân vương chết bất đắc kỳ tử...

Giản vương Triệu Tự lưu vong...

Hướng Thái hậu lâm triều nửa năm thì bệnh chết một cách kỳ lạ...

Đương kim thiên tử tuyệt đối không muốn bí mật này phơi bày trước thiên hạ.

Ai có được bằng chứng, nhất định có thể đoạt ngôi thiên tử khổng chế chư hầu!

Sở Tương Ngọc mặc dù đã chết, nhưng vẫn còn Thích Thiếu Thương!

Vì vậy,

Quyền tướng Phó Tông Thư đặc biệt sai nghĩa tử Cố Tích Triều tiếp cận “Liên Vân trại”.

Hy vọng có thể biết được bí mật còn sót lại của cuộc chính biến cung đình năm đó...

8. Quyển 1 - Chương 7: Bất Thắng Hàn

Giữa năm Tuyên Hoà thứ ba,

Vùng Trung Nguyên xảy ra một biến cố chấn động cả nước.

Biến cố này phát sinh rồi kết thúc, đã thay đổi rất lớn đến sự phân bố của các thế lực giang hồ, võ lâm, thậm chí là triều đình.

Phạm vi ảnh hưởng to lớn, liên lụy đến rất nhiều nhân vật, có thể nói là xưa nay chưa từng có.

Trong sự biến này, quần hùng một đường ngược dòng đón gió thâu hàn mà lên, trải qua vô số biến cố và kiếp số mới rửa sạch trần oan.

Cuối cùng, chấm dứt bên bờ sông Dịch Thủy giá lạnh.

Vì vậy, người đời gọi sự kiện này là “Nghịch Thủy Hàn”.

Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều, Thiết Thủ, Hoàng Kim Lâm, Đường Khăng, Lôi Quyển, Trầm Biên Nhi, Túc Hồng Lệ, Đường Văn Từ, Phó Văn Tình, Hách Liên Xuân Thủy, Cao Kê Huyết, Vu Tri Vị, Lưu Độc Phong, Vô Tình, Cửu U Thần Quân, Ân Thừa Phong, Văn Trương...

Trong số bọn họ, có người vì vậy mà bị thương, có người vì vậy mà thương tâm, cũng có người vì vậy mà chết...

Phảng phất, trong u ám như có một đôi tay vô hình, đem vận mệnh của những người suốt đời không có may mắn liên quan cột chặt vào với nhau.

Nước sông cuộn cuộn,

Gió sông lạnh lẽo.

Mấy ngày trước,

Theo như thuộc hạ hồi báo,

Liên Vân trại xảy ra nội chiến.

“Cửu hiện thần long” Thích Thiếu Thương cụt tay bỏ trốn.

Nghe được tin tức này,

Phương tiểu hầu gia nở nụ cười.

– Phó Tông Thư giăng lưới một năm, cũng đã đến lúc thu hoạch.

Cái gì mà Liên Vân trại, Huỷ Nặc thành.

Hắn quan tâm,

Chỉ là địa vị của “Hữu Kiều tập đoàn” ở kinh thành, trong chốn võ lâm.

Nói cho cùng,

Cố Tích Triều mưu hại Thích Thiếu Thương là vì công danh phú quý.

Phó Tông Thư phái Cố Tích Triều đi là vì nịnh bợ Sái Kinh.

Sái Kinh muốn tìm lại chứng cứ kia là vì muốn uy hiếp thiên tử thao túng chư hầu.

Nghĩ tới đây,

Hắn không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Sái Kinh?

Lão thất phu đó,

Tính toán cũng giỏi lắm.

Thế nhưng ván cờ chỉ vừa mới bắt đầu,

Hương chết về tay ai, còn chưa biết được.

Khi đó,

Hắn đang đứng trên toà lầu cao nhất của Thần Thông Hầu phủ.

Chỗ cao không khỏi rét lạnh.

Tên toà lầu, gọi là “Bất Thắng Hàn”.

Phương Ứng Khán lúc này, đã sớm có được sự giúp đỡ của Mễ công công trong cung đình, thành lập “Hữu Kiều tập đoàn”.

Xa xa,

Xanh, đỏ, vàng, trắng, bốn lầu một tháp đứng sừng sững dưới ánh trời chiều.

Mấy ngày trước, hần vừa gặp qua chủ nhân của lầu tháp kia – Tô Mộng Chẩm.

Thế lực của “Hữu Kiều tập đoàn” mặc dù trải rộng khắp kinh thành, nhưng còn chưa đến lúc trở mặt với những thế lực vô lâm như Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phần Bán đường.

Ít nhất,

Hiện tại không được.

Mấy năm qua khổ tâm gầy dựng,

Chu toàn với hoàng thân quý tộc và quyền thần vương công.

Hần, đã không còn là thiếu niên ngây thơ của ngày xưa.

Ví dụ như sự việc lần này,

Bên ngoài có mặt thám của “Hữu Kiều tập đoàn” phân bố khắp nơi,

Trong có Mễ Thương Khung ở trong cung lo liệu mọi thứ.

Cho dù là gió thổi cỏ lay,

Cũng đều đúng lúc biết được.

Cho nên,

Lúc đám người Vô Tình đang trên đường quay về, Phương Ứng Khán đã biết Lưu Độc Phong chết, Vô Tình trọng thương.

Cho nên,

Hần đã thấy Văn Trương dùng Kiếm đồng uy hiếp Vô Tình,

Đồng thời hần cũng nhìn ra, những chiếc ống trong tay Văn Trương chính là vũ khí cực kỳ lợi hại: “Sát Thủ Giản”.

Vô Tình không thể phát ám khí.

Trong nháy mắt,

Phương Ứng Khán đã định ra tay,

Giết Văn Trương.

Thế nhưng,

Cuối cùng hần không làm vậy.

Hần là Phương Ứng Khán.

Thần Thông hầu.

Phương Ứng Khán.

Tất cả những gì hần làm,

Đều phải vì “Hữu Kiều tập đoàn” mà dự tính,

Vì Thần Thông hầu phủ mà dự tính,

Vì chính mình mà dự tính.

Lúc này giết Văn Trương, không thể nghi ngờ sẽ phải kết thù kết oán với bè đảng Sái Kinh, Phó Tông Thư.

Cho dù có cẩn thận,

Cũng khó tránh khỏi sót lại chút manh mối.

Mình vẫn, ít nhất là ở bề ngoài, biểu hiện dựa vào Sái Kinh.

Nếu như,

Ở sau lưng lão trở mặt,

Mình liệu có thể, có chắc nắm được thế cục tương lai hay không?

...

Phương Ứng Khán đã không ra tay.

Hắn đã không cần phải ra tay.

Bởi vì Văn Trương đã phóng ra ám khí.

– “Cửu thiên thập địa, thập cửu thần châm”!

Nghe đồn rằng, đám châm này có uy lực “kinh thiên địa, khốc quỷ thần”.

Vậy Vô Tình?

Vô Tình đương nhiên không chết.

Bởi vì ám khí của Văn Trương đã bắn về hướng Lôi Quyển.

Lôi Quyển đột nhiên xuất hiện.

Trước mười sau chín, mười chín cây kim châm vô hình vô sắc gần như trong suốt, bắn vào mười chín tử huyết của Lôi Quyển.

Châm phóng từ phía trước, nhưng có vài cây châm cũng đã không tiếng động đánh úp về phía sau Lôi Quyển.

Bỗng nhiên cả người Lôi Quyển đều lui vào trong áo lông cừu.

Mười chín cây châm, toàn bộ bắn vào áo lông.

Lôi Quyển từ trong áo lông lặn ra, một chỉ đánh vào giữa hậu tâm Văn Trương.

Cục diện đảo ngược.

Nguy cơ đã qua.

Phương Ứng Khán rời đi.

Hắn đã không cần phải nán lại chỗ này.

Trước khi đi,

Hắn nhìn về phía Lôi Quyển đang ôm Vô Tình trong lòng,

Nửa phần oán hận, nửa phần ghen tỵ.

Phương tiểu hầu gia lại không biết,

Ngay lúc hắn vừa xoay người rời đi,

Vô Tình đột nhiên liếc về hướng hắn đã ẩn thân,

Liếc mắt thật lâu.

Cố Tích Triều bắt đầu kế hoạch “Sát Vô Xá” không lâu sau, vẫn có một người bởi vì nghe tin Thích Thiều Thương bị nạn mà chạy tới Liên Vân trại cứu viện.

Người nọ là người quen cũ của Thích Thiều Thương.

Hắn là Vương Tiểu Thạch.

Nhưng không ngờ,

Hắn đã đến muộn,

Liên Vân trại đã cảnh còn người mất.

Thích Thiều Thương bị thương bỏ trốn, hành tung bí ẩn, bày bố nghi trận, ám độ trần thương.

Vì vậy, Vương Tiểu Thạch không cách nào gặp được Thích Thiều Thương, không thể đúng lúc vươn tay hỗ trợ.

Lúc đó gió thổi cỏ lay, phong thanh hạc lệ.

Quan binh bao vây đuổi bắt, truy sát đám người Thích Thiều Thương.

Vương Tiểu Thạch đành phải tạm thời rời khỏi Liên Vân trại.

Nhưng hắn cũng không về nhà.

Hắn vốn là vì giúp đỡ bằng hữu mới rời nhà.

Hôm nay đã không giúp được,

Không bằng đã đến giang hồ liền xông vào một lần,

Chu du giang hồ,

Bốn biển là nhà.

Vì ngưỡng mộ danh Hoàng Hạc lâu mà hắn đến Hồ Bắc.

Ở đây,

Có thể nói là bước ngoặt suốt đời của hắn.

Hắn gặp Bạch Sâu Phi,

Cùng với Ôn Nhu, Lôi Thuần.

Bọn họ gióng thuyền trên sông,

Thẳng hướng kinh thành.

9. Quyển 1 - Chương 8: Diệp Tri Thu

Gió vàng vi vút,

Lớp lớp ngô đồng trút,

Nhấp chén rượu cay đà lướt khứ,

Tựa gối cửa song ngủ suốt.

Tử vi dâm bụi hoa tàn,

Tà dương rọi chiếu lan can,

Vừa lúc én đôi về tổ,

Đêm qua màn bạc se hàn. (*)

Cuối mùa thu,

Tiểu lâu Thần Hầu phủ,

Cúc đưa hương, bách hoa tàn.

Thiết Thủ rời khỏi Thần Hầu phủ đã hơn hai tháng,

“Thần long bộ đầu” Thích Thiệu Thương đã quen dần với cuộc sống sinh hoạt của một bộ khoái.

Nhưng mà,

Chủ nhân của Tiểu lâu vẫn chưa thoát khỏi bóng ma cái chết của Kim kiếm.

Y vốn là một người rất đa tình,

Dù rằng biệt hiệu của y là Vô Tình.

Ba Kiếm đồng còn lại càng thương tâm, khổ sở.

Bọn họ và Kim kiếm tình như ruột thịt.

Nhưng mà người chết đã chết.

Bọn họ càng lo lắng cho công tử.

– trận Nghịch Thuỷ Hàn, ngoại thương của công tử mặc dù nặng, nhưng nội thương lại càng nghiêm trọng hơn, bởi vì đau lòng cái chết của Lâm Yêu Đức, thân thể ngày càng sa sút.

Bọn họ thậm chí cũng nhìn ra ưu tư trong mắt Gia Cát Thần Hầu.

Lo lắng vô cùng.

Từ trên xuống dưới Thần Hầu phủ, mọi người đều vì Vô Tình mà ưu tâm không dứt.

Lúc này,

Lại có người đến cửa tặng lễ vật.

Là người nào?

Không phải ngày tết cũng không phải ngày lễ,

Lại ngay lúc này mà tặng lễ?

Tặng,

Lại là cái gì?

“Thật không biết chọn lúc.”

Hà Phạm vừa lầm bầm nhận lấy hộp gỗ từ tay người gác cổng, vừa lật trái lật phải nhìn thật tỉ mỉ.

“Người tới không nói gì sao?”

Vô Tình hỏi như vậy.

Hà Phạm gãi đầu, “Nghe người gác cổng nói, người nọ nói là cố nhân của công tử, cách biệt đã lâu, đặc biệt tặng lễ vật này, biểu đạt chút lòng thành, còn nói công tử nhìn thấy lễ vật sẽ biết.”

Vô Tình không hề hỏi người tặng lễ đáng vẽ như thế nào.

Dù sao cũng chỉ là chân chạy vật thay người, hỏi vô ích.

Hộp được làm từ loại gỗ tử đàn thượng hạng, khắc trời khắc mây, điêu khắc vô cùng tinh xảo, chỉ cái hộp thôi, giá trị đã xa xỉ.

Quả nhiên là phong cách của hắn,

Vô Tình nghĩ.
Y đang muốn mở hộp gỗ,
Hà Phạm đứng một bên lại nói: “Công tử, liệu có cạm bẫy gì hay không?”
Vô Tình giương mắt.
Mắt của y rất đẹp,
Rất sáng,
Đen trắng phân minh,
Giống như ánh sao lộng lẫy,
Phảng phất mang theo ý cười,
Khiến cho cả người y thoát nhìn chẳng phải lạnh, chẳng phải ngạo, cũng chẳng phải vô tình nữa.
Y cười nói với Hà Phạm.
“Không sao.”

Vì vậy,
Y mở hộp.
Trong hộp không có vật gì khác,
Chỉ có một hạt châu,
Đỏ thẫm như máu.

Nửa tháng trước,
Khởi nghĩa của Ma Ni giáo ở Giang Nam bị dập tắt.
Phương Tịch bại binh tự sát.
Tàn đảng phân tán khắp nơi.
Đám người Đồng Quán tìm khắp Mục Châu, Thanh Khê, Vạn Niên trấn, Động Nguyên thôn, nhưng không có kết quả gì.
Vốn là,
Hoàng đế Huy Tông thích hoa thạch trúc,
Nên lập “Tô Hàng ứng phụng cục” ở GiangNam.
Phái người đến các nơi vùng đông nam, vơ vét cây hoa thạch trúc và kỳ trân dị bảo trong dân gian,
Lại sử dụng thuyền lớn vận chuyển về Biện kinh, cứ mười thuyền lập thành một đội, gọi là “Hoa Thạch Cương”.
Quân đội Phương Tịch tổng cộng đã chiếm sáu châu năm mươi hai thuyền, uy vọng chấn động nửa vùng đông nam.
Đương nhiên,
Năm mươi hai thuyền và sáu châu đó, cùng với hoa thạch cương chưa kịp chở đi, đều rơi vào tay Phương Tịch.
Hơn nữa Ma Ni giáo đã trải qua nhiều thời kỳ, nghe đồn rằng có nhiều kỳ trân dị bảo.
Cho dù Đồng Quán của cải vô cùng, quyền thế ngập trời cũng không khỏi ghé mắt.

Cứ cho rằng lương thực đã bị ăn sạch trong chiến tranh, nhưng còn trân bảo đâu? Vàng bạc đâu?

Lẽ nào lại biến mất vào hư không sao?

Vốn luôn là một con cáo già, Xu Mật sử – đại tướng quân – Đồng Quán Đồng đại nhân, lúc này, kinh ngạc nhìn hàng động rỗng tuếch.

Lá cây rơi xuống trên vai lão,

Thế nhưng lão vẫn không hề hay biết.

Lúc này,

Đã qua Trung thu.

Có người đoán rằng, kho báu này đã được dời đi trước khi Phương Tịch tự sát.

Nhưng dời đi đâu?

Là ai đã tiếp quản, hay nên nói là thu nhận?

Ngay cả điều quan trọng nhất là cuối cùng ai đã bán đứng Phương Tịch cũng không biết.

Không ai biết.

(*) Đoạn thơ trên là “Thanh Bình Nhạc” của Ấn Thù. Bản dịch thơ sử dụng trong bài là của Phi Thiên huynh, cảm ơn huynh đã giúp đỡ.”>

10. Quyển 1 - Chương 9: Long Huyết Châu

Gần nhất,

Trên giang hồ,

Vẫn lưu truyền một câu nói,

– “Muốn giết Tô Mộng Chấn, trước diệt Bạch Sầu Phi.”

Không ai biết,

Không,

Phải nói là rất ít người biết,

Người khởi xướng những lời này,

Thật ra là nàng.

Nghĩ đến đây, khoé môi nàng không khỏi gợi lên một nụ cười,

Khiến cho nàng càng nhìn càng đẹp hơn, càng tinh khiết hơn.

Nàng là Lôi Thuần.

Người ta khi đã trưởng thành,

Thường thường thích hỏi tưởng một ít chuyện tình thời còn bé.

Nàng từ nhỏ đã có được thứ tốt nhất,

Y phục, đồ chơi, trang sức, châu báu...

Tất cả những thứ nàng sở hữu đều như thế...

Bao gồm cả... gã.

Khi đó cảm giác của nàng đối với gã chính là,
– gã thật rất giống một người.
Thế nhưng,
Nàng biết,
Trong mắt người nọ, trong ngực người nọ, căn bản không có mình tồn tại.
Có lẽ là bởi vì,
Từ trước khi gặp mình,
Đã có người chiếm trọn trái tim hắn.
Chỉ là,
Có lẽ ngay cả hắn cũng không biết,
Khi đó mê luyến của hắn đối với mình,
Sợ rằng chỉ là, vẫn là, đang đi tìm cái bóng của người kia.
Cho nên nàng cự tuyệt hắn.
Bởi vì nàng biết,
Mặc dù ngực hắn không có nàng,
Thế nhưng,
Cự tuyệt của nàng,
Vẫn sẽ trở thành vết thương nặng nhất trong lòng hắn.
Kiêu ngạo như hắn,
Tự hứa như hắn,
Tất nhiên không thể chịu được cự tuyệt như vậy, tổn thương như vậy.
E rằng,
Sẽ không thể gượng dậy nổi.
Thế nhưng xem tình hình bây giờ,
Không phải như vậy.
Hắn không những không bị thất tình phá hủy,
Trái lại còn rực rỡ như mặt trời ban trưa.
Con người này,
Thật đúng là một nhân vật.
Nàng nghĩ như thế.
Nhưng đáng tiếc,
Hắn và nàng,
Cuộc đời này sẽ không có bất luận điểm nào chung.
Có lẽ nên nói,
Thật ra,
Hắn và nàng là cùng một loại người.

Nếu như không thể chiếm được thứ tốt nhất,
Thà rằng không cần,
Thà rằng huỷ diệt.

Tục truyền rằng,
Long Huyết châu là chí bảo của Ma Ni giáo.

Là một bảo vật độc nhất vô nhị có công hiệu đặc biệt đối với người luyện võ.

“Bác Cổ Chí” có viết: “Nếu đem châu này ngậm vào miệng, dung nạp hơi thở, dùng pháp thuật tu hành hỗ trợ, lập tức có thể nhìn thấy thiên đạo; nếu gặp máu, độc của nó lại có thể giết sạch ba đạo Thần Quỷ Tiên, có thể nói vạn năm khó cầu.”

Thế nhưng,
Vô Tình không thể tập võ.
Long Huyết châu đối với y mà nói,
Lại có ích lợi gì?
Người tặng hạt châu này cho y,
Lại có mục đích gì?

...

Thần Hầu phủ.
Gia Cát Chính Ngã nhìn viên Long Huyết châu trước mặt,
Nhú mày,
Nhưng không nói gì.
Vô Tình ngồi đối diện với lão.
Một lát,
Gia Cát đặt câu hỏi:

“Là hấn?”

Vô Tình gật đầu:

“Là hấn.”

“Sao con biết chắc là hấn?”

“Bởi vì con rất hiểu hấn.”

“...Con vẫn không quên được chuyện năm xưa sao...”

“Nhai Dư... Không thể quên...”

Gia Cát thở dài.

“Năm xưa... Là ta trách lầm con... Cũng là... Nhìn lầm hấn...”

Vô Tình đột nhiên nói:

“Thế thúc đừng tự trách, sở dĩ Nhai Dư không thể quên, là bởi vì không dám quên.”

“Về phần Thiên Trùng...”

Vừa nghe đến tên này,

Sắc mặt Gia Cát buồn bã.
Vô Tình âm thầm thở dài,
Nhưng vẫn nói: “Nỗi khổ tâm của thế thúc đối với hấn, một ngày nào đó nhất định hấn sẽ hiểu.”
Lúc y nói lời này,
Giọng nói nhẹ nhàng,
Ánh mắt trong suốt.
Rất nhẹ,
Nhẹ như lông vũ bay.
Rất trong,
Trong như u mộng.
Đêm thu,
Một già một trẻ,
Một đèn hai chung,
Ngồi yên đối diện,
Nghe ngoài cửa sổ gió lùa qua tán cây,
Cùng nghĩ đến một người.

11. Quyển 1 - Chương 10: Tu Tẫn Hoan

Hữu hạn kiếp người phút chốc qua,
Bỗng đâu ly biệt dạ xót xa,
Rượu đây ca đầy chớ nề hà.
Phóng mắt non sông mong bạn cũ,
Gió mưa hoa rụng tiếc xuân qua,
Chẳng thà yêu người trước mắt ta. (*)
Đời người ngắn ngủi lại đau khổ,
Nên phải tận hưởng lạc thú trước mắt,
Giữa lúc Phương Ứng Khán đang hành lạc.
Hấn vừa nạp thêm một tiểu thiếp.
Mặc dù hấn chưa chính thức thành thân,
Thế nhưng,
Cũng vẫn không cản trở việc hấn nạp thiếp.
Nếu như không tính nha hoàn thư đồng bên trong phủ và tình nhân mỹ nữ bên ngoài,
Tính đến giờ,
Đây là phòng thiếp thứ sáu của hấn.

Tất nhiên,
Có thể lọt được vào mắt hấn,
Đương nhiên không phải phẩm chất bình thường.
Có thể khiến hấn vừa ý,
Không thể không là dung nhan khuynh quốc, tuyệt đại giai nhân.
Cho nên,
Ngay từ ngày đầu tiên Nhạc Trầm Ngư vào phủ,
Tiểu hầu gia liền giả vờ cáo bệnh,
Từ chối tất cả tiệc rượu ca hát xã giao phóng túng bên ngoài.
Hấn cho rằng,
Người ta sống trên đời này,
Chỉ tốt với bản thân mình.
Cái gì mà thề non hẹn biển sống chết có nhau?
Ai biết là tình nồng ý mật hay là tình hư ý giả!
Lý tưởng của hấn,
Là cười mây đạp gió một tay che trời.
Cuộc sống của hấn,
Là ngửa tay hô mây úp tay làm mưa.
Đáng tiếc,
Trời không chiều lòng người.
Giữa lúc Phương tiểu hầu gia và tiểu thiếp mây mưa, diên long đảo phượng,
Chuyện tốt đột nhiên bị cắt đứt.
Ngoài cửa có người bấm báo.
Bất luận kẻ nào lúc đang làm loại chuyện này đột nhiên bị cắt đứt đều sẽ nổi trận lôi đình, nộ không thể át,
tức sùi bọt mép.
Phương Ứng Khán cũng không ngoại lệ.
Nếu như lúc này người đứng ngoài cửa của hấn là tỳ nữ nha hoàn thư đồng tiểu tư trong phủ.
Hấn nhất định sẽ thưởng cho một cái Huyết Hà Thần Chỉ trực tiếp tiễn gã (hoặc nàng) ra đi.
Nhưng mà,
Người bấm báo lại là Mạnh Không Không.
Một trong “Bát Đại Dao Vương”, Mạnh Không Không.
Hấn luôn luôn yêu thích, tin tưởng, coi trọng Mạnh Không Không.
Vì vậy,
Hấn chỉ phải kiềm chế dục hoả, cố nén lửa giận hỏi một câu.
“Chuyện gì?”
Mạnh Không Không dường như có vẻ căng thẳng,

Cho nên giọng nói không đồng dạng như lúc bình thường.

“Lôi Thuần Lôi tiểu thư của Lục Phần Bán đường nghe nói tiểu hầu gia thân thể không khoẻ, nên đến viếng thăm.”

Lôi Thuần?

Nàng ta?

Phương Ứng Khán thoát nghe liền cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng hẳn dù sao cũng là Phương Ứng Khán.

Chỉ thoáng qua,

Vẻ mặt lại như thường.

Hắn ngẫm lại,

Không đúng.

Chỉ một người Lôi Thuần đã có thể khiến Mạnh Không Không căng thẳng như vậy?

Như vậy “Bát Đại Dao Vương” chẳng phải rất không ra hồn?

Truyền ra ngoài chẳng phải khiến cho người ta chê cười?

Quả nhiên,

Hắn còn chưa mở lời,

Giọng nói của Mạnh Không Không lại vang lên,

“Vô Tình công tử của Thần Hầu phủ nghe được tiểu hầu gia gần đây ôm bệnh, đặc biệt đến bái kiến.”

Ngoài cửa,

Mạnh Không Không một bên lau mồ hôi lạnh trên trán, một bên chờ chủ tử lên tiếng.

Một lát sau,

Trong phòng mới truyền ra giọng nói lười biếng của Phương Ứng Khán,

“Đã biết.”

Lôi Thuần nhìn Vô Tình ngồi đối diện,

Vô Tình cũng nhìn nàng,

Hai người cứ như thế nhìn nhau,

Phảng phất thời gian,

Như thể đã qua mấy nghìn năm.

“Thành công tử.”

Lôi Thuần cười thật ngây thơ, thanh lệ như mộng,

Tựa như nàng thật ra là một nàng tiên lạc xuống nhân gian.

Vô Tình khẽ gật đầu.

Nhìn như vô lễ,

Trên thực tế,

Đã là rất nể mặt Lôi Thuần.

Không thể nói rằng Vô Tình đối với Lôi Thuần không có hứng thú,
Dù sao Lôi Thuần cũng là một mỹ nhân tuyệt sắc.
Chỉ cần là nam nhân,
Sẽ cảm thấy có hứng thú với nàng.
Nhưng mà,
Vô Tình luôn luôn sẽ không quen ứng đối với nữ tử.
Nhất là,
Nữ tử giống như Lôi Thuần.
Lúc Phương tiểu hầu gia từ nội viện vội vã đi ra,
Thấy chính là Vô Tình công tử “lãnh ngạo tuyệt tục, thanh linh xuất trần” và Lôi đại tiểu thư “ngộ tuyệt
vưu thanh, kinh sương canh điểm”.
Hai người ngồi đối diện,
Hai người nhìn nhau,
Hai người đều không nói lời nào.
Bầu không khí vô cùng đặc biệt, vô cùng kỳ diệu.

(* Bài này là “Hoán Khê Sa” của Án Thù, bản dịch thơ là của Tần, cảm ơn Phi Thiên huynh và Tần đã
giúp đỡ ~)

12. Quyển 1 - Chương 11: Thuỷ Thanh Hàn

Phương Ứng Khán nhìn hai người trước mặt,
Bỗng nhiên nở nụ cười.
Người đời vẫn nói “Hong nhan nhất tiểu, khuynh đảo chúng sinh.”
Mà một nụ cười của Phương tiểu hầu gia,
Cũng có thể khuynh đảo hết thảy thiếu nữ tuổi xuân thì trên thế gian.
Quả nhiên là “Bạc công tử phong nhã giữa đời ô trọc, là người trong mộng của muôn vàn thiếu nữ chốn
thâm khuê.”
Lôi Thuần cũng cười.
Nàng đứng dậy,
Hướng Phương Ứng Khán vén áo thi lễ.
“Phương tiểu hầu gia gần đây có khoẻ, không biết quý thể đã khỏi hẳn chưa?”
“À, bệnh nhẹ, bệnh nhẹ mà thôi. Mấy ngày nay đã khá hơn nhiều rồi. Làm phiền Lôi đại tiểu thư nhớ tới,
Phương cố khắc ghi trong lòng.”
Lúc hắn nói những lời này, tuy rằng đối diện với Lôi Thuần, nhưng lại làm như vô ý liếc nhìn Vô Tình một
cái.
Vô Tình cũng đang nhìn hắn và Lôi Thuần.

Dùng đôi mắt sắc bén mà bình tĩnh của y,
Đôi mắt còn đẹp hơn so với bất kỳ ánh mắt mỹ lệ như thu thủy của nữ tử nào.
Phương Ứng Khán tuy chỉ liếc nhìn một cái,
Nhưng vẫn không tránh khỏi động lòng.
Đường nhìn của Lôi Thuần chuyển từ mặt của Phương Ứng Khán sang mặt của Vô Tình,
Lại từ mặt của Vô Tình chuyển sang mặt Phương Ứng Khán,
Nàng như nhận ra được điều gì,
Nàng nghĩ sự hiện diện của mình ở đây có phần dư thừa.
Vì vậy,
Nàng lập tức cáo từ.
Phương Ứng Khán giữ lại không được, chỉ phải mỉm cười đưa tiễn.
Trước khi đi,
Lôi Thuần nói,
Nàng ngâm một câu thơ:
“Hận cũ treo đầu ngọn đậu, mộng mười năm, bấm tay mà giết mình.”
Ngâm xong,
Nàng quay lại nói với Vô Tình:
“Thành công tử, thật không ngờ lại là ngươi.”
Dứt lời,
Nàng đã đi.
Bỏ lại một câu nói không đầu không đuôi như vậy,
Là có ý gì?
Vô Tình mặt không biểu cảm.
Cũng không biết y có hiểu ý trong lời của Lôi Thuần hay không.
Phương Ứng Khán ho khẽ một tiếng,
Mỉm cười với Vô Tình.
Trong lúc nhất thời,
Hắn lại trở lại là Thần Thông hầu Phương Ứng Khán,
Hồn nhiên trong sáng còn mang theo nét ngây ngô trẻ con:
“Vô Tình công tử, Ứng Khán thất lễ rồi.”

Lôi Thuần đương nhiên không phải đến thăm bệnh,
Bởi vì Phương Ứng Khán căn bản là không có bệnh.
Nàng là phụng mệnh đến mời Phương Ứng Khán tham gia cuộc đàm phán của Lục Phần Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu.
Thái độ của Phương Ứng Khán đối với việc này rất rõ ràng,

Đương nhiên hắn sẽ đi.
Vô Tình lại càng không phải tới thăm bệnh,
Y căn bản không quan tâm Phương Ứng Khán bệnh hay không bệnh.
Y quan tâm,
Là Thuỷ Thanh Hàn.
Thuộc hạ đắc lực của Khiếu Thiên vương,
Thuỷ Thanh Hàn.
Theo lệnh của Khiếu Thiên vương,
Lên vào kinh thành.
Phụng mệnh Khiếu Thiên vương,
Đưa Long Huyết châu đến Thần Hầu phủ.
Thế nhưng,
Tìm Thuỷ Thanh Hàn,
Vì sao phải đến Thần Thông Hầu phủ?
Có lẽ nên nói là,
Vô Tình cũng không phải đến tìm Thuỷ Thanh Hàn,
Mà là tới thăm dò một món đồ của Phương Ứng Khán?
Dù sao y tới vì lý do gì cũng không quan trọng.
Quan trọng là...
Người đã tới.
Làm sao đối phó?
Phương Ứng Khán đương nhiên có cách của hắn.
Hắn đột nhiên cúi người,
Nói nhỏ vào tai Vô Tình một câu.
Chỉ một câu,
Gương mặt Vô Tình vốn tái nhợt đột nhiên ửng hồng lên.
Từ trắng chuyển hồng,
Lại từ hồng chuyển trắng.
Rốt cuộc,
Khôi phục bình thường.
Y ngẩng đầu,
Gắt gao nhìn thẳng Phương Ứng Khán.
Nếu như ánh mắt có thể giết người,
Phương Ứng Khán đã sớm bị giết chết một vạn lần.
Thế nhưng Phương tiểu Hầu gia vẫn còn hồn nhiên không hay biết.
Hắn cười tươi như một con cáo già vừa phát hiện được hang thỏ.

Ít nhất,
Ổ trong mắt Vô Tình,
Là như vậy.
Lúc Phương Ứng Khán quay về phòng,
“Nhạc Trầm Ngư”, hay có lẽ nên nói là Thuỷ Thanh Hàn đã rửa mặt chải đầu đổi mới hoàn toàn.
Chỉnh sửa tóc mây,
Không tô son phấn.
Ngại son phấn làm mờ nhan sắc.
Người cũng như tên,
Thuỷ Thanh Hàn tất nhiên là thanh tú vô cùng, bề ngoài xinh đẹp nội tâm thông minh.
Phương Ứng Khán bước vào,
Nàng mỉm cười đón chào:
“Công tử.”
Nàng xưng hô với Phương Ứng Khán như vậy,
“Thanh Hàn rất muốn biết, rốt cuộc công tử đã nói với Vô Tình điều gì?”
Phương Ứng Khán không trả lời,
Mà hỏi ngược lại nàng một câu:
“Người hẳn là biết công dụng của Long Huyết châu?”
Thuỷ Thanh Hàn ngẩn ra.
Nàng đương nhiên biết rõ công dụng của Long Huyết Châu.
Nói cách khác,
Nàng biết Khiếu Thiên vương lệnh nàng đến kinh thành chấp hành nhiệm vụ lần này.
Nhưng nàng vẫn không rõ,
Vì sao chủ thượng phải đưa Long Huyết châu cho Vô Tình.
Vì sao Vô Tình lại vì một câu nói của Phương Ứng Khán,
Mà phản ứng mạnh như vậy.

13. Quyển 1 - Chương 12: Tuý Lưu Hà

Vô Tình không ngờ rằng,
Phương Ứng Khán lại nói ra câu nói kia.
Y nghĩ,
Ngày hôm nay đi Thần Thông Hầu phủ,
Là sai lầm lớn nhất trong đời mà mình phạm phải.
Thậm chí,

So với sai lầm mà y mắc phải ba ngày trước còn nghiêm trọng hơn.
Y trúng độc,
Mỗi ngày vào lúc hoàng hôn là phát tác.
Đến nay đã ba ngày,
Thông minh uyên bác như Gia Cát Chính Ngã mà cũng không biết nguồn gốc của loại độc này.
Chỉ có thể khẳng định được ba điều:
Thứ nhất, đây là độc,
Không phải cổ.
Thứ hai, loại độc này,
Giấu trong Long Huyết châu.
Thứ ba, loại độc này,
Chuyên dùng để đối phó Vô Tình.
Ở Thần Hầu phủ, có rất nhiều người đã từng tiếp xúc với Long Huyết châu.
Gia Cát tiên sinh, ba kiếm đồng...
Ngay cả Thích Thiều Thương cũng từng cầm nó.
Thế nhưng những người khác hoàn toàn không có việc gì.
Người trúng độc,
Chỉ có Vô Tình.
Lời này nói ra quả thật có chút buồn cười.
Đường đường là người đứng đầu Tứ đại danh bộ,
Là Vô Tình công tử danh chấn thiên hạ,
Vậy mà cũng sẽ trúng độc!
Hơn nữa bởi vì khinh địch mà trúng độc!
Thật ra việc này cũng không buồn cười chút nào.
Thế gian vạn vật luôn có tương sinh tương khắc.
Luôn luôn là quy tắc đã định.
Có câu là “Người thông minh suy nghĩ nghìn điều, tất cũng có lúc bỏ sót.”
Dù sao Vô Tình cũng không phải là thần.
Y cũng có nhược điểm.
Y biết Nhạc Trầm Ngư chính là Thuỷ Thanh Hàn,
Cũng biết Long Huyết châu là do Thuỷ Thanh Hàn phái người đưa tới,
Càng biết Thuỷ Thanh Hàn kia đang ở Thần Thông Hầu phủ.
Người nọ,
Hắn là đã liên kết với Phương Ứng Khán.
Nếu như một ngày thành sự,
Thế lực của bọn hắn sẽ thật đáng sợ,

Đủ để thiên hạ phải điên đảo.
Cho nên y tới Thần Thông Hầu phủ,
Nghĩ rằng dù không thể giải độc,
Ít nhất cũng có thể tìm ra một vài manh mối.
Nhưng mà y không ngờ,
Phương Ứng Khán lại có thể vô lễ như thế.
Thật là vô lại!
Một người dù thông minh đến đâu nếu rơi vào tình huống xấu hổ như vậy cũng rất khó xử lý.
Mà nhạy cảm, tinh tế, yếu đuối như Vô Tình lại càng như vậy.
Thế nhưng,
Ngẫm lại tình hình lúc đó,
Nếu có người thứ ba nghe được,
E rằng sẽ đứng về phía Phương tiểu hầu gia.
Bởi vì hắn chẳng qua chỉ nói có một câu,
— không cần tìm Thủy Thanh Hàn, ta có thể giúp người.

Giang Nam,
Lá phong đỏ như lửa,
Sương mù nhuộm đậm,
Ráng chiều như say,
Một mình uống rượu.
Nhiệm vụ của Thủy Thanh Hàn hoàn thành rất thuận lợi,
Tất cả đều nằm gọn trong lòng bàn tay của mình.
Hiện tại,
Thần Hầu phủ,
Nhất định là vô cùng rối loạn.
Ngay cả Gia Cát Chính Ngã,
Nhất định cũng sẽ không biết nguồn gốc loại độc kia.
Vô Tình,
Thành Nhai Dư,
Nghĩ đến người nọ lúc này hắn là đang “hưởng thụ” lễ vật do mình đặc biệt chuẩn bị,
Thanh niên áo trắng nở nụ cười.
Bề ngoài của hắn rất tuấn tú,
Nhưng nụ cười của hắn lại vô cùng tàn khốc.
Lợi dụng Long Huyết châu tu luyện nhiều năm như vậy,
Trong thiên hạ không có ai hiểu rõ đặc tính của hạt châu này hơn hắn.

Đối với người tu luyện nội công, nó có công hiệu kỳ diệu,
Mà đối với người bình thường không biết võ công nó chỉ như một hạt châu bình thường,
Những ai hiểu biết Long Huyết châu đại khái sẽ biết điều này.
— Long châu gặp máu, có thể sinh ra độc giết sạch quỷ, thần, tiên.
Nói cách khác,
Chất độc của Long Huyết châu,
Phải có máu mới được.
Hơn nữa,
Đó là độc “Kiến Huyết Phong Hài”.
Người trúng độc,
Dù là thần tiên cũng khó cứu.
Nhưng nếu không gặp máu,
Nó chỉ là một hạt châu bình thường mà thôi.
Có thể tùy ý sử dụng.
Có cách nào khiến cho Long Châu không gặp máu mà sinh độc hay không?
– người khác không thể,
– nhưng hắc có thể,
Bởi vì hắc là Địch Thiên Trùng.
Trước khi Thủy Thanh Hài đi,
Hắc đã tôi luyện Long Huyết châu,
Khiến cho nó thay đổi một chút.
Đối với hầu hết tất cả mọi người mà nói,
Nó hoàn toàn không có thay đổi gì.
Ngoại trừ,
Người luyện qua “Phá Khí Thần Công”.
Vô Tình đã luyện qua “Phá Khí Thần Công”.
Mà bởi vì “Phá Khí Thần Công” không phải nội công,
Chỉ là một môn công phu có thể kích phát tiềm lực bên trong cơ thể con người.
Hiện nay người tu tập qua môn công phu này,
Ngoại trừ sư phụ của Vương Tiểu Thạch là Thiên Y Cư Sĩ,
Cũng chỉ có Vô Tình.
Thế nhưng việc này quan hệ gì với Long Huyết châu?
Có quan hệ,
Hơn nữa quan hệ rất sâu.
Bởi vì Long châu đã trải qua sự tôi luyện của Địch Thiên Trùng,
Nếu người tu tập “Phá khí thần công”,

Một khi tiếp xúc với Long Huyết Châu,
Dù cho chỉ cầm trong tay,
Cũng sẽ lập tức trúng độc.
Lúc độc này phát tác,
Khiến cho người trúng độc bị lửa dục thiêu đốt.
Nó thúc giục dục vọng nguyên thủy nhất ở sâu bên trong nội tâm của mỗi người.
Mà đáng sợ hơn chính là,
Nó khiến cho người trúng độc tay chân mềm nhũn, không thể cử động, không cách nào tự giải quyết.
Mà bởi vì... loại độc này chỉ phát tác vào lúc hoàng hôn mỗi ngày.
Cho nên,
Hắn đặt cho loại độc này một cái tên rất thơ, rất êm tai,
— Tuý Lưu Hà.

14. Quyển 1 - Chương 13: Dạ Sơ Thăng

Từ Lục Phần Bán đường đi ra, Phương Ứng Khán rất hài lòng.
Bởi vì,
Hắn thấy được điều hắn muốn thấy, nên thấy.
— Lôi Tồn,
— cùng với cái quan tài của lão.
Về mặt Tô Mộng Châm lại rất thất lạc.
Lôi Tồn chết cũng không phải là điều gã muốn.
Gã cảm thấy trống rỗng và tịch mịch không gì sánh được.
Bạch Sầu Phi thờ ơ.
Vương Tiểu Thạch sửng sốt.
Địch Phi Kinh vẫn là gặp biến không dao động.
...
Phương Ứng Khán vừa ra ngoài,
Liền lên xe ngựa,
Từ trong xe truyền ra giọng nói của hắn.
“Hồi phủ.”
Đêm nay,
Kim Phong Tế Vũ lâu nhất định sẽ tổ chức đại yến chúc mừng.
Mà hắn,
Nhất định sẽ vì Kim Phong Tế Vũ lâu chuẩn bị một phần lễ vật thật hậu hĩnh,

Một phần lễ mà mọi người đều không tưởng tượng nổi.

Ngoại ô thành Biện Lương,

Rừng mai,

Trong rừng mai có một suối nước nóng.

Đã nhiều ngày,

Mỗi trước hoàng hôn,

Vô Tình đều đến rừng mai này,

Ngâm mình vào suối nước nóng.

Trong nước suối có thành phần đặc biệt, có thể tạm thời ngăn chặn độc tính của Tuý Lưu Hà.

Đương nhiên,

Đây chỉ là biện pháp tạm thời áp chế độc tính không cho phát tác,

Cũng không thể giải độc hoàn toàn.

Ánh tà dương như máu.

Hơi nước mờ mịt.

Vô Tình đã ngâm được nửa canh giờ.

Chỉ còn nửa canh giờ nữa,

Hoàng hôn sẽ trôi qua.

Độ nóng của nước rất cao,

Thế nhưng Vô Tình cảm giác được một cổ lạnh ý.

Lạnh ý kỳ lạ.

Chính xác mà nói,

Thật ra là tử ý.

Trên bờ không biết từ bao giờ đã xuất hiện một bóng người,

U ám lạnh lẽo.

Đồng thời,

Bóng người kia vừa xuất hiện,

Lập tức đánh ra một chưởng về phía Vô Tình đang ngâm trong nước.

Cừu Cực Chưởng!

Một chưởng nọ,

Mang theo thâm thù đại hận,

Tựa như bão táp ập về phía Vô Tình.

Vô Tình chỉ có thể ra khỏi nước.

Y cơ hồ bị nước bắn văng ra ngoài hơn là tự mình nhảy ra.

Cùng lúc đó,

Mặt nước vốn phẳng lặng như gương bỗng dậy lên sóng to gió lớn.

Nước văng khắp nơi,
Làm bắn lên vô số bọt nước.
Dưới ánh nắng chiều,
Lộng lẫy không sao tả xiết.
Vô Tình đưa lưng về phía mặt trời chiều.
Ánh sáng tô lên thân người y một tầng hào quang đỏ cam rực rỡ.
Người y còn giữa không trung,
Mà ám khí của y,
Cũng phát ra ngay giữa không trung.
Một tia nước mảnh như vạt áo.

— Tình Nhân Lệ!

Ám khí phá không,
Giữa không trung chạm phải bọt nước.
Thế nhưng bọt nước không những không bị vỡ tan,
Ngược lại giống như ám khí,
Từ bốn phương tám hướng,
Ập về phía Thiên Hạ Đệ Thất.
Thật khó mà phân rõ cái nào là bọt nước cái nào là ám khí?
Thiên Hạ Đệ Thất cho tay vào trong tay nải,
Ánh sáng rực rỡ tựa như nghìn mặt trời xuất hiện,
Đủ để khiến cho ám khí bọt nước biến mất trong nháy mắt.
Vô Tình hiểu rõ,
Lúc này nơi đây,
Tuyệt đối không thể tiếp tục đánh với Thiên Hạ Đệ Thất.
Y phải rời khỏi,
Lập tức rời khỏi.
Y đã mượn chuồng lực của kẻ địch để ra khỏi mặt nước,
Phát ám khí,
Sau đó,
Y lao ra khỏi rừng mai.
Thiên Hạ Đệ Thất muốn chính là một cục diện như vậy.
Gã và Vô Tình có thù không đội trời chung.
Gã vẫn coi việc giết chết Vô Tình là mục tiêu.
Thế nhưng,
Hiện tại,
Gã cũng không nóng lòng muốn giết chết Vô Tình.

Bởi vì,
Mặc dù Vô Tình vẫn còn ám khí,
Nhưng lúc này y đã là nỗ lực hết sức.
Rời khỏi dòng nước nóng trị liệu,
Độc tính trên người y rất nhanh sẽ hiện ra,
Sẽ phát tác ngay tức khắc.

...

Lúc bức bình phong ngọc Hồng Phi Kim Long được mang đi khỏi Thần Thông Hầu phủ,
Bản thân Phương tiểu Hầu gia cũng ra cửa,
Không có Bát Đại Dao Vương theo hầu,
Một mình rời khỏi Hầu phủ.

Lúc chạy vào một con hẻm tối,
Vô Tình đã hoàn toàn kiệt sức,
Độc tính của Tuý Lưu Hà đã lan tràn,
Toàn thân khô nóng.
Càng nguy hiểm là,
—kẻ địch của y vẫn còn đó.
Lúc này,
Đã qua canh một.
Bóng đêm đã hoàn toàn bao phủ Vô Tình.
Hai gò má tựa như tuyết ngọc của y dường như được phủ thêm một tầng sắc hoa tường vi đỏ ửng.
Dưới ánh đèn dầu hẻm,
Càng thêm tuyệt diệu.
Đột nhiên,
Y nghe được tiếng kêu của một nữ tử.
“Cứu cứu chúng ta —”
Vô Tình không khỏi giật mình,
Rất muốn tới đó kiểm tra,
Nhưng mà thân thể mềm nhũn,
Xương cốt toàn thân giống như tan chảy.
Y bây giờ,
Ngay cả bản thân còn khó bảo toàn,
Liệu có thể cứu ai?
Lúc này,
Ở đằng xa có một người từ trong hẻm tối nhảy qua tường mà ra.

Hướng nọ chính là Phá Bản môn.
Bởi vì người tới cố ý không để ánh sáng chiếu lên mặt mình,
Cho nên hoàn toàn không thấy rõ gương mặt của hắn.
Người nọ liếc mắt thấy Vô Tình,
Dường như giật mình.
Do dự một chút,
Rốt cuộc phi thân đi.
Vô Tình nhìn về hướng hắn rời đi,
Có chút đăm chiêu.
Sau đó,
Y nỗ lực cử động.
Kết quả,
Ngay cả tay cũng không động đậy.
Đồng thời,
Y rõ ràng cảm giác được,
— phía sau có người.
Nhưng mà hàn ý, sát ý và tử ý đến từ Thiên Hạ Đệ Thất,
Không biết bao thuở cũng đã biến mất.

15. Quyển 1 - Chương 14: Âm Tiêu Hồn

Người đã ở ngay phía sau.
Một người mà Vô Tình vừa mới gặp hôm qua.
...
“Công tử vẫn khỏe chứ?”
Phương Ứng Khán cười thật tùy ý.
Phảng phất như hắn chỉ đang nhàn rỗi tản bộ,
Tình cờ gặp phải Vô Tình mà thôi.
Khỏe?
Khỏe mới là lạ!
Làm như không hiểu ý trào phúng trong lời nói của hắn,
Vô Tình thản nhiên nói: “Tiểu Hầu gia thật đúng là tự tại, lúc này vẫn có thể ra ngoài đi dạo.”
Ý cười trong mắt Phương Ứng Khán càng sâu:
“Tà dương vừa lặn, ánh trăng động lòng, Ứng Khán chỉ là không muốn cô phụ mỹ cảnh đẹp trời như thế này.”

Hắn dừng một chút, lại nói: “Gặp nhau ở đây, xem ra suy nghĩ của công tử và Ứng Khán thật trùng hợp.”

Hắn một mặt cười,

Một mặt cúi xuống.

Nếu như không phải toàn thân mềm yếu,

Vô Tình nhất định sẽ nhắm ngay gương mặt làm như hiền lành vô hại kia mà vấy lên một đám ám khí.

Nhưng mà hiện tại,

Y chỉ có thể nghe Phương Ứng Khán nói cười.

Có quỷ mới tin Phương tiểu Hầu gia lúc này rảnh rỗi chạy ra khỏi phủ,

Chỉ để nói mát y vài câu.

...

Quả nhiên,

Phương Ứng Khán đột nhiên xuất thủ.

Hắn nắm lấy cằm Vô Tình,

Nhanh chóng lấy một vật ánh bạc gì đó ra khỏi miệng y.

Vô Tình hầu như cười khở,

Cần gì phải làm điều thừa.

Mình lúc này,

Ngay cả sức để cắn lưỡi tự vận còn không có,

Huống chi là phát ám khí.

...

Cầm trong tay “Nhất Chi Độc Tú” trong truyền thuyết thượng thức.

Phương tiểu Hầu gia rất hài lòng.

Lại càng lớn mật hơn nữa,

Hắn ngồi xuống bên cạnh Vô Tình:

“Ứng Khán đã vì công tử dẫn Thiên Hạ Đệ Thất rời đi, chẳng lẽ lại không được chút phần thưởng?”

Ngữ âm hoà hoãn,

Ngữ khí mập mờ.

Bầu không khí xung quanh bởi vì những lời này mà trở nên rất ám muội.

Khoảng cách giữa hai người rất gần,

Phương Ứng Khán nghe được mùi hương thoang thoảng.

Hắn đột nhiên nâng lên gương mặt Vô Tình.

Cường nhiệt hôn lên môi y.

Hắn dường như đã quên nơi này là đầu đường Biện Lương.

Toàn thân Vô Tình chấn động.

Nhất thời không thể đoán được ý đồ của hắn.

Người này rốt cuộc đang làm cái gì?

Rốt cuộc hắn có biết mình đang làm cái gì hay không?
Trước khi Vô Tình kịp phản ứng,
Độc tính đặc biệt của Tuý Lưu Hà đã bị nộ hỏa nóng bỏng của Phương Ứng Khán khơi mào hoàn toàn,
Giống như kinh đào hải lãng,
Đánh úp y.
Những cố gắng nỗ lực, đau khổ chống đỡ trước đây,
Đến hiện tại dường như đã thành một trò cười.
...
Hơi thở của Phương Ứng Khán dồn dập phất qua mặt y,
Đầu lưỡi linh hoạt đã thành công xâm nhập vào miệng y,
Thân thể mềm yếu của Vô Tình hoàn toàn bị bao vây.
Tay hắn,
Giống như rắn trườn vào trong áo,
Trườn qua thắt lưng thon gầy mềm mại.
Vô Tình không cách nào phản kháng,
Dường như Phương Ứng Khán chính là bóng đêm,
Đột ngột cuốn chặt thân thể y,
Không cách nào vùng vẫy.
Y cảm thấy hơi thở của người kia kề sát mặt mình,
Khiến cho y hầu như không thể hô hấp.
Ngọn đèn lồng đầu đường chập chờn hôn ám,
Ánh vào hai mắt Vô Tình.
Giống như châm lên hai ngọn lửa.
Mái tóc dài của y xoã tung trên vai,
Phương Ứng Khán vùi đầu hôn cắn cổ y.
U ám tiêu hồn,
Quần quýt triền miên.
Tiếp theo chính là,
Từ bên ngoài tiến thẳng vào.
Đau đớn tựa như bị xé rách,
Khiến y bất đắc dĩ phát ra một tiếng rên rỉ.
Máu đỏ rơi xuống,
Nhưng thủ phạm gây ra vẫn không ngừng tàn phá.
Trước khi hoàn toàn rơi vào tay giặc,
Từ môi Vô Tình rỉ ra âm thanh đứt quãng,
“Ta... nhất định... sẽ... không tha... cho ngươi.”

Nghe vậy, Phương Ứng Khán nở nụ cười.
Hắn rốt cuộc đã chạm tới được cảnh trong mơ kia.
Cũng đã chuẩn bị nắm chặt.
Còn về phần ai không tha cho ai,
Hắn thấy,
Không quan trọng.
Trên cao ánh trăng sáng tỏ.
Bốn bề tĩnh mịch.

16. Quyển 1 - Chương 15: Luyện Nghê Thường

Đêm hôm đó,
Đã xảy ra rất nhiều chuyện.
Lôi Tôn chết.
...
Lúc này,
Lão thật sự đã chết.
Dù rằng lão nấp trong bình phong ngọc Hồng Phi Kim Long mà Phương Ứng Khán đưa tới,
Dù rằng ngay tại thời khắc then chốt nhất lão đã phá bình phong ra,
Dù rằng lão lấy khí thế vô song đối đầu với Tô Mộng Châm,
Nhưng mà lão vẫn chết.
Chết trong tay kẻ được Phương Ứng Khán phái tới tặng lễ,
Chết trong tay “Quách Đông Thần” Lôi Mị.
Trận này,
Kim Phong Tế Vũ lâu có thể nói là đại toàn thắng.

Thật ra,
Từ lần đầu tiên độc tính phát tác,
Vô Tình đã nuốt Long Huyết Châu.
Bởi vì,
Bản thân Long Huyết Châu,
Chính là giải dược của Tuý Lưu Hà.
Long châu gặp máu,
Liền sinh kịch độc,
Nhưng khi chưa dính máu đã nuốt vào,

Từ nay về sau có thể bách độc bất xâm.
Thế nhưng,
Vô Tình lập tức phát hiện,
Nuốt Long Huyết Châu chưa đủ,
Còn cần một loại thuốc giải khác,
Một loại linh dược nghe đồn là được luyện chế từ nội đan của phượng hoàng và chín loại bí dược,
— Luyện Nghê Thường.
Thuốc này có thể giải được bách độc, trị bệnh nan y.
Phối hợp với Long Huyết Châu,
Là có thể giải được độc của Tuý Lưu Hà.
Nhưng nếu như không có Luyện Nghê Thường mà chỉ nuốt Long Huyết Châu,
Trong vòng bảy bảy bốn mươi chín ngày,
Độc tính liên tục phát tác mỗi ngày vào lúc hoàng hôn.
Sau bảy bảy bốn mươi chín ngày,
Lại không biết lúc nào sẽ phát tác.
Theo như Vô Tình biết,
Trên đời này chỉ có một lọ Luyện Nghê Thường,
Là “Kim tự chiêu bài”, bảo vật bất truyền của Phương gia.
Đi Thần Thông Hầu phủ,
Chính là vì muốn xác định sự tồn tại của thuốc này.
Mà phản ứng của Phương Ứng Khán,
Vừa vặn chứng minh suy đoán của Vô Tình.

Khe núi Bất Văn,
Một người áo trắng ngồi bên vách núi,
Tiện tay nhặt một quân cờ.
Gió núi thổi mạnh,
Vạt áo hất phấp phới,
Tung bay đón gió.
Hắn vốn tưởng rằng,
Vô Tình sẽ bị độc của Tuý Lưu Hà dẫn vật suốt đời.
Hắn luôn luôn mưu tính kỹ càng,
Mưu rất tinh,
Tính rất chuẩn.
Nhưng thật không ngờ,
Ván cờ này,

Điều duy nhất tính sai,
Lại là Phương Ứng Khán.

...

Hắn biết Phương Ứng Khán bí mật luyện “Ô Nhật Thần Thương”,
Đồng thời đã tiến vào cảnh giới quan trọng nhất.
Long Huyết Châu đối với Phương Ứng Khán,
Sẽ là một trợ giúp đắc lực.
Nhưng hắn không đưa cho Phương Ứng Khán,
Mà lại lệnh cho Thuỷ Thanh Hàn đem hạt châu đưa đến Thần Hầu phủ.
Hắn biết với trí tuệ của Vô Tình,
Cho dù trúng độc cũng có thể tìm ra cách phá giải.
Nhưng hắn vẫn đem Long Huyết Châu đưa cho Vô Tình,
Nguyên nhân?

Đương nhiên là có.

Phương Ứng Khán nóng lòng luyện thành “Ô Nhật Thần Thương”,
Tất nhiên sẽ muốn có Long Huyết Châu.

Bất luận là lừa cũng tốt, đoạt cũng được,
Chắc chắn Phương Ứng Khán sẽ phải trở mặt với Thần Hầu phủ.
Mà nếu như Phương Ứng Khán có thể bình tĩnh,
Tạm thời không chủ động cướp đoạt Long Huyết Châu,
Thì vẫn còn Vô Tình.

Phương Ứng Khán có thể đợi,

Nhưng Vô Tình lại không đợi được.

Vô Tình cần có Luyện Nghê Thường của Phương gia để giải độc.

Huống chi,

Muốn có được sức mạnh của Long Huyết Châu để gia tăng công lực,
Còn có một cách khác.

Hay có lẽ nên nói,

Là một con đường khác.

Địch Thiên Trùng đương nhiên biết cách này.

Hơn nữa,

Hắn tin chắc rằng Phương Ứng Khán cũng biết.

Hắn hiểu rõ thái độ làm người của Phương tiểu hầu gia,

Nên đã lấy một loại tâm tình cũng như tư thái thưởng thức kịch vui,

Để xem vở kịch này.

...

Ngày đó,
Chính là ngày Phương Ứng Khán luyện công đến thời khắc mấu chốt.
Kết quả,
Chuyện nên xảy ra,
Đã xảy ra.
Không nên xảy ra,
Cũng đã xảy ra.

...

“Thật không ngờ... Người cuối cùng lại thật sự dùng Luyện Nghê Thường giải độc cho y.”
Tuổi trẻ anh tuấn Khiếu Thiên vương lăm bắm một mình

17. Quyển 1 - Chương 16: Đoạn Tình Thương

Thiết Thủ đã trở về,
Hắn cùng trở về với Truy Mệnh,
Mang theo một thân phong trần,
Cũng mang theo về một vật,
Đó là một quyển sách.
“Thôn Ngư tập?”
Vô Tình cầm sách trên tay,
Nhìn Truy Mệnh và Thiết Thủ vừa mới quay về kinh.
“Nhai Dư chỉ là thuận miệng nói một chút, thế thúc lại thật sự...”
Gia Cát Thần Hầu cắt lời y,
“Thế thúc biết, con vẫn luôn tìm sách này.”
Vô Tình cúi đầu,
Lần thứ hai khi ngẩng đầu lên,
Y nói:
“Chỉ là đã làm phiền nhị vị sư đệ phải khổ cực.”
Y không nói thêm gì nữa.
Mà lúc y nói những lời này,
Thiết Thủ vẫn luôn quan sát y.
Bởi vì,
Hắn cảm thấy,
Vô Tình đã thay đổi.
Tuy rằng y vẫn như trước kia, lạnh như vậy, ngạo như vậy,

Đồng thời vẫn sẽ tiếp tục lạnh như vậy, ngạo như vậy.
Thế nhưng,
Thiết Thủ nghĩ,
Y không giống trước kia.
Ít nhất,
So với trước khi mình rời kinh,
Đã rất khác biệt.
Sự thay đổi này,
Hẳn là, từ trong nội tâm của y.
Nhưng mà rốt cuộc là vì sao?
Vô Tình trước đây,
Giống như một gốc hàn mai cô độc tuần dật.
Cho dù là,
Trong bão tuyết cuồng phong,
Trên vách đá cheo leo,
Vẫn sẽ ngênh sương nở rộ,
Vô ý khổ tranh xuân,
Mặc cho hoa thơm cỏ lạ đổ kị.
Mà Vô Tình hiện tại,
Vẫn cứ cô độc,
Vẫn cứ tuần dật,
Thậm chí so với trước kia càng thêm thanh tú, càng thêm tịch mịch,
So với trước kia càng có thêm một loại khí chất,
Một loại khí chất khiến cho người ta cảm thấy thương tiếc, bồn khoăn, lo lắng tự đáy lòng,
Một loại giống như mai rụng tuyết tan, điêu tàn thành bùn đất,
Một loại khí chất so với tịch mịch càng thêm lan tràn.
...
Trước đây,
Ánh mắt Vô Tình mặc dù lạnh,
Nhưng lạnh như ánh trăng,
Lạnh như sao sáng.
Hiện tại,
Càng có thêm những lúc ánh mắt của y tựa như lưỡi đao.
Không,
Lưỡi kiếm,
Đã thương lòng người,

Thương chính mình càng sâu.
Vô Tình trước đây,
Giống như một khối băng,
— băng có cứng đến đâu, cũng sẽ có lúc tan ra.
Mà hiện tại Vô Tình,
Giống như một khối hàn ngọc vụn vỡ,
— sẽ khó có người nào, khó có chuyện gì khiến y động dung.
Thiết Thủ yên lặng nhìn, yên lặng quan sát.
Hắn không chỉ nhìn Vô Tình,
Cũng nhìn Truy Mệnh.
Thậm chí,
Nhìn Gia Cát tiên sinh.
Hắn biết,
Những ngày mình ở Liên Vân trại,
Thần Hâu phủ và kinh thành nhất định đã xảy ra rất nhiều chuyện.

...

Lúc trong phòng chỉ còn lại có Gia Cát Chính Ngã và Vô Tình,
Vô Tình mở miệng.
“Thế thúc không cần lo lắng, Nhai Dư đã không sao rồi.”
Gia Cát Chính Ngã đưa lưng về phía Vô Tình,
Cho nên Vô Tình không thấy được vẻ mặt lão.
Một lát,
Gia Cát Chính Ngã nói.
“Từ nhỏ con đã là một đứa trẻ nhạy cảm.”
“Ngay từ đầu, là thế thúc đối xử không tốt với con.”
“Ta vẫn luôn luôn cảm thấy có lỗi với Thiên Trùng, cho nên nhiều năm qua vẫn buông thả, phóng túng hẳn muốn làm gì thì làm.”
“Không ngờ rằng... Cuối cùng lại hại con như vậy.”
“Ta lại càng không nghĩ tới chính là.... Phương Ứng Khán lại thiếu kiên nhẫn như vậy.”
Ánh mắt Vô Tình lưu chuyển,
Nhưng mặt không biểu tình,
Y chỉ lạnh lùng nói một câu.
“Thế thúc, Nhai Dư không muốn nhắc tới người này.”
Gia Cát Chính Ngã bỗng nhiên xoay người,
Trong mắt lão rốt cuộc mang theo đau thương trước giờ chưa từng có.
“Con thật sự không sao?”

“Con còn dám nói con không sao?”

Vô Tình ngồi ngay ngắn,

Nghênh đón ánh mắt của lão.

“Con không sao.”

“Chẳng qua con chỉ là, không muốn nhắc tới, không muốn thấy mặt người nợ mà thôi.

18. Quyển 1 - Chương 17: Dục Cao Phi

Từ trước đến nay,

Những gì mà y đã trải qua,

So với bất cứ người nào khác,

Gian truân hơn nhiều.

Y không phải là Tô Mộng Châm.

Mặc dù Tô Mộng Châm hiếu thắng cố chấp, sát tính rất mạnh,

Nhưng trời sinh đã có một cổ khí thể, khí phách của lãnh tụ, của người đứng đầu.

Y cũng không phải Vương Tiểu Thạch,

Wương Tiểu Thạch thành thật dễ mến.

Huống chi,

Wương Tiểu Thạch luôn luôn tự do tự tại, không muốn tranh đua với người.

Y cũng không giống Dương Vô Tà,

Dương Vô Tà trung thành tận tâm với Tô Mộng Châm, đến chết không đổi.

Y cũng không học được Dịch Phi Kinh,

Bất luận mục đích ban đầu là gì,

Ít nhất,

Dịch Phi Kinh thật sự vì Lục Phần Bán đường mà cúc cung tận tụy.

Y càng không phải Phương Ứng Khán,

Phương Ứng Khán tiểu lý tàng đao, miên lý tàng châm,

(nói cười mà trong lời giấu đao, trong bông giấu kim = miệng nam mô bụng một bồ dao găm)

Phiên thủ vi vân phúc thủ vi vũ,

(ngửa tay làm mây úp tay làm mưa = xảo trá, thái độ thay đổi thất thường)

Nhìn như chất phác thật thà, thật ra lòng dạ hiểm độc.

Vậy nên,

Y không giống bọn hắn.

Y là Bạch Sầu Phi.

Từ ngay từ đầu,

Bạch Sầu Phi đã không thích Phương Ứng Khán.
Y ghét hẳn,
Thậm chí có thể nói có phần hận hẳn.
Đương nhiên,
Bạch Sầu Phi có chết cũng không thừa nhận,
Cái loại cảm giác này,
Nên nói là ganh tị.
Y ganh tị với hẳn,
Ganh tị với Phương Ứng Khán.
Gia thế hiển hách như vậy,
Bối cảnh thâm hậu như vậy,
Thân phận cao quý như vậy,
Những thứ này... y đều không có.
Bạch Sầu Phi đương nhiên biết,
Có vài người,
Vừa sinh ra đã được ngậm thìa vàng trong miệng.
Mà cũng có một số người,
Cho đến hết đời,
Cũng không chiếm được thứ mình muốn.
Có lẽ nói,
Cho dù chiếm được,
Cũng khó giữ được lâu dài.
Nhớ lại nửa đời đã trải qua,
Cũng tự thấy buồn cười.
Lúc y lang bạt giang hồ, có tài nhưng không gặp thời,
Người nọ đã xuất hiện,
Hắn giúp y,
Khiến y bước từng bước một đến với thành công.
Y rất cảm kích hẳn.
Thế nhưng,
Y cũng sẽ không cam tâm khuất phục dưới trướng người khác.
Huống chi,
Cái loại khuất phục này,
Chỉ cần là nam nhân,
Đều không thể chịu đựng được.
Để thoát khỏi sự khống chế của người nọ,

Y đã dùng hết tất cả thủ đoạn,
Cũng gần như thành công.
Nhưng mà y biết,
Trong cuộc đời mình, đếm đến đếm đi, bao lần lên voi xuống chó, thay đổi thất thường,
Đều có liên quan đến người nợ,
Đều trong vòng thao túng của người nợ.
Thế nhưng,
Y vẫn không phục,
Bất bình,
Không cam lòng,
Ý nghĩ muốn bay, vĩnh viễn không chết.
Sau khi vào kinh,
Y gặp được Phương Ứng Khán.
Y từng nghe nói về hắn.
Nhất là,
Nghe người nợ nhắc tới hắn.
Lai lịch của Phương Ứng Khán, võ công, thân thế, bối cảnh...
Đương nhiên,
Cũng bao gồm một lần duy nhất... thất tình của Phương tiểu hầu gia.
Lúc đó,
Y thậm chí còn đang suy đoán quan hệ giữa Phương Ứng Khán và người nợ.
Người mà,
Y vẫn muốn quên đi.
Cho nên,
Từ ngay từ đầu,
Y đã không giấu diếm địch ý của mình đối với Phương Ứng Khán.
Mà Phương Ứng Khán,
Cũng thản nhiên tiếp nhận địch ý không hiểu ra sao của y.
Dù sao thì,
Cũng không ai có thể nói rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.
Không phải sao?
Thế nhưng y sai rồi.
Quan hệ giữa Phương Ứng Khán và Dịch Thiên Trùng,
Cũng không phải như y tưởng tượng.
Bạch Sầu Phi nhận ra,
Từ sau khi Lôi Tồn chết,

Tô Mộng Chằm đã không còn là Tô Mộng Chằm trước đây.

Chỉ ít,

Sau cái chết của Lôi Tồn,

Bạch Sầu Phi sẽ không thấy qua đao pháp thâm diệu mà mỹ lệ kia,

Cùng thanh đao tuyệt thế,

— Hồng Tụ.

Y cũng nhận ra,

Vương Tiểu Thạch rất thích Ôn Nhu,

Mà Ôn Nhu lại thích mình.

Chuyện một đêm kia,

Chỉ là một phần nhỏ trong kế hoạch của y.

— chỉ cần dùng thế lực bắt ép Ôn Nhu,

— là có thể khiến cho Ôn Văn ở Lạc Dương đi vào khuôn phép.

— kế hoạch của y,

— lại tiến gần tới thành công thêm một bước.

Nhưng mà,

Tại thời khắc quan trọng thì bị phá hỏng.

Hết lần này tới lần khác là Lôi Thuần!

Là nàng ta!

Cũng tốt.

Dù sao cũng là chính người tự nạp mình lên cửa.

Ý nghĩ chợt loé qua trong đầu,

Khiến Bạch Sầu Phi buông tha kế hoạch ban đầu.

Không vì nguyên nhân khác,

Chỉ là vì,

Muốn cho vị Phương tiểu hầu gia thiên chi kiêu tử, kim tôn ngọc quý kia một đả kích nho nhỏ.

19. Quyển 1 - Chương 18: Tuyết Sương Ngộ

Có một thời gian,

Vô Tình vẫn ở trong Tiểu lâu,

Không hề ra khỏi Thần Hầu phủ.

Trong triều đình, trong giang hồ,

Từ lâu đã không hề thấy bóng dáng của y.

Vì có gì?

Người ngoài không ai biết.
Vạn sự vạn vật,
Chúng sinh trong hồng trần này,
Mỗi người đều có lúc gặp khó khăn,
Mỗi người đều có cực hạn của bản thân,
Ván cờ của chính bản thân mình.
Vấn đề là,
Phải làm sao đột phá.
Loại cục diện này,
Nếu như không thể tự mình đột phá,
Như vậy,
Thế gian này căn bản không ai có thể giúp người.
Vì vậy,
Sau khi nhốt mình ba tháng,
Vô Tình rút cuộc ra khỏi Tiểu lâu,
Ra khỏi Thần Hầu phủ.
Y đi ngắm tuyết.
Đây là lần đầu tiên y rời khỏi phủ sau ba tháng.
Vẫn như cũ không muốn có người đi cùng.
Bởi vì,
Lòng của y,
Vẫn còn một chỗ,
Âm ỉ đau.
Y biết,
Chỉ cần ván cờ này vẫn chưa bị phá,
Người vẫn chưa gặp,
Vết thương kia,
Vĩnh viễn sẽ không khép lại,
Vĩnh viễn sẽ đau nhức như vậy.
Loại đau nhức này,
Người thường không thể tưởng tượng được.
Thời gian đó,
Y thực sự rất muốn chết đi,
Bởi vì y cảm thấy sống không bằng chết.
Từ bốn tuổi thì gia đình gặp thảm biến,
Y tự buộc mình kiên cường.

Nhiều năm qua như vậy,
Y không để ý cơ thể tàn tật,
Y không ngại ốm đau,
Y không sợ cường quyền,
Y cố gắng chống đỡ,
Vốn tưởng rằng,
Có thể chống đỡ một thời,
Thì đỡ một thời.
Nhưng mà,
Người nọ,
Người đã từng xuất hiện trong mộng,
Thô bạo xé rách tấm áo khoác “vô tình” y mặc trước thế nhân.
Y bị thương rất sâu, rất đau.
Thì ra,
Đứa trẻ từng bám theo phụ thân trong ký ức,
Rốt cuộc lại là cái kẻ giống như ma quỷ kia sao?
Một đêm đó,
Y tự buộc mình quên đi nhưng đồng thời cũng khắc ghi tên của người nọ.

...

Trong lúc vô ý,
Vô Tình đi tới một mảnh rừng thưa,
Mà không biết,
Bên kia rừng thưa,
Đám người Vương Tiểu Thạch đang phải đối mặt với một “Vô Tình” khác.
Ba tháng đóng cửa không ra,
Lại khiến cho một số kẻ lòng dạ khó lường thừa cơ hội,
— có Sái Kinh, Phó Tông Thư làm chỗ dựa,
— Diệp Kỳ Ngũ ngang nhiên dám giả mạo Vô Tình,
— quang minh chính đại lấy tên “Vô Tình” xuất hiện trên đường cái,
— càng công khai tấn công người của Vương Tiểu Thạch.

Chắc là Vô Tình sinh ra là để nhận lấy trách nhiệm thế gian.
Lần đầu ra khỏi phủ,
Lần đầu ngắm tuyết,
Trời xui đất khiến cho y nhìn thấy cảnh người khác gặp rủi ro.
Ôn Nhu và Đường Bảo Ngưu.

Đương nhiên,
Có Vô Tình ở đó,
Rủi ro sẽ không tính là rủi ro nữa.
Ngay khoảnh khắc sinh tử của Ôn Nhu và Đường Bảo Ngự,
Vô Tình quát một tiếng,
Hai mũi ám tiễn theo tiếng bay ra.
Hai mũi ám tiễn,
Giống như tạo thành một thế áp tay cáo biệt.
Tựa như cáo biệt một đoạn hồi ức.
Lấy một tư thái quyết tuyệt,
Phá không phóng ra.
Xuyên kỳ, chàng châm, thứ mai, thừa tuyết...
Phá vỡ cục diện nguy hiểm.
Y phá vỡ cục diện nguy hiểm giúp người khác,
Giải trừ nguy cơ cho người khác.
Vậy còn y?
Vô Tình nở nụ cười.
Lấy một loại tâm tình thưởng thức xuân tuyết đông mai,
Như mây tan trắng hiện,
Cái gì là tương tư tương khiên?
Giang hồ không hẳn chỉ có đao kiếm.
Y đã hiểu ra,
— thì ra,
— chẳng qua cũng chỉ như vậy.
Vô Tình rời đi không lâu sau,
Vương Tiểu Thạch chạy tới.
Người đã đi mất,
Chỉ còn lại tuyết,
Trên tuyết còn thấy hai vệt bánh xe mơ hồ.
Hắn thất vọng quay đi.
Lại nghe được một làn hương mai trong gió.
Lẳng lặng mà,
Thấm vào ruột gan.
Mùi hương thật thơm.
Mùi hương thật tĩnh.

20. Quyển 1 - Chương 19: Thị Phi Cục

Năm Tuyên Hoà thứ tư.

Đầu mùa xuân.

Vương Tiểu Thạch giết chết Phó Tông Thư ở Ngã Ngư điện.

Ý định ban đầu của hắn là muốn tru sát Sái Kinh,

Nhưng dù sao Sái Kinh cũng là cáo già đa mưu túc trí,

Lão tránh mặt không ra,

Chỉ để Phó Tông Thư lộ diện.

Vì vậy,

Phó Tông Thư chết.

Vương Tiểu Thạch giết chết thừa tướng đương triều,

Nên phải bắt đầu hành trình lẩn trốn của mình.

Lúc đó,

Sái Kinh ở tại Vong Ngư các cách Ngã Ngư điện mười bộ.

Thiên Hạ Đệ Thất và đám người Diệp Kỳ Ngũ, Tề Văn Lục đều tụ tập bên cạnh lão.

Phương Ứng Khán cũng ở đó.

Bọn họ ở trong các đợi tin lành.

Tin lành này đương nhiên là cái chết của Gia Cát Thần Hầu.

Không ngờ rằng,

Người chết ngược lại là Phó Tông Thư.

Kim Phong Tế Vũ lâu,

Từ lập đông năm ngoái,

Tô Mộng Chằm đã không còn quản lý sự vụ trong lâu.

Gã thậm chí rất ít khi ra khỏi phòng.

Những lúc Bạch Sầu Phi nhìn thấy gã,

Thân thể gã đã gầy gò đến độ không còn ra hình người,

Chỉ còn hai gò má xanh mét trơ xương,

Cùng với hai đốm lửa ma trôi trong mắt.

Vì vậy,

Bạch Sầu Phi nghĩ,

— gã đã bệnh đến nông nổi này, e rằng không sống được bao lâu.

Tình cảm của Bạch Sầu Phi đối với Tô Mộng Chằm rất phức tạp.

Tuy rằng y không có một bầu nhiệt huyết như Vương Tiểu Thạch.

Thế nhưng,
Chí ít,
Y cũng nhìn ra được,
Tô Mộng Chằm rất tịch mịch.
Nhớ lại lúc mới vào kinh,
Là Tô Mộng Chằm một tay cất nhắc y và Vương Tiểu Thạch,
Cũng là Tô Mộng Chằm giúp y một lần nữa có được cơ hội.
Nghĩ đến đây,
Tự nhiên y lại nhớ tới Vương Tiểu Thạch.
– Tiểu Thạch rời khỏi kinh thành,
– không biết hiện tại ra sao?
Tuy rằng y biết,
Việc mình đầu nhập làm thuộc hạ của Sái Kinh,
Vương Tiểu Thạch đã rất rõ ràng.
Thế nhưng,
Ba người bọn họ,
Dù sao,
Cũng là,
Từng có,
Một thời gian đồng sinh cộng tử.
Lúc Sái Kinh nhận y làm nghĩa tử,
Y từng nói với Sái Kinh,
– bằng hữu, chỉ dùng để bán đứng.
– huynh đệ, chỉ dùng để phản bội.
Lúc nói ra những lời này,
Một kẻ luôn luôn cao ngạo phóng dân như Bạch Sầu Phi,
Dường như cũng giống Tô Mộng Chằm bị nhuộm đắm bởi cô mịch thâm hàn.

Từ lúc Sái Kinh tiếp kiến Bạch Sầu Phi lần đầu tiên,
Hắn đã quan vọng tất cả.
Giống như một khán giả,
Thưởng thức con hát trên sân khấu.
Thật ra,
Phương Ứng Khán cũng biết rõ,
Mình sao lại không phải là một vai diễn trên sân khấu kịch kia?
Sao lại không phải là một lữ khách nơi hồng trần tử mạch này?

Cho nên,
Hiện tại,
Hắn đang nhàn nhã cho cá ăn.

Cho cá ăn?

Không sai, là cho cá ăn.

Tiểu hầu gia tao nhã, tinh như xử nữ,

Giữa lúc tiết trời còn chưa hết lạnh,

Ngồi trong Thần Thông Hầu phủ,

– cho cá ăn.

Hắn hơi nheo lại mắt,

Nhìn một ao cá đang bơi,

Một miếng mồi nho nhỏ,

Là có thể khiến cho đàn cá tranh nhau giành giật.

Hắn,

Muốn làm kẻ buông mồi,

Mà không phải là con cá cắn câu.

...

Tô Mộng Chằm bệnh nặng,

Bạch Sầu Phi nóng lòng nắm quyền,

Vương Tiểu Thạch bỏ trốn bên ngoài,

Lôi Thuần và Địch Phi Kinh vội vàng trọng chinh Lục Phần Bán đường,

Mê Thiên Thất Thánh tổn thương nghiêm trọng, nội bộ tan rã,

Tranh đấu trong kinh thành đã không còn kịch liệt như trước kia.

Tất cả dường như đều an tĩnh lắng xuống.

An tĩnh?

Chỉ sợ là khoảng lặng trước khi giông bão kéo tới.

Bất luận là trong giang hồ,

Hay là trong triều đình,

Biểu hiện bề ngoài xem ra là sóng yên gió lặng,

Nhưng bên trong lại hung hiểm dị thường.

Phó Tông Thư vừa chết,

Gia Cát và Sái Kinh trước hết chẳng phải là tiền cung gặp Hoàng thượng,

Vội vàng tự thanh minh cho mình đó sao?

Cho nên hắn tương kế tựu kế, đưa ra chủ ý giá hoạ cho Gia Cát Chính Ngã.

Cũng chính hắn đã đề xuất kế hoạch này với Sái Kinh.

“Gia Cát Thần Hầu... Tứ đại danh bộ...”

Khi hân lăm bầm những cái tên này,
Cũng không khỏi, không thể, không cấm nhớ tới người kia,
Con người giống như linh hồn của hoa, ánh sáng của trăng, tinh hoa của tuyết, cốt khí của ngọc kia.
Trong khoảnh khắc,
Ánh mắt của Phương Ứng Khán,
Trở nên đa tình như vậy,
Thâm tình như vậy.

21. Quyển 1 - Chương 20: Dạ Thính Cầm

Từ tháng ba,
Biên cương thỉnh thoảng lại bị quân Kim xâm phạm.
Trong thành Biện Lương, các bang hội cũng nổi dậy khởi nghĩa.
Trong khoảng thời gian ngắn,
Kinh kỳ đại loạn.
Không chỉ có bách tính trong thành nhà nhà một mối,
Ngay cả quan viên trong triều người người cũng thấy bất an,
Thậm chí hoàng đế luôn luôn chỉ biết chìm đắm trong yên vui kia cũng khó tránh khỏi luống cuống tay chân.

Thần Hầu phủ,
Tri Bất Túc trai,
Ngày hôm nay Gia Cát Thần Hầu vào cung,
Đến giờ vẫn chưa về.

...

Tiểu lâu,
Trong phòng không đèn không nến,
Chỉ có ánh trăng đầy trời,
Tựa như bột phấn bạc vương vãi bên song cửa sổ.
Bên song,
Một người áo trắng như tuyết,
Đêm khuya đánh đàn,
Ngón tay rất lưu loát,
Lại rất mềm nhẹ,
Tựa như gió xuân lướt qua dây đàn.

Tiếng đàn như tiếng ngọc,
Từ đầu ngón tay y chảy ra, trôi đi.
“Kiếp phù sinh chỉ nên già trước rượu, Tuyết phủ khắp Trường An...”

Y đàn,
Chính là một khúc “Ngu mỹ nhân”.
Tiếng đàn triền miên,
Ngón áp út tay phải Vô Tình lướt qua dây đàn,
Nhưng bỗng nhiên khựng lại,
Chỉ nghe một tiếng như tơ lụa xé rách,
Dây đàn đã đứt.
Hàng mi như cánh bướm khẽ run rẩy,
Trong nháy mắt y đã phóng ra ám khí,
Chín mũi ám khí,
Toàn bộ bay về phía cửa sổ.

...

Phương Ứng Khán không phải không biết ám khí của Vô Tình vương tay vương chân.
Hắn không chỉ biết,
Hơn nữa cũng đã từng lãnh giáo.
Thế nhưng,
Ám khí lần này so với trước kia càng thêm tàn nhẫn, càng thêm vô tình,
Giống như đã có mười đời hận thù với Phương Ứng Khán,
Mang theo thâm thù đại hận thập sinh thập tử,
Phá cửa sổ mà ra.

Lần này,
Mặc dù Phương Ứng Khán có một thân tuyệt học, võ công tuyệt đỉnh,
Cũng bị dọa suýt nữa hồn phi phách tán.
Dây đàn vừa đứt trong một khoảnh khắc,
Ám khí đã phá cửa sổ.
Ám khí thật nhanh!

Phương Ứng Khán không thể làm gì khác hơn là lộn người né tránh.
Nhưng ám khí dường như có mắt,
Trong không trung xoay tròn quay lại,
Nhắm thẳng chín đại huyết trí mạng trên người hắn.
Lúc này cả người Phương Ứng Khán lơ lửng trên không,
Nếu đổi lại thành người khác,
Chỉ sợ đã sớm đi đời nhà ma, bỏ mạng Hoàng Tuyền,

Nhưng hẳn lại không phải là “người khác”,
Mà là một trong Lục đại cao thủ đương thời – “Tiểu Khán”.
Ngay trong nháy mắt ám khí quay lại,
Huyết Hà ra khỏi vỏ,
Ánh đỏ hiện ra.
Bên trong phòng lặng yên không tiếng động,
Khiến cho người ta hoài nghi bên trong còn có người sống hay không.
Nhưng Phương Ứng Khán biết,
Chỉ cần mình hơi cử động một chút,
E rằng sẽ lập tức bị đủ loại ám khí xuyên thủng,
Biến thành một con nhím to máu tươi đầm đìa.
Hắn không thể làm gì khác hơn là tạm thời yên phận ở ngoài song cửa sổ.
Nếu như Vô Tình không nói lời nào,
Hắn chỉ phải mở miệng,
Một tiếng thở dài,
“Nhai Dư thật là nhẫn tâm...”
Lời còn chưa dứt,
Một thanh Liễu Diệp Phi đao đã bay thẳng tới giữa mặt.
Phương Ứng Khán vội vàng cúi đầu,
Khó khăn né tránh,
Nhưng mà vẫn là bị cắt mất vài sợi tóc.
Trong phòng lại không có động tĩnh.
“Bản hầu hảo tâm giúp người giải độc, lại bị trúng ba mũi Thuận Nghịch Thần châm, ta thật vất vả mới bứt châm ra được...”
Đáng tiếc lời nói của hắn lại bị một mũi Thuận Nghịch Thần châm cắt đứt.
May mà lần này Phương Ứng Khán đã sớm đề phòng.
Thần châm bay sát qua trán hắn.
Phương Ứng Khán ôm lấy cái trán.
Còn chưa kịp mở lời,
Một vật với lấy tốc độ sét đánh kinh người bay ra,
Phương Ứng Khán tránh không kịp,
Vội vàng vận công chống đỡ.
Kết quả,
Một quả Thiết Liên tử đã chính xác đánh vào gương mặt đẹp như ngọc, sáng sủa đáng yêu, người gặp người thích của Phương tiểu hầu gia.
Tuy rằng có Thần Công Hộ Thể nên không đến nỗi vỡ đầu chảy máu,
Nhưng mà nửa bên mặt cũng lập tức sưng phù lên.

Mặc dù mặt sưng lên,
Nhưng ý nghĩ trong đầu Phương Ứng Khán lại là,
– may mà,
– ta không phải Phó Tông Thư.
– may mà,
– Vô Tình cũng không phải Vương Tiểu Thạch.
Đến lúc này,
Phương Ứng Khán rốt cuộc hiểu được,
Nếu dây dưa thêm nữa,
Chỉ sợ lành ít dữ nhiều.
Hắn luôn luôn rất thức thời,
Vì vậy,
Phương tiểu hầu gia chỉ phải vội vàng nói.
“Nhai Dư hạ thủ lưu tình, ta là vì Gia Cát tiên sinh mà đến!”

22. Quyển 1 - Chương 21: Cục Trung Cục

Nguồn cơn sự việc vốn là như thế này:

Sái Kinh muốn một lần nữa bày ra sát cục,

Phân cao thấp với Gia Cát.

Lão một mặt mượn cái chết của Phó Tông Thư khơi mào sát ý của Nguyên Thập Tam Hạng đối với phe Gia Cát,

Một mặt lợi dụng Đa Chỉ Đầu Đà dẫn Thiên Y cư sĩ vào kinh,

Lại ở bên ngoài kinh thành bố trí phục binh vây giết Thiên Y cư sĩ và đám người đi cùng.

Đồng thời,

Lão tạo ra náo loạn.

- ngoại dẫn quân Kim xâm lấn biên cương Đại Tống,
- nội phái thích khách ám sát hoàng thân quốc thích, quan to trong triều,
- cùng lúc khơi mào nội chiến chém giết giữa các bang phái trong kinh thành.

...

Bản ý của Sái Kinh là đánh bại từng mục tiêu,

- lợi dụng loạn thế trong kinh kiềm chân Gia Cát tiên sinh,
- khiến cho Gia Cát không thể trợ giúp Thiên Y cư sĩ vốn đang gặp nguy hiểm,
- đợi Nguyên Thập Tam Hạng diệt trừ Thiên Y cư sĩ xong,
- sẽ quyết đấu với Gia Cát Tiểu Hoa.

Trong kế hoạch này,
Cần một người ngăn cản Gia Cát tiên sinh.
Nhưng nhìn khắp thiên hạ,
Ai có khả năng này? Bản lĩnh này? Hay có lẽ nên nói là can đảm?
Đi kiểm chế, lừa gạt Gia Cát Thần Hầu?

...

Hôm nay,
Sáng sớm Sái Kinh liền tiến cung gặp Mễ Hữu Kiêu.

Mễ Thương Khung tươi cười niềm nở,

“Lão hủ đương nhiên vì Thái sư dốc sức... Bất quá, Gia Cát tiên sinh cũng không phải dễ lừa, rốt cuộc có thể kéo dài bao lâu, lão hủ cũng không biết được.”

Sái Kinh cũng vẻ mặt tươi cười.

“Tất nhiên có thể kéo dài chừng nào tốt chừng đó. Từ trước đến nay công công luôn nhất ngôn cửu đỉnh, cung đình trên dưới, triều đình nội ngoại, ai không kính ngưỡng? Nếu đã nhận lời, đủ thấy công công rất ưu ái Sái mỗ, Sái mỗ vô cùng cảm kích.”

Lập tức,

Sái Kinh rời khỏi cung,

Đi thương lượng với Nguyên Thập Tam Hạng,

“E rằng lão Mễ đó không thể kiềm chế Gia Cát được lâu, mặc kệ lão ta không muốn hay là không thể, chúng ta cũng cần chuẩn bị, phòng ngừa vạn nhất.”

Vì vậy,

Sái Kinh và Nguyên Hạng lại tính thêm một kế hoạch,

Tiền đề là:

Bọn họ chắc chắn Gia Cát Thần Hầu và Tứ đại danh bộ không có khả năng đồng thời ra kinh.

Lấy loạn thế của Biện Lương hiện nay,

Bất luận như thế nào thì Gia Cát Thần Hầu và Tứ đại danh bộ cũng phải có một bên ở lại trấn thủ kinh thành,

Tuyệt đối không thể dốc toàn bộ lực lượng,

– chỉ cần Gia Cát vừa xuất hiện, Nguyên Thập Tam Hạng sẽ dùng đại trận “Lục Hợp Thanh Long” vây sát!

– nếu là Tứ đại danh bộ tới, Nguyên Thập Tam Hạng sẽ tự mình xuất thủ diệt trừ.

Sái Kinh rất mãn ý với kế hoạch của mình,

Bởi vì kế hoạch này rất chu đáo rất chặt chẽ,

Quả nhiên là thận trọng.

Sái Kinh vừa rời đi,

Thần Thông hầu Phương Ứng Khán liền bước ra khỏi bình phong,

“Công công quả nhiên tính toán không sai, chiều này của Sái Kinh thật độc.”

“Nếu lần này giết được Gia Cát, sau này Sái Kinh có thể mặc sức tác quái.”

“Mà cho dù giết không được, Sái Kinh cũng sẽ nhân cơ hội làm loạn, đục nước béo cò, ở kinh thành, trong cung làm ra những chuyện sai trái, rồi lại tâu lên thánh thượng, cáo buộc Gia Cát tội thất trách.”

“Hơn nữa... Bất luận Sái Kinh có thành công hay không, Gia Cát cũng sẽ cho rằng công công hợp mưu với Sái Kinh ám toán lão. Tự nhiên cũng sẽ quy Hữu Kiều tập đoàn vào.”

“Sái Kinh muốn độc chiếm đại quyền, lại khiến chúng ta phải gánh tiếng xấu thay lão, trong thiên hạ, làm gì có chuyện tiện nghi như vậy!”

Hắn một mặt nói,

Một mặt lưu ý thái độ của Mễ Hữu Kiều.

Mễ Hữu Kiều mỉm cười.

Trước mặt Phương Ứng Khán,

Lão cười rất hoà ái, rất hiền lành.

Vì vậy Phương Ứng Khán cũng cười,

Nụ cười chưa thoát tính trẻ con lại mang theo một phần thành thực.

...

Màn đêm buông xuống,

Phương Ứng Khán bí mật lên vào Thần Hầu phủ.

Mễ Thương Khung vừa tiễn Gia Cát tiên sinh rời đi,

Liền đón Phương Ứng Khán từ Thần Hầu phủ trở về.

Lão không khỏi giật mình hoảng sợ,

– ai nhìn thấy Phương tiểu hầu gia ngọc thụ lâm phong đầy người bụi đất, mặt mũi bầm dập như vậy cũng sẽ giật mình.

Nhưng hắn mặc dù mặt bị thương,

Cũng vẫn ung dung nhàn nhã.

Mễ Hữu Kiều không khỏi vô cùng kinh ngạc,

“Tiểu hầu gia đây là...”

Phương Ứng Khán ôm nửa bên mặt sưng vù,

Hàm hồ trả lời,

“À... Cái này là... Không cần thận đụng phải...”

Vừa mới nói,

Lại động đến chỗ đau,

Làm hắn phải nhíu mày.

Mễ Hữu Kiều tuy rằng cảm thấy ngờ vực,

Nhưng cũng không hỏi thêm nữa.

23. Quyển 1 - Chương 22: Nhân Gian Loạn

Một trận chiến nơi núi hoang kia,

Chính là một lần quy mô “đối kích” trực tiếp giữa phe phái của Thần Hầu phủ và phe phái Nguyên Thần phủ,

Võ lâm gọi đó là “Điền Sơn chi chiến”.

Điều bất ngờ là Tứ đại danh bộ đã tới tiếp ứng Gia Cát Chính Ngã.

Nguyên Thập Tam Hạng không khỏi cảm thấy nghi ngờ,

– là ai đã tiết lộ kế hoạch lần này?

– là ai đã bán đứng mình và Sái Kinh?

Rốt cuộc,

Là ai chứ?

...

Kết quả trận chiến ấy,

Thiên Y cư sĩ chết thảm,

Gia Cát Chính Ngã thắng hiểm,

Nguyên Thập Tam Hạng đại bại.

Thậm chí chính tay gã đã giết chết lão Ngũ của “Lục Hợp Thanh Long”.

Cùng lúc với trận chiến Điền Sơn,

Kim Phong Tế Vũ lâu cũng đã xảy ra một trận nội chiến,

Nội chiến bắt đầu từ một buổi yến hội,

Ngày hai mươi mốt tháng mười một yến hội thiết lập tại Thanh lâu (*).

(* Kim Phong Tế Vũ lâu có bốn lầu là Thanh, Hồng, Hoàng, Bạch)

Vốn là,

Yến hội do Tô Mộng Chấn thiết đãi,

Nhưng bản thân gã lại không thể tham dự.

Tất cả khách đều do Bạch Sầu Phi mời đến.

Yến hội bất ngờ bị tập kích,

Trong rượu còn bị người hạ độc.

Đồng thời,

Cũng có người đã chết.

Người chết chính là “Vô trượng nguyên” Trương Bộ Lôi.

Ngay lúc Bạch Sầu Phi tung người lên cao,

Trương Bộ Lôi đã trở thành bia hứng tên.

Vốn hắn có thể tránh được vài tên, đỡ hơn mười tên, chặn hơn mười tên,

Nhưng mà hắn trước khi bị trúng tên đã mất đi hơn phân nửa sức chiến đấu,

Bởi vì hấn trúng độc,
Hiển nhiên là trong rượu có độc.
Bạch Sầu Phi dường như cũng trúng độc,
Nhưng y lập tức bức độc ra.
...
Ngay lúc nhận được mật báo Vương Tiểu Thạch quay về kinh thành,
Y đã chặt bỏ gốc cây kia.
Nguyên nhân y làm như vậy,
Không chỉ vì muốn cắt đứt đường lui của Tô Mộng Chấn,
Còn vì muốn ép Tô Mộng Chấn tức giận.
Nếu như gã nổi giận,
Mình có thể danh chính ngôn thuận mà phản kích.
Thế nhưng,
Phản ứng của Tô Mộng Chấn lại khiến cho Bạch Sầu Phi rất thất vọng,
Hoặc có lẽ là thất lạc.
Lẽ nào ở trong lòng người,
Bất luận ta có làm cái gì,
Cũng không hề quan trọng?
Thất lạc qua đi,
Bạch Sầu Phi càng thêm hạ quyết tâm,
– không thể để Vương Tiểu Thạch và Tô Mộng Chấn gặp mặt.
Nhưng mà cùng lúc,
Y cũng nhớ tới người kia.
Con người mà Bạch Sầu Phi muốn quên,
Nhưng vĩnh viễn cũng không thể quên được.
Hắn cũng cao ngạo và tàn khốc như vậy,
Người phải đến gần,
Mới có thể phát hiện.
Bằng không,
Ở trong mắt của người,
Hắn vĩnh viễn vẫn là trích tiên, thanh linh xuất trần.
Bạch Sầu Phi thậm chí nhớ kỹ,
Trước khi đi,
Người nọ nói với y,
“Ta có thể nâng người lên, cũng có thể giết chết người.”
“Vẫn không thật sự làm như vậy, là bởi vì ta yêu quý người là một nhân tài.”

“Người rời khỏi ta, sẽ chẳng là gì cả.”

Nghĩ đến đây,

Bạch Sầu Phi không khỏi cười lạnh,

“Ta là cái gì, không đến phiên người nói.”

Yến hội ở Thanh lâu kết thúc,

Không chỉ truyền ra cái chết của võ trượng nguyên Trương Bộ Lôi,

Còn truyền ra tin tức “Tô Mộng Chằm không dung được Bạch Sầu Phi”.

Trương Bộ Lôi mặc dù thuộc phe phái Sái Kinh,

Nhưng luôn luôn chi trì giúp đỡ Hữu Kiều tập đoàn.

Cho nên,

Tin tức vừa truyền ra,

Phương Ứng Khán hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Vốn là,

Có chết một tên Trương Bộ Lôi cũng chẳng tính cái gì.

Cho dù là mười tên một trăm tên,

Phương tiểu hầu hấn cũng sẽ không nhú mày một chút.

Nhưng mà,

Hết lần này đến lần khác,

Người chết tại yến hội của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Bạch Sầu Phi hao tâm tổn trí bố trí như vậy,

Chẳng qua là muốn trước một bước đứng bên chữ “lý”.

Chiêu mượn đao giết người này của y sử dụng rất tốt.

Vừa có thể vu oan giá họa Tô Mộng Chằm,

Lại đả kích thể lực của Hữu Kiều tập đoàn.

Nào có lý đó!

Đáng hận vô cùng!

Mặc dù Phương Ứng Khán tức giận,

Nhưng vẫn không hề nóng vội.

Bởi vì hấn đang đợi,

Hấn còn trẻ,

Hấn có thể đợi.

Hấn sẽ không giống như Bạch Sầu Phi vội vàng xao động.

Chỉ cần hấn có thể đạt được thứ mà hấn muốn có, hấn sẽ kiên trì giăng lưới, sau đó đợi.

Hấn tin tưởng nhất định sẽ có thu hoạch.

Đợi càng lâu, thu hoạch tất nhiên càng nhiều.

24. Quyển 1 - Chương 23: Ngọc Phần Hương

Phong cảnh của Toan Lĩnh rất đẹp.

Nhất là trong những ngày tuyết rơi như thế này, khắp nơi được phủ một màu trắng xoá, cảnh sắc có một vẻ đẹp riêng.

Bởi vì đây là con đường nhất định phải đi qua nếu muốn đi từ Lạc Dương đến kinh thành, nên quanh năm suốt tháng người đến người đi, rất là náo nhiệt.

Khách điểm Đồng Phúc chính là khách điểm lâu đời nhất ở Toan Lĩnh,

Cũng là khách điểm lớn nhất.

Lão bản Trần Lão Thực quanh năm kinh doanh buôn bán, tất nhiên là thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế, cũng gặp qua đủ loại nhân vật vãng lai.

Thế nhưng ngày hôm nay lão cảm thấy rất hoài nghi hai mắt của mình,

Bởi vì đi vào khách điểm của lão, là hai vị khách rất đặc biệt,

Một vị công tử tuổi trẻ và một vị lão giả.

Lão nhân kia thân hình cao lớn, dưới cằm có một chòm râu thưa thưa, mặc dù nhìn qua tuổi già, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời, không giận mà uy.

Vị công tử kia càng đặc biệt,

Hắn khoảng chừng đôi mươi, quần áo cũng hết sức bình thường.

Nhưng người ngoài vừa nhìn qua liền không tránh tự ti mặc cảm, vì mỗi cử chỉ của hắn đều toát ra quý khí.

Huống chi, vị công tử trẻ tuổi kia còn rất đẹp, tuyệt đẹp.

Dùng từ “mỹ lệ” để hình dung một nam tử dường như không thích hợp lắm,

Nhưng Trần Lão Thực sống hơn năm mươi năm, mở khách điểm hơn hai mươi năm, cũng chưa từng thấy một người đẹp như vậy.

Ngay cả nữ tử thế gian cũng không xinh đẹp bằng hắn.

Quả thật là thần tiên hạ phàm.

Cho nên,

Từ lúc hai người xuất hiện tại cửa khách điểm,

Ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn,

Khách điểm vốn ầm ĩ náo nhiệt nhất thời lặng ngắt như tờ,

Mọi người đều nín hơi chăm chú, nhìn không chớp mắt vị công tử kia.

Tiểu nhị vốn đang tính toán sổ sách trong lúc vô ý ngẩng đầu, lập tức cũng trở nên chết lặng nhìn trân trối, ánh mắt đăm đăm, bàn tính bỏ quên một bên.

Hai người kia lại hoàn toàn không để ý,

Đi thẳng vào,

Lên lầu,

Bọn họ đại khái là tới tìm người.

Bởi vì lầu hai của khách điểm đều đã bị người đặt trước.

Người đặt phòng,
Hình như... Là họ Ôn...

Bóng đêm tàn úa,
Toàn bộ kinh thành đều đã chìm vào giấc ngủ.
Mà Thiên Tầm trai bên trong Thần Thông Hầu phủ vẫn sáng trưng ánh đèn.
Lò bạch ngọc đốt than kim thú, đỉnh tử kim đốt hương long não.
Dù ngoài sân có tuyết,
Nhưng bên trong lại ấm áp dạt dào.
Trong phòng bài trí cực kỳ tinh xảo cầu kỳ, có thể thấy chủ nhân tốn không ít tâm tư.
Chủ nhân vẫn giống như trước đây biểu hiện ôn tồn lễ độ, tiêu sái phong lưu.
Hắn thậm chí vì người trước mặt châm rượu.
Chén ngọc sóng sánh,
Hương rượu lan toả.
Rượu rõ ràng có màu đỏ nhạt,
Châm vào chén, lại biến thành màu xanh ngọc bích.
Phương Ứng Khán một mặt châm rượu, một mặt nói:
“Thiên Trùng huynh đột nhiên vào kinh, tiểu đệ chưa kịp chuẩn bị, tiếp đón thất lễ, còn thỉnh huynh đài bao dung.”
Hắn cực kỳ khách sáo lễ độ.
Tuy rằng Phương tiểu hầu gia luôn luôn đối xử với người ngoài hoà ái dễ gần, nho nhã lịch sự,
Nhưng người có thể khiến hắn khách sáo đến như vậy, lễ độ đến như vậy, trên đời không nhiều lắm,
Quả thật là rất ít.
Ngồi đối diện với hắn là một người mặc áo trắng,
Một vị công tử áo trắng,
Địch Thiên Trùng.
“Khán Chu Thành Bích quả nhiên không phải phàm phẩm.”
Địch Thiên Trùng khẽ nhấp một ngụm rượu, lại nói tiếp: “Tiểu Hầu gia quá khiêm tốn rồi. Ngay cả ngự rượu cực phẩm trong cung cũng lấy ra chiêu đãi tại hạ, còn nói chậm trễ.”
Phương Ứng Khán tươi cười niềm nở:
“Khán Chu Thành Bích có tính là gì, chỉ sợ dù là Quỳnh Tương Ngọc Dịch cũng không xứng với nhân vật thần tiên như Thiên Trùng huynh.”
“Nếu như không có Thiên Trùng huynh giúp tiểu đệ toạ trấn kinh thành, Ứng Khán sao có thể yên tâm rời kinh cản đường Lạc Dương Ôn Văn?”
Lời hắn nói rất khiêm tốn,
Ngữ khí của hắn lại càng khiêm tốn.
Địch Thiên Trùng rất cuộc nộ nụ cười.

Y cười rất không giống người thường,
Mà người của y càng không giống.
Phương Ứng Khán là ưu nhã quý khí mang theo một chút thành thật ngây thơ, khi hần cười lên lại càng như vậy.
Mà Địch Thiên Trùng lại là thanh linh xuất trần mang theo mười phần lạnh nhạt khinh thường.
Nụ cười của y lúc này cũng rất lạnh,
Thậm chí có phần tàn khốc.
Cao ngạo tự hứa,
Mục vô hạ trần.
Phương Ứng Khán nhìn thấy trong mắt,
Không khỏi cảm thấy giạt mình.

25. Quyển 1 - Chương 24: Chấm Mộng Thì

Tinh mơ rèm cuốn thấy sương rơi,
Ủ tay chấm son mai,
Duyên hết hận người ly biệt,
Kẻ mầy dáng núi xa xôi.
Mơ việc cũ,
Tiếc xuân trôi,
Dạ bờ bờ,
Chau mầy cười gượng,
Muốn hát lại thôi,
Đứt ruột người ơi. (*)

(* Bài này là -"Tổ trung tình" của -Âu Dương Tu, tả nỗi lòng ca nữ. Bản dịch mình sử dụng là bản dịch của Tần, cảm ơn Tần và Phi Thiên huynh rất nhiều.)

Thanh ca điệu vũ, là thứ thể nhân yêu thích,
Nhất là giọng ca êm ái, vũ điệu nhẹ nhàng của mỹ nhân,
Lại càng động lòng người.
Trong thiên hạ còn có cái gì so với son phấn trần, ôn nhu hương có thể bào mòn chí khí anh hùng?
Trong thiên hạ lại có ai có thể chống được mỹ sắc nhu tình vô hình tập kích?
Có.
Chỉ ít, Địch Thiên Trùng có thể.
Hần tay nâng chén rượu, tựa vào lan can.
Nhìn như đã say, nhưng ánh mắt vẫn băng lãnh như trước.
Đây là yến hội do thiên tử thiết đãi.

Dự tiệc đều là hoàng thân quốc thích, quan to trong triều.

Ngay cả những người ngày thường rất ít tham gia triều hội, lần này đều có dự thỉnh.

Chỉ duy nhất thiếu một người,

-Gia Cát Thần Hào.

Trở về từ Diêm Sơn, Gia Cát Chính Ngã không hề xuất hiện ở những buổi tiệc tùng thù tạc.

Trừ phi là hoàng đế Triệu Cát hạ chiếu, bằng không lão rất ít khi vào triều.

Thậm chí trừ phi là nguy cơ trước mặt, bằng không dù là thiên tử có lệnh, lão cũng cáo ốm không đi.

Cho nên,

Đạo quân hoàng đế (*) luôn luôn chìm đắm trong thi tửu cầm kì, thư hoạ ca vũ, bên tai bớt một người lái nhãi, cũng rơi vào thanh nhàn.

(* Tống Huy Tông rất sùng bái Đạo giáo, nên mới gọi là “Đạo quân hoàng đế”)

Nhưng ngày hôm nay bất đồng,

Ngự toạ thiên tử dường như nhớ ra chuyện gì,

Gã quay sang Mễ công công đang đứng hầu bên cạnh thì thầm.

Địch Thiên Trùng mắt lạnh nhìn qua,

Nở nụ cười.

Hắn nghiêng người liếc mắt nhìn Phương Ứng Khán ngồi cách đó không xa.

Phương Tiểu Hào gia cũng bị giọng hát uyển chuyển, điệu múa dịu dàng của mỹ nữ mê hoặc, nhìn chăm chăm không chuyển mắt một nữ tử áo tím.

Địch Thiên Trùng âm thầm cười lạnh,

Đứng dậy rời khỏi.

Mọi người đều đang say sưa vui vẻ, không rảnh rỗi chú ý.

Phương Ứng Khán vốn đang hết sức chăm chú thưởng thức mỹ nữ,

Lại giống như cố ý vô tình mà liếc mắt về phía Địch Thiên Trùng vừa rời đi.

Rời khỏi cung Địch Thiên Trùng đi thẳng đến một chỗ,

Ở nơi đó có người đang đợi hắn,

Nơi hắn đến là Lục Phần Bán đường,

Người đợi hắn chính là Lôi Thuần.

Lôi Thuần tuyệt đối là một tuyệt đại giai nhân thế gian hiếm thấy,

Cho dù đối mặt với một người bí hiểm, hỉ nộ vô thường như Địch Thiên Trùng,

Nàng vẫn rất tự tin.

Khuyh quốc tuyệt sắc, diên đảo chúng sinh.

Nhưng Địch Thiên Trùng cũng không phải kẻ tùy tiện tiện liên có thể khuyh đảo.

Hắn vừa xuất hiện đã hỏi: “Người nọ có khỏe không?”

Lôi Thuần giật mình,

Gật đầu.

Sau đó Dịch Thiên Trùng lại hỏi:

“Dịch đại đường chủ vẫn chưa biết? Người không nói với y sao?”

Lôi Thuần mím môi,

Cúi đầu,

Cho nên không thấy được vẻ mặt của nàng.

Nàng dịu dàng trả lời:

“Đến lúc, tự nhiên phải nói. Chỉ là hiện nay...còn chưa phải lúc.”

Không đợi Dịch Thiên Trùng mở miệng lần nữa,

Lôi Thuần đã ngẩng đầu,

Nàng cười nói: “Thuần nhi còn chưa đáp tạ ân đức Thiên Vương đã giúp đỡ.”

“Nếu không phải Thiên Vương đứng lúc viện thủ, Thuần nhi chẳng qua chỉ là một nữ lưu yếu ớt, sao có thể thần không biết quỷ không hay, thuận lợi mà đem người nọ về đây?”

Dịch Thiên Trùng ngưng mắt nhìn nàng một lát,

Đột nhiên nói: “Đã sớm nghe đồn Lôi tiểu thư bằng tuyết thông minh, huệ chất lan tâm, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Hắn vẫn không hề tán thưởng sắc đẹp của Lôi Thuần.

Sau đó hắn lại nói. “Mang ta đi gặp người nọ.”

...

Bọn họ đi qua lâu các, tiến vào rừng mai,

Lôi Thuần mở cơ quan,

Cửa ngăm từ từ di động,

Phảng phất như là từ dưới đất mọc lên.

Một người xuất hiện trước mắt bọn họ.

Gã chỉ là một bệnh nhân.

Một người bệnh hoạn suy nhược.

Mắt của gã,

Đều là sương mù không xua đi được.

Mi của gã,

Tràn ngập cô tịch không tiêu tan.

Nhưng gã lại khiến cho người ta cảm thấy một loại thê lương diễm lệ.

Đao pháp rung động nhân tâm kia,

Ánh đao mỹ lệ đa tình kia,

Khiến cho gã gần như trở thành một truyền thuyết mà thế nhân vĩnh viễn mơ cầu.

Gã đương nhiên là,

– Bệnh Thần Long,

– Tô Mộng Châm!

26. Quyển 1 - Chương 25: Đối Âm Phong

Ánh tuyết tôn lên áo trắng,
Ngẫu nhiên sẽ có một tia dương quang xuyên qua tầng tầng mái hiên cung điện chiếu xuống,
Chiếu vào mặt y,
Trong trẻo lạnh lùng,
Hầu như không tìm được cảm giác ấm áp.
Nhưng mà,
Một nam tử cô tiêu cao ngạo như vậy,
Lại khiến người ta cảm thấy,
Nhu lệ không gì sánh được.
Hay nói cách khác,
Quả thật là kinh diễm.
Y chuyển động luân y,
Đi qua vô số thị tùng và hộ vệ,
Thẳng đến thềm son,
Tham kiến đương kim thánh thượng.
Tâm tình hoàng đế đang rất tốt.
Mỗi lần nhìn thấy Vô Tình, gã đều sẽ vui vẻ hơn so với bình thường.
Lần này cũng không ngoại lệ.
“Gia Cát thái phó vẫn còn đang dưỡng bệnh? Nhiều ngày không thấy ái khanh, trẫm thật là tưởng niệm. Hôm nay khí trời rét lạnh, sao ái khanh lại ăn mặc phong phanh như vậy? Lẽ ra nên khoác thêm y phục mới phải.”
Triệu Cát quay lại nói với nội thị: “Mang cái áo choàng lông chồn tuyết của trẫm đến đây.”
Gã bước xuống ngai vàng,
Tự mình đem áo choàng khoác lên người Vô Tình,
Vô Tình ngồi ngay ngắn đáp lễ:
“Vi thần khấu tạ thánh thượng chiếu cố. Nếu thế thúc biết được bệ hạ thâm ái như vậy, tất cảm động vô cùng.”

Vô Tình vừa ra khỏi vườn thượng uyển,
Đã thấy ngoài cửa cung có một người đợi sẵn.
Hắn đứng ngược với ánh sáng,
Giống như một pho tượng ngọc từ xa xưa.
Vô Tình dừng lại luân y.
Quả nhiên người nọ mở miệng:

“Đã lâu không gặp, Nhai Dư.”

...

Quan hệ của hai người bọn họ thật kỳ lạ,

– từ nhỏ họ đã quen biết,

– bọn họ vốn nên là sư huynh đệ,

– họ đều là kỳ tài tuyệt thế, xưa nay hiếm gặp,

– họ đều là vì số phận trên cột mà trở thành không đội trời chung.

Địch Thiên Trùng cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười thật sự,

Đó là bởi vì mỗi một kế hoạch của hắn đều tiến hành rất thuận lợi,

Mỗi một nước cờ đều rất đẹp.

Nhưng mà khi hắn gặp lại Vô Tình lần nữa,

Bỗng nhiên hắn lại sinh ra một cảm giác kỳ lạ không hiểu được,

Đó là loại cảm giác đánh nhau mới hiểu nhau sâu:

“Người phải đi về sao?”

Vô Tình hỏi như vậy.

Địch Thiên Trùng hơi kinh ngạc,

Hắn chỉ vừa mới quyết định quay về vùng đông nam trong chốc lát.

Ngoại trừ chính hắn,

Căn bản không có người biết.

Nhưng ở trước mặt Vô Tình,

Hắn tuyệt không có bất luận cử chỉ che giấu nào,

Cho nên hắn hỏi ngược lại:

“Làm sao người biết được?”

Vô Tình ngồi hướng về phía ánh sáng,

Ngữ khí nhàn nhã:

“Bởi vì người cũng có rắc rối của người.”

Ánh mắt của y trong suốt mà lợi hại,

“Lần này trước khi người đến kinh thành, đã nắm rõ thế cục kinh thành như lòng bàn tay, vào kinh rồi, lại càng thận trọng...”

“Thế nhưng... Gần đây ngoại trừ thế cục kinh thành phát sinh biến hoá, tình thế Đông Nam cũng không giống trước kia...”

“Khiếu Thiên dù là không chết, chút ít cũng đã già... rất già rồi.”

“Có thể nói, cả Đông Nam hiện tại đã là thiên hạ của người.”

“Hơn nữa, ta biết, chí hướng của người không ở đây.”

Nghe tới đây,

Địch Thiên Trùng bỗng nhiên hỏi,

“Người? Người biết?”

Vô Tình không có trả lời thẳng hần, chỉ nói: “Người dù sao cũng không phải...”

Y dường như nhớ tới chuyện gì,

Cho nên không nói thêm nữa.

Địch Thiên Trùng cũng biết nguyên nhân y không nói xong,

Cho nên hần không hề truy vấn Vô Tình tại sao lại biết hần muốn rời kinh,

Trái lại hần hứng thú hỏi: “Ta dù sao cũng không phải là cái gì? Có phải người muốn nói ‘Người dù sao cũng không phải là Phương Ứng Khán’?”

Hần hầu như cười ra tiếng,

“Người thật đáng yêu.”

“Trách không được bọn họ đều gọi người ‘Vô Tình.’”

“Người không phải thật sự vô tình, mà là không hiểu được tình.”

“Ta vốn tưởng rằng, nhiều năm như vậy, ít nhất người cũng có thể tiến bộ hơn chút ít... Xem ra là ta đánh giá cao người rồi.”

Hần vươn tay,

Nhẹ nhàng vỗ tấm áo choàng bằng lông chồn tuyết trên người Vô Tình:

“Áo choàng này hình như rất quen mắt... Là lập đông ngày đó Phương Ứng Khán dâng tặng hoàng thượng phải không?”

Hần dường như đang chờ Vô Tình nổi giận,

Nhưng Vô Tình chỉ thản nhiên trả lời: “Hình như là vậy... Nhưng mà, áo choàng này là do thánh thượng ban tặng... Nhai Dư sẽ không bỏ nó.”

27. Quyển 1 - Chương 26: Hữu Sở Tư

Kim Phong Tế Vũ lâu,

Mấy nghìn đệ tử xếp thành hàng cung nghênh Bạch Sầu Phi tiến vào Hoàng lâu.

Không giống như Tô Mộng Chẩm,

Bạch Sầu Phi chưa bao giờ sợ cây to đón gió,

Lại càng không sợ càng trèo cao càng lạnh.

Đã đứng sẽ phải đứng thật cao!

Y muốn làm một nhân vật đệ nhất.

Không chỉ muốn Kim Phong Tế Vũ lâu trở thành đệ nhất đại bang của kinh thành,

Hơn nữa,

Còn muốn Kim Phong Tế Vũ lâu trở thành thiên hạ đệ nhất đại phái.

Vừa này,

Bạch Sầu Phi vừa triệu kiến Tôn Ngự,

Một người thanh niên không ai biết đến, tầm thường vô danh,

Nhưng bên hông hấn lại có một thanh đoản đao,
Trang sức trên vỏ đao vô cùng tinh xảo, liếc mắt liền biết nhất định không phải là vật tầm thường.
Bạch Sầu Phi chỉ nhìn thoáng qua thanh đao kia.
Lúc này điều khiến y sốt ruột nhất chỉ có một việc, là tìm Tô Mộng Chằm!
Người nọ đang ở nơi nào?
Rốt cuộc gã có còn sống hay không?
Cho dù gã thật sự đã chết,
Chỉ cần một ngày y còn chưa nhìn thấy thi thể của gã, như vậy cả đời y đều bị âm hồn của gã ám ảnh không tiêu tan.
Một mình ở trong Hoàng lâu Bạch Sầu Phi đã nghĩ như vậy.
Y hầu như đã thất thần.
Trong đời mỗi người đều sẽ có vô số lần chớp mắt,
Nhưng dù chỉ trong một cái chớp mắt,
Thường thường cũng có thể định đoạt rất nhiều việc.
Cho nên,
Lúc Bạch Sầu cảm thấy không đúng,
Một đôi tay đã vươn ra,
Từ phía sau ôm choàng qua hông y.
Bạch Sầu Phi kinh hãi, vừa định có động tác,
Một giọng nói vô cùng quen thuộc nhưng đã từ lâu y không nghe thấy nhẹ nhàng vang lên bên tai,
“Đừng nhúc nhích.”

Thần Hầu phủ,
Đạp Tuyết Tầm Mai các,
“Hấn đã rời khỏi kinh thành.”
Đối mặt với Gia Cát vừa xuất quan, Vô Tình đã nói như vậy.
Gia Cát không nói gì,
Chỉ nhìn về phía xa bên ngoài song cửa.
Lúc này,
Truy Mệnh vội vàng đi vào,
Y mang về một tin tức:
– Vương Tiểu Thạch đã đi vào vùng Hàm Hồ,
– nhưng hấn vừa mới lộ diện, đã bị Phương Ứng Khán “đón tiếp” mang đi.
Bạch Sầu Phi luôn luôn có chút kiêng kỵ Vương Tiểu Thạch,
– bởi vì Vương Tiểu Thạch không chỉ có thể lực của riêng mình, còn được sự ủng hộ của Phát Mộng nhị đẳng.

– đương nhiên, nguyên nhân lớn hơn nữa là bởi vì trong Kim Phong Tế Vũ lâu cũng có không ít đệ tử ủng hộ Vương Tiểu Thạch, cam tâm vì hắn bán mạng.

Người của Hữu Kiều Tập Đoàn muốn mượn hơi Vương Tiểu Thạch, cũng bởi vì nguyên nhân này.

...

Lúc nghe được tin này,
Vô Tình cũng trầm mặc,
Y dường như đã nhận ra,
Có chút đăm chiêu,
Đăm chiêu vì sao?

...

Không lâu sau,
Kinh sư đã xảy ra một sự kiện lớn,
– Nguyên Thập Tam Hạng đã chết.
Tuy rằng Nguyên Thập Tam Hạng cũng có tính toán cẩn thận,
Nhưng có người còn xảo trá hơn,
Đã sớm trừ tính sâu xa.
Huống chi,
Sau trận chiến Diêm Sơn, Nguyên Thập Tam Hạng đã bị đồng bọn xa lánh.
Ngay cả kẻ luôn coi trọng gã như Sái Kinh,
Cũng bởi vì đủ loại mưu kế của Phương Ứng Khán mà không còn tin tưởng gã.
Cho nên,
Gã chỉ có chết.

Tuy rằng gã còn có thể cầm cự đến thời khắc cuối cùng, một mạch chém giết Vương Tiểu Thạch,
Nhưng gã giờ đây đã không còn là Nguyên Thập Tam Hạng khi xưa,
Đại nạn của gã đã tới,
Mang theo nỗi hối hận và tiếc nuối vô hạn về chuyện cũ,
Gã truyền “Thương Tâm tiểu tiên” cho Vương Tiểu Thạch.
Tuy rằng gã chết vì tự sát,
Nhưng Vương Tiểu Thạch vẫn rất buồn rầu,
Không chỉ có buồn rầu, thậm chí là hối hận.
Hắn không chỉ dùng Tương Tư đao và Tiêu Hồn kiếm chống đỡ Thương Tâm nhất tiên kia của Nguyên Thập Tam Hạng,
Mà trước khi Nguyên Thập Tam Hạng chết còn biết được một bí mật,
-đó là một bí mật đã bị chôn giấu nhiều năm.
Hắn đứng trong tuyết,
Gió tuyết tuy lớn, nhưng lòng của hắn còn lạnh hơn.
Hầu như đóng băng.

Nhưng hắn lại không biết,
Lúc này, Phương Ứng Khán,
Đã tìm được Vô Mộng Nữ.
Mục đích của Phương Ứng Khán đương nhiên là vì “Nhấn Nhục thần công”.

28. Quyển 1 - Chương 27: Hận Thương Tâm

Tin tức Bạch Sầu Phi thu được là,
– Vương Tiểu Thạch đã giết Nguyên Thập Tam Hạng.
Đối với Bạch Sầu Phi mà nói, đây không chỉ là một tin xấu,
Mà còn là một tin dữ.
Bởi vì,
Y vẫn mong Nguyên Thập Tam Hạng chết ở trong tay mình.
Huống hồ,
Vương Tiểu Thạch còn chiếm được “Thương Tâm tiểu tiễn” và “Sơn Tự Kinh”.
Nghe xong hồi báo đã lâu,
Mà vẻ mặt của Bạch Sầu Phi vẫn trắng bệch như phủ một tầng sương lạnh.
– rất nhiều năm trước,
– một tiễn kia giống như ác mộng xuyên qua năm tháng, đã làm tổn thương tâm hồn y,
– y hận thấu xương tiễn pháp tuyệt thế trong truyền thuyết kia,
– càng hận vô cùng nhân vật giống như huyền thoại võ lâm kia.
Nguyên nhân chính vì như vậy,
Bạch Sầu Phi quyết tâm giết chết Vương Tiểu Thạch.
Hơn nữa,
Y cũng muốn đoạt được “Thương Tâm tiễn quyết”.
Tô Mộng Chằm đã mất tích,
Nguyên Thập Tam Hạng đã chết,
Y và Vương Tiểu Thạch,
Ai cũng đã không có đường lui.
Bạch Sầu Phi rất tự tin với kế hoạch sắp tới của mình,
Bởi vì “đòn sát thủ” trong tay y đủ để khiến Vương Tiểu Thạch chùn bước.
Hiện tại việc cần làm, là dụ Vương Tiểu Thạch lộ diện.
Bạch Sầu Phi biết,
Có một chỗ,
Vương Tiểu Thạch nhất định chịu đi.

Phía đông thành Biện Lương,
Lúc Vô Tình đến Phi Mộng đình,
Bạch Sầu Phi đã đến từ sớm.

Đây đương nhiên cũng không phải là lần đầu tiên Bạch Sầu Phi và Vô Tình gặp mặt,
Cho nên Bạch Sầu Phi vừa gặp mặt đã đi thẳng vào vấn đề, nói thẳng ý định của mình.
Y nghĩ lúc này, ở đây, việc này, căn bản không cần phải quanh co lòng vòng.

Huống chi,
Người y gặp là Vô Tình.

Che che lấp lấp đối với Vô Tình mà nói căn bản là vô dụng.

Nội dung nói chuyện của bọn họ chỉ có một,

– Bạch Sầu Phi muốn mượn địa bàn của Thần Hầu Phủ để hội ngộ Vương Tiểu Thạch.

Vô Tình cũng không phản đối.

Y chỉ lãnh đạm nói: “Thành ý của Bạch công tử, Thần Hầu phủ đương nhiên nguyện ý thành toàn.”

“Mấy ngày này, trong kinh thành sóng to gió lớn khó được yên tĩnh, là địch hay bạn, mọi người có thể nhân cơ hội này nói cho rõ ràng, tiện cho ngày sau gặp lại.”

Trong lúc đang nói,

Bạch Sầu Phi một mực quan sát Vô Tình,

Vừa quan sát, vừa tự hỏi.

Quan sát con người tàn tật mà yếu đuối này,

Tự hỏi vì sao y lại có được thành tựu như ngày hôm nay.

Bạch Sầu Phi không khỏi nghĩ đến,

– Vô Tình có thật vô tình, hay chỉ là một loại biểu hiện giả dối bề ngoài,

– giống như mình cố ý làm ra vẻ khó gần, thật ra chỉ là một cách để tự bảo vệ bản thân.

Y lập tức nhớ tới lúc đó trong con hẻm tối,

Cùng với một thoáng nhìn kinh hồng kia.

Sau khi mình rời khỏi...

Vô Tình ra sao?

Nhưng chỉ chốc lát suy nghĩ miên man lại bị Bạch Sầu Phi tự mình cắt đứt.

Bởi vì y bỗng nhiên bừng tỉnh nhận ra rằng,

Ngồi ở trước mặt mình là Vô Tình.

Mặc kệ Vô Tình có thực sự vô tình hay không, ít nhất, lập trường của bọn họ bất đồng.

Hay nói cách khác, bọn họ hầu như là kẻ địch.

Bạch Sầu Phi lập tức đình chỉ tất cả tưởng tượng,

Nói lời cảm tạ với Vô Tình:

“Đa tạ Vô Tình công tử, còn thỉnh thay mặt Bạch mỗ gửi lời thăm hỏi đến Thần hầu.”

29. Quyển 1 - Chương 28: Liêu Vị Cập

Xa xa,

Văng lại tiếng đàn.

Gã lắng lắng nghe, cảm nhận được nỗi bồn khoăn trong tiếng đàn kia.

Tuy rằng gã đã là một người sắp chết.

Lôi Thuần an vị đối diện gã:

“Tô công tử... Người cân nhắc thế nào rồi?”

Tô Mộng Chầm miễn cưỡng nói: “Đã đến nước này, ta còn có thể quyết định sao? Người chẳng phải đã an bài mọi thứ từ lâu?”

Đôi mắt u diễm của Lôi Thuần chợt loé lên vài tia không rõ,

Nàng nói: “Tô công tử, chúng ta sớm có hôn ước. Năm xưa, ta vì hôn ước này, vì người, đã cự tuyệt một người thích ta...”

Nàng vừa nói, bỗng nhiên trở nên oán độc: “Thế nhưng người... người hại chết cha ta!”

Tô Mộng Chầm ho lên,

Gã dùng tay che miệng, ho đến gió đục mây vẩn, thậm chí phong hoa tuyết đại.

(ho mà cũng có thể phong hoa tuyết đại được sao __ __!)

Thân thể gã, run lên như lá khô trong gió,

Thật vất vả, rốt cuộc gã cũng ho xong,

Không để ý trên khăn loang lỗ vết máu,

Gã cười nói với Lôi Thuần. “Nếu Lôi Tổn còn sống, ta hẳn là không cần phải chịu phần tội này hay sao?”

Lôi Thuần nhìn gương mặt gã tiêu tụy không chịu nổi vì bệnh tật và độc dược dần vật, nhất thời trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, chỉ nói: “Thời gian của chúng ta đã không còn nhiều lắm.”

Tô Mộng Chầm ngã lưng vào ghế ngồi, ngửa đầu, một lát, nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, thời gian của ta đã không còn...”

Giọng nói của gã rất nhỏ, giống như không muốn kẻ khác nghe thấy,

Nhưng Lôi Thuần lại đột nhiên cảnh giác, nàng đi đến gần Tô Mộng Chầm, cao giọng hỏi: “Người nói cái gì?”

Không ai trả lời nàng,

Người trong ghế nặng nề ngủ.

Gió tây truyền lại tiếng đàn vắng vắng.

Bởi vì vị trí người đánh đàn cách Lục Phần Bán đường khá xa,

Cho nên,

Tiếng đàn kia rót vào tai, cũng gián đoạn.

Ở trên Tam Hợp lâu,

Một người cúi đầu ngồi.

Ánh mắt của hắn, giống như vĩnh viễn dừng lại trên miếng thủy ngọc nơi cổ kia.

Không ai có thể nghe được tiếng thở dài trong lòng hần,
“Thuần Nhi, người đem gã giấu trong đường, thực sự tưởng rằng ta không biết sao?”

Một lần hội ngộ ở Thần Hầu phủ kia tất nhiên là đối đầu gay gắt, kịch liệt vô cùng.

Mà hội ngộ qua đi,

Vương Tiểu Thạch phải đối mặt với việc làm sao nghĩ cách cứu ra cha mình và tỷ tỷ.

May mắn hần không phải chỉ có một mình,

Dù Tô lão đại đã mất tích, Bạch Sầu Phi đã không coi hần là huynh đệ, nhưng hần vẫn còn những bằng hữu, huynh đệ tràn đầy nhiệt huyết giang hồ, khí phách hăng hái.

Huống chi,

Hần còn có các sư huynh đệ đồng môn tương trợ.

Nhưng mà điều khiến hần trở tay không kịp, lại là hai người Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu cứ nhiên xông vào “Bát Gia trang”, xâm nhập “Tầm Mộng viên”, đánh cho đương kim thiên tử Triệu Cát một trận.

Trong lúc nhất thời,

Vương Tiểu Thạch thực sự không biết nên khóc hay nên cười.

Tin tức là do Vô Tình mang về,

Y có vẻ mệt mỏi rã rời,

Có lẽ là vì tìm hiểu tin tức, đã tiêu hao không ít tâm sức của y.

Nhưng Vương Tiểu Thạch cũng rõ ràng cảm nhận được Vô Tình ngoại trừ mệt mỏi còn có phần nộ.

Chẳng lẽ bởi vì hành vi xung động của hai người Đường, Phương?

Lúc Vô Tình đến Bát Gia trang, y cũng không nhìn thấy Huy Tông Triệu Cát.

Triệu Cát bởi vì sợ hãi quá mức mà đã hồi cung dưỡng thương từ lâu.

Nghĩ cũng phải,

Đương kim thiên tử từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, đâu từng gặp phải giang hồ lùm cỏ như hai người Đường, Phương,

Chỉ sợ là mười ngày nửa tháng cũng chưa hoàn hồn!

Sái Kinh đồng bệnh tương liên với hoàng đế, cũng vội vàng vàng hồi cung theo hoàng thượng.

Bọn họ đi,

Nhưng Phương Ứng Khán không đi.

Oan gia ngõ hẹp,

Ngay lúc Vô Tình tìm hiểu xong tin tức chuẩn bị rời đi,

Phương Ứng Khán liền xuất hiện với vẻ mặt vui mừng.

Hần vừa đến liền hỏi: “Nhai Dư là vì bản hầu mà đến?”

Vô Tình không hề để ý đến hần.

Lại nghe hần nói: “Lẽ nào Nhai Dư là vì Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu mà đến? Bản hầu thật không biết Thần Hầu phủ và thích khách ám sát hoàng thượng lại có giao tình. Việc này nếu để hoàng thượng biết được, chỉ sợ là Thần hầu cũng khó mà đứng ra giải thích đi?”

Vô Tình nhìn vẫn không thèm nhìn hắn,

Chỉ khẽ cười lạnh:

“Ai nói Thần Hầu phủ và hai người đó có giao tình? Chụp mũ quy kết như vậy, nghe ra cũng hợp lý... Nhưng mà, việc thánh thượng xuất cung đến đây giải sầu, người ngoài tuyệt không biết, ngay cả ta trước khi đến đây cũng không biết. Nhưng mà ngươi, Phương Ứng Khán, Phương tiểu hầu gia, luôn luôn phụ trách an toàn cho thánh thượng, cứ nhiên mắt mở trừng trừng để người lọt vào. Tiếp đến, lại mắt mở trừng trừng nhìn thánh thượng chịu đòn... Chuyện này truyền ra, không biết sẽ là tội gì?”

Phương Ứng Khán vội vàng biện hộ: “Vu oan cho người tốt như vậy, lại là hành vi của quân tử sao?”

“Vu oan?” Vô Tình quay lại nhìn hắn, dùng giọng điệu ngạc nhiên hỏi: “Ngươi là người tốt? Bát Gia trang tuy là địa bàn của Long Bát, nhưng lúc ta tới đã điều tra qua, hộ vệ phụ trách bảo hộ Tầm Mộng viên hôm nay đều là thủ hạ của Hữu Kiều tập đoàn người. Tuy rằng ngươi đã tính toán kỹ lưỡng mới đem bọn họ khai đủ số, nhưng luôn luôn có manh mối có thể tra... Nói ngươi oan uống, sợ là ai cũng không tin.”

Phương Ứng Khán âm thầm kêu khổ,

Trước hắn đã cùng Mễ Hữu Kiều bàn qua việc này, tự cho là thiên y vô phùng, cũng không lường được lúc này lại bị Vô Tình vạch trần, không khỏi cảm thấy giật mình.

Vô Tình nói xong, chuyển luân y liền đi, lại bị Phương Ứng Khán chặn lại.

“Phương tiểu hầu gia còn có gì chỉ giáo?”

Giọng điệu của Phương Ứng Khán trở nên vô cùng ái muội.

“Nhai Dư quả nhiên không dồn bản hầu vào chỗ chết không được sao?”

Vô Tình không thèm để ý.

Phương Ứng Khán chỉ phải than thở: “Nhai Dư hiểu ta lượng ta, cũng biết bản hầu là nhất thời sơ sót, mới để hai vị kia lừa dối quá quan... Nếu như hoàng thượng bởi vậy mà trách tội, Ứng Khán tự nhiên không thể nào biện bạch...”

Hắn vừa nói, vừa lưu ý vẻ mặt của Vô Tình,

Nhưng Vô Tình vẫn không biểu cảm.

Phương Ứng Khán không thể làm gì khác hơn là vòng ra phía sau y, lại nói: “Bản hầu ngày ấy là nhất thời sơ sót, xung động, làm ra cử chỉ vô lễ với Nhai Dư, quả thật là tội nghiệt khó chuộc... Nhưng mà, Nhai Dư...”

“Ngươi cũng biết bản hầu luôn một lòng khuynh mộ ngươi... Nếu không, sao bản hầu lại dâng ra Luyến Nghê Thường có một không hai kia? Nếu tương lai thánh thượng thực sự giáng tội, nhất thời tình thế cấp bách, ta cũng khó đảm bảo ở giữa triều đình nói ra cái gì không nên nói... Khi đó, không biết Nhai Dư có trách ta hay không?”

Vô Tình không có xoay người lại,

Nhưng y đã tức giận đến mức mặt trắng bệch,

Tay y đã chạm vào cơ quan giấu trong luân y,

Nhưng cuối cùng y vẫn chuyển động luân y rồi đi.

Chỉ có Phương Ứng Khán nghe thấy được một câu lạnh như băng: “Trong thiên hạ, nếu nói đến đê tiện vô sỉ, Phương Ứng Khán ngươi mà xưng đệ nhị, không ai dám xưng đệ nhất!”

Phương Ứng Khán nhìn bóng lưng đi xa, thì thầm: “Nói thật, ta còn thực sự muốn cho cả thiên hạ biết...”

30. Quyển 1 - Chương 29: Kinh Mộng Tỉnh

Tất cả bắt đầu từ một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên của vài người.

Có lẽ,

Chúng ta nên gọi đó là một hồi kịch đặc sắc đi?

Một hồi kịch từ lúc vừa mới quen biết đến lúc hiểu nhau, từ hiểu nhau đến phản bội, từ phản bội đến tử vong.

Tựa như không liên quan đến phong nguyệt, không liên qua đến chân tình, chỉ là vì danh lợi ràng buộc nhân tâm...

Dù sao thì, mọi chuyện đã không còn quan trọng.

Bởi vì hồi kịch này đã đến lúc kết thúc.

Tô Mộng Chằm không tin số mệnh,

Cho dù phải mang trăm thứ bệnh trong thân, cho dù là bệnh nan y khó chữa, nhưng gã vẫn không ngừng chống chọi số phận.

Câu danh ngôn kia của gã “Ta là Kim Phong Tế Vũ lâu, Kim Phong Tế Vũ lâu chính là ta”, rất nhiều năm sau, vẫn được các thiếu hiệp, anh hào trong chốn võ lâm, trên giang hồ tôn sùng là kinh điển.

Mặc dù kết cuộc của mình đã sớm được an bài, bố trí,

Nhưng trong một khắc khi tử vong thực sự tới, nhân vật truyền kỳ một đời này, lại âm thầm nảy sinh một tia mê hoặc trong lòng,

Vốn là, ngay sau khi Lô Tử Tổn chết, gã có thể kết thúc tất cả,

Tại sao còn phải kéo dài cho đến hôm nay?

Đến tận cùng là tình này đã trở thành hồi ức? Hay chỉ là lúc đó mình ngẩn ngơ?

Bạch Sầu Phi càng không tin số mệnh,

Cho tới bây giờ cũng không tin.

Y đi được đến hôm nay hoàn toàn không phải dựa vào số mệnh.

“Chỉ của ta tại đạp gió cưỡi mây, không nề gian khổ đợi thời cơ. Rong bay chín tầng trời, há vì bay cao mà hối hận? Chuyển thân đăng phong tạo cực, hỏi ai không thấy thất kinh?”

Y một đường ngâm xướng một khúc ca, một đời truy tìm một giấc mộng.

Đáng tiếc, tất cả, đều trong một đêm phong tuyết, trong một khắc trượt chân, đã trở thành mộng vỡ, một hồi ác mộng.

Mộng một đêm vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại.

Y bị quả báo sao?

Trong ngực như có một âm thanh đang cười lạnh,

Không, được làm vua thua làm giặc mà thôi!

Y luôn luôn cho rằng, một người dù có lợi hại đến đâu, chỉ cần có tình, tất sẽ vì tình mà khổ sở, vì tình mà mệt mỏi, vì tình mà khốn đốn, vì tình mà thương tổn.

Cho nên thật lâu trước đây, y đã vì mình mà chặt đứt tình.

Thế nhưng cho đến hôm nay, cái bóng hiện ra ở nơi sâu nhất tận đáy lòng, dĩ nhiên lại là...

Thì ra điều mình vẫn tìm kiếm, lại ở trong một chớp mắt ban đầu mình đã lựa chọn trốn tránh, lựa chọn bỏ qua...

Trận trốn tránh và truy đuổi này, đến tột cùng là ai thắng ai thua?

Bạch Sầu Phi tất nhiên là người thua,

Thế nhưng Tô Mộng Chằm cũng không có thắng.

Thị phi ưu khuyết cũng không ngoài một hồi gió thoảng mây trôi, thành bại được mất cũng không hơn một thoáng hưng vong chớp mắt.

Nhớ khi xưa, nuối tiếc Tiểu Tuyết Sơ Tình Kinh Thần chỉ.

Từ nay về sau, đã không còn thấy được Kim Phong Tế Vũ Hồng Tụ đao.

...

Bạch Sầu Phi thả Ôn Nhu.

Đồng thời tận đáy lòng cũng thở dài một tiếng: Nha đầu ngốc...

...

Vương Tiểu Thạch muốn khóc,

Nhưng hiện tại hắn không thể khóc.

Tuyết bay khắp bầu trời,

Máu nhuộm đỏ tuyết.

Giữa tuyết trắng và máu đỏ giao hoà,

Hắn nhớ tới một điệu vũ trên sông năm xưa,

Ngỡ như Bạch Sầu Phi còn đang trong điệu vũ đó.

Hắn lại nhớ tới cuộc gặp gỡ trong mưa,

Cùng với gió thu lạnh lẽo, mưa phùn mênh mông tựa như ánh đao ái luyện nồng nàn.

Giống như bọn họ đã từng chung sức cùng nhau vượt qua tháng năm tuế nguyệt, vĩnh viễn đọng lại trong ký ức, vĩnh viễn tươi đẹp.

Sự thật kia chẳng qua chỉ là một giấc mộng hoang đường.

Vương Tiểu Thạch không chỉ thương tâm, mà còn rất luyến tiếc.

Mỗi người khi còn sống, đều có những nỗi tiếc nuối không thể trọn vẹn.

Mà hôm nay,

Giang sơn vẫn như tranh, y quan càng thắm tuyết,

Chỉ là tất cả đã không thể nào quay lại thuở ban đầu.

Cuối hẻm, trong một ngôi miếu nhỏ,

Công tử cao quý tao nhã như ngọc đang vỗ về mỹ nhân tuyệt sắc, mảnh mai mềm mại trong lòng.

Nhưng mà hắn, còn đẹp hơn mỹ nhân.

Lôi Mị tất nhiên là Quách Đông Thần của Phong Vũ lâu, nhưng đồng thời cũng là hồng nhan tri kỷ của Phương Ứng Khán.

Đều nói “Lòng nữ nhân như kim đáy biển”, rất khó để nắm được.

Lời này mặc dù đúng, nhưng không toàn diện,

Bởi vì thật ra, lòng của nam nhân, cũng không dễ nắm bắt hơn chút nào.

Phương Ứng Khán dùng bàn tay ngọc đẹp như hoa gợi lên một lọn tóc của Lôi Mị.

“Mị nhi.”

“Ừm...?”

“Một người trước khi chết sẽ nghĩ đến điều gì?”

Ngoài miếu có tuyết,

Tuyết tịch mịch thiên hạ,

Trong miếu hương khói lượn lờ,

Giống như không thuộc về trần thế.

Trước mắt là dung nhan thiếu niên vương hầu như hoa như ngọc,

Khoảnh khắc đó,

Lôi Mị chợt cảm thấy hoang mang,

Như sương như mộng, như thật như mơ.

31. Quyển 1 - Chương 30: Trầm Ngâm Dạ

Trở về thư phòng của Thần Thông Hầu phủ, Phương Ứng Khán đã không còn giống như lúc trong thần miếu bình tĩnh, an tường.

Trong lòng hắn cảm thấy phiền muộn,

Tuy rằng Vô Mộng Nữ đã sớm lấy được “Nhẫn Nhục thần công” của Nguyên Thập Tam Hạng giao cho hắn,

Mà mấy canh giờ trước, hắn cũng từ trong tay cùng một người đó chiếm được “Sơn Tự Kinh”,

Nhưng hắn vẫn chưa thoả mãn.

Mặc dù “Nhẫn Nhục Thần Công” cũng bao gồm một ít bí thuật võ lâm cũng như bí quyết tu luyện, nhưng đây chỉ là nội công tâm pháp.

Mà “Sơn Tự Kinh” lại là kinh sách chính thống của Đạo giáo, là pháp quyết chưa được ghi chép vào Vân Cấp Thất Thiêm.

(*) Vân Cấp Thất Thiêm: tên một bộ kinh sách của Đạo giáo thời Tống.

Huống chi,

Năm xưa Tam Tiên đạo nhân bị Sái Kinh bày mưu tính kế, nên đã đưa ra một bản “Sơn Tự kinh” chép sai, đảo lộn, cắt xén lộn xộn.

Sái Kinh không ngờ Nguyên Thập Tam Hạng lại có thể đảo luyện “Sơn Tự kinh”.

Gã cư nhiên lại có thể luyện một bộ kinh thiếu trang, thiếu câu, đảo lộn, chữ nghĩa không hiểu cũng học cho hiểu, chữ nghĩa không rõ cũng giải cho rõ, không thể luyện được cũng luyện thành công!

Mà nay Tam Tiên đạo nhân đã chết,

Bản gốc “Sơn Tự kinh” đã không thể nào tìm lại.

Thế nhưng “Thương Tâm tiểu tiên” vẫn còn trong tay Vương Tiểu Thạch,

Kinh văn đã đoạt được kia... rốt cuộc có nên luyện... hay là không luyện?

Còn “Thương Tâm tiểu tiên”, phải làm sao để đoạt được?

Nhưng hiện tại, hấn cũng khó nén hưng phấn,

– Phong Vũ lâu chỉ trong một đêm đã chết hai vị thủ lĩnh,

– Lục Phần Bán đường cũng bị Sái Kinh khống chế, nhất thời khó gượng dậy,

– Hữu Kiều tập đoàn có thể thừa cơ hội này từng bước thôn tính các thế lực kinh sư.

Hấn niên thiếu đã vào kinh,

Nhiều năm ôn thuận khiêm cung,

Mưu đồ, đâu phải chỉ có kinh sư?

Biện Lương này, đã là vật định trước trong lòng bàn tay,

Mà thiên hạ non sông gấm vóc, mới là mục đích cuối cùng của hấn.

Đương nhiên,

Trước khi đạt được điều đó,

Hấn phải từng bước từng bước diệt trừ những kẻ cản đường.

Vừa lúc, Sái Kinh truyền đến tin tức: Ngày mai uỷ nhiệm hấn và Mễ công công giám sát chém đầu Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu giữa chợ.

Như vậy chính là đẩy Hữu Kiều tập đoàn lên đầu sóng ngọn gió.

Lúc nhận được mệnh lệnh này,

Ở trong lòng, Phương Ứng Khán đã đem mười tám đời tổ tông của Sái Kinh ra “ân cần thăm hỏi” một lần!

Thật ra,

Sái Kinh lo lắng cũng không phải dư thừa,

Lão hiểu rất rõ tính tình Phương Tiểu Hầm gia, bề ngoài ôn lương như ngọc nhưng bên trong thì thâm hiểm quỷ dị.

Tuy rằng Phương Ứng Khán bây giờ nghe lời lão tựa như Thiên Lôi sai đâu đánh đó,

Nhưng một ngày nếu Hữu Kiều tập đoàn thống nhất thế lực võ lâm kinh sư,

Người thứ nhất ngủ không yên sẽ là Sái Kinh Sái Nguyên Trường!

Phương Ứng Khán dựa vào đầu giường, trong lòng tính toán trăm điều,

– ngày mai giám trăm, tất sẽ phải đối đầu với quần hùng thiên hạ,

– không cẩn thận một chút, nhiều năm mưu đồ trù tính, đều sẽ theo nước trôi,

– khi đó còn nói gì đến chuyện toạ ửng thiên hạ?

Hấn trở mình nhiều lần, trần trọc không yên,

Bỗng nhiên thoáng nhìn thấy “Huyết Hà” trên tường,

Một ý tưởng chợt loé qua trong đầu như tia chớp.

– vốn là, mình vì muốn lấy lòng Mễ Thương Khung nên mới lấy tên là “Hữu Kiều”,

– mà nay, Mễ công công đã già rồi, “Hữu Kiều tập đoàn” cũng nên đổi một cái tên mới,

– hướng chỉ, hôm nay khác với khi xưa, nếu một ngày kia xảy ra biến cố, e rằng có hối cũng đã muộn.

...

Phương Ứng Khán chớp mắt, lại đuổi mình, đột nhiên ngồi dậy,

Đã canh ba,

Hắn đi tới giá sách ở gian ngoài,
Từ trong bóng tối lấy ra một vật.
Trong tay là một bức tượng gỗ được sơn phết, chính là loại tượng gỗ mà trẻ con hay chơi.
Một vật hết sức tầm thường có thể tìm thấy ở bất kỳ đầu đường nào, sao lại được một nhân vật hoàng thân quý tộc cất giữ cẩn thận như vậy?
Tượng gỗ kia hẳn là đã rất cũ, bởi vì nước sơn bên ngoài đã đổi màu.
Phương Ứng Khán cầm ở trong tay nhìn kỹ, ngực yên lặng khắc ghi dung mạo của người nọ.
Khi thì mỉm cười,
Khi thì thở dài,
Khi thì suy nghĩ ngẩn người.
Đồng hồ cát trong phòng đã cạn, gần đến bình minh.

32. Quyển 1 - Chương 31: Kiến Huyết Hà

Năm Tuyên Hoà thứ năm.
Chớm xuân năm nay, gió vẫn lớn và tuyết vẫn rất dày.
Đồng thời, mang theo cái rét còn hơn cả mùa đông năm rồi.
Ngày ấy tuyết vừa mới ngưng, đã có sương mù.
Sương mù mang theo mùi máu tanh ẩm ướt, rất lâu cũng không tiêu tan.
Trận chiến ở pháp trường đó, tổn thất thật thảm trọng, trong lịch sử võ lâm tại kinh sư có thể nói là xưa nay chưa từng thấy.
Chết đã chết, trốn đã trốn, thế lực Khai Phong phủ dường như lại đứng trước sự chia cắt mới.
Vô Tình không có tự mình tham dự trận chiến này.
Trận chiến này thật thảm liệt, kiếm khí tung hoành, xá tử vong sinh, Vô Tình cũng cảm động lây.
“Bất Đỉnh Bất Bát” chết, Chu Tiểu Yêu chết, máu của Thiên Cơ Long Đầu Trương Tam Ba nhuộm đỏ cả một vùng...
Huyết hà.
Máu chảy thành sông.
Máu chảy thành sông liên miên bất tận, mang theo sắc đỏ tanh tươi, một dòng rục rở, đã phải dùng rất nhiều cái chết để đổi lấy.
...
Giữa tuyết sắc mênh mông,
Một đồ vật cũng rục rở vô cùng đang nằm ở nơi đó,
Nó từng là “ám khí” mà Đường Thất Muội đã đỡ giùm gia phụ,
Nó thật ra chỉ là một cái tua kiếm bằng tơ tằm,
Một tua kiếm đỏ rục!

Vô Tình nhặt nó lên.

Y biết tua kiếm này là của ai.

Phảng phất như tận mắt thấy người kia cười, thấy cục diện do một tay hắn khéo đưa đẩy, dẫn đến kết cục không thể vãn hồi.

Vô Tình cảm thấy thật bi ai.

Ở nơi nào đó trong ngực thậm chí âm ỉ đau.

Từ lâu đã nhìn thấu hắn là loại người gì, ôm mục đích gì,

Vậy mà phần nộ, oán hận của mình lúc này, vì sao lại sâu sắc như vậy, quyết tuyệt như vậy?

“Trên đời này rốt cuộc còn có ai là không bị người bán đứng? Không bị người phản bội?”

“Phương Ứng Khán, lòng của người, quá độc ác.”

“Hay là, người căn bản là không có tim?”

Y vung tay,

Ném tua kiếm về phía một hình bóng đỏ thẫm vừa xuất hiện.

Đỏ đến huyền lệ, đỏ khiến cho người ta chói mắt.

Bóng đỏ cất tiếng nói:

“Người nói sai rồi.”

“Ta vốn, cũng có tim.”

“Chỉ bất quá, ở rất lâu trước đây, ta trao tim ta cho một người... Mà y, lại nhẫn tâm vứt bỏ.”

Vô Tình nghe những lời này,

Bỗng nhiên cảm thấy mình rất buồn cười.

Đã từng nghĩ rằng, tự hứa rằng: Vĩnh viễn không muốn gặp lại người này, vĩnh viễn không muốn nghe đến tên của hắn.

Thế nhưng hết lần này đến lần khác vi phạm.

Mình đối với hắn, đến tốt cùng là hận, hay là còn gì khác?

Cho dù là thân bất do kỷ, nhưng thật ra vẫn có thể làm như không nghe không thấy.

Không phải sao?

Không,

Sai,

Sẽ không,

Y biết,

Mình vĩnh viễn sẽ không trốn tránh đạo nghĩa, trốn tránh trách nhiệm.

Ngay từ đầu, y đã lựa chọn,

Y lựa chọn chính nghĩa,

Lựa chọn thiên hạ thương sinh,

Mà Phương Ứng Khán lựa chọn, lại là một con đường hoàn toàn tương phản với y.

Bọn họ, càng đi càng ngược lại, càng đi càng xa...

Nếu đã là đạo bất đồng, cũng chỉ có thể bất tương vi mưu.

Cho dù là thiên hồi bách chuyển, cũng chỉ có thể đại ái vô tình mà thôi.
Y nghĩ như vậy.
Lúc này,
Phương Ứng Khán bỗng nhiên di chuyển.
Hắn muốn tiếp cận y.
Nhưng mà cử động của hắn đã nằm trong dự liệu của Vô Tình.
Y đem luân y lùi về phía sau, tạo ra hai lần vết thương thật sâu trên mặt tuyết.
Không biết tuyết có đau hay không?
Khoảng cách giữa bọn họ không đến một trượng,
Khiến cho bọn họ càng thêm thấy rõ đối phương.
Vô Tình vẫn như cũ,
Bạch y thanh lãnh,
Ánh mắt của y càng lạnh lẽo,
Thứ bị tầng tầng băng tuyết bao phủ, chính là tim y.
Phương Ứng Khán cũng thường xuyên mặc bạch y.
Mà hôm nay bạch y đã đổi thành hồng bào điểm lệ, lại khiến hắn dù là nói cười rạng rỡ, vẫn tăng thêm một phần sát ý.
Quanh thân Phương Ứng Khán tựa như tỏa ra một loại khí tức vô cùng cường đại.
“Lời này lại từ miệng người nói ra, Nhai Dư không cảm thấy hơi quá đáng sao?”
“Khiến ta trở nên như thế này, chẳng lẽ không phải là người sao?”
Vô Tình ngồi ngay ngắn,
Ánh mắt sắc bén như đao.
Cách đó không xa,
Phương Ứng Khán đang chờ y trả lời.

33. Quyển 1 - Chương 32: Sơn Tự Kinh

Biểu hiện của Phương Ứng Khán,
Khiến Vô Tình phát hiện hắn thật khác với ngày thường.
Ngay từ đầu y đã phát hiện,
Cách ăn mặc của Phương Ứng Khán thay đổi, lời nói cử chỉ khác thường,
Khiến Vô Tình càng cảm nhận sâu sắc, đây là một loại biến hoá phát ra từ nội tâm đối phương.
Thần Thông hầu trước kia ôn hoà hữu lễ lại phong độ hào hoa,
Mà Phương Ứng Khán hôm nay không chỉ lời nói trực tiếp thậm chí còn có phần táo bạo.
Ngoại trừ một lần chủ mưu “ngoài ý muốn” đã lâu kia,

Phương Ứng Khán ở trước mặt Vô Tình vẫn luôn sắm vai một nhân vật thành thật nhiệt tình mang theo một chút ngây thơ trẻ con và tùy ý.

Mỗi lần hắn xuất hiện, hoặc là dụ dỗ, hoặc là khiêu khích, có thể đường đột, có thể vô lễ...

Nhưng hắn sẽ không trực tiếp đặt câu hỏi như vậy.

Lẽ nào đây mới thực sự là Phương Ứng Khán? Đây mới là bản chất hắn vẫn cất giấu không muốn người đời biết được?

Hay là, đã xảy ra chuyện gì, khiến cho Phương tiểu hầu gia luôn luôn khiêm tốn hoà nhã bỗng nhiên trở nên bừa bãi lệ liệt?

Đối với việc này Vô Tình có một loại cảm giác bất an mơ hồ.

Thế cho nên y không trả lời vấn đề Phương Ứng Khán,

Thế cho nên ánh mắt vốn như ánh đao của y, chợt mang theo một chút mông lung.

Nhưng y vẫn nói,

Chỉ có điều, không phải trả lời cho vấn đề kia.

Y căn bản không muốn trả lời vấn đề của Phương Ứng Khán, cho dù làm như vậy nhìn qua giống như đang trốn tránh.

Y chỉ hỏi lại,

Một vấn đề khác:

“Hoàng thượng phái Triệu Lương Tự đi sứ Kim quốc không về, e rằng mật thám thuộc hạ của Tiểu hầu gia đã từ bộ tộc Nữ Chân quay về đến Biện Kinh rồi phải không?”

Một câu nói nhẹ nhàng băng quơ,

Rồi lại long trời lở đất.

Trong nháy mắt,

Vô Tình cảm giác được loại khí tức chung quanh Phương Ứng Khán đột nhiên bành trướng, lan tràn.

Thậm chí y cảm thấy bị áp bức.

Một loại cảm giác áp bức vô cùng quỷ dị.

Trên mặt Phương Ứng Khán hoàn toàn không còn một chút ý cười,

Thay vào đó là sát khí tràn ngập mà trước nay chưa từng thấy,

Hầu như là dữ tợn.

“Làm sao ngươi biết được?”

Trong một khắc,

Trên gương mặt như tuyết ngọc của Phương Ứng Khán xuất hiện vùng ám kim sắc ở hai bên thái dương, giống như có một nguồn chất lỏng màu vàng kim lưu chuyển bên dưới da thịt, cuộn trào mãnh liệt.

Con ngươi của hắn cũng biến thành màu vàng kim.

Tất cả những điều này,

Đúng như Vô Tình suy đoán.

Y phát ra một tiếng thở dài hầu như không người nghe được,

Một tiếng than nhẹ.

“Thì ra Sơn Tự Kinh đã thật sự rơi vào tay ngươi.”

“Người nóng lòng đến mức phải đi luyện một quyển kinh thư đã bị bóp méo?”

“Người thực sự đã chờ không nổi nữa?”

Phương Ứng Khán nghe vậy, lập tức ngẩn người.

Trong khoảnh khắc thất thần đó,

Trong mắt hắn, trên mặt hắn, vùng kim sắc đã nhanh chóng biến mất.

Nhất thời,

Thần sắc lại khôi phục như thường.

Sau đó, hắn lại hỏi,

“Rốt cuộc Nhai Dư làm sao mà biết được?”

Tuy rằng trang phục và vẻ ngoài của hắn vẫn không thay đổi, nhưng cái loại kinh diễm sát lệ ban đầu, đã bị khí chất ôn nhu tôn quý tản ra từ bên trong thay thế.

Cảm giác áp bách bức người kia cũng không biết đã tiêu tan từ lúc nào.

– mấu chốt, quả nhiên là “Sơn Tự Kinh”.

– vết xe đổ của sư thúc, rốt cuộc vẫn không làm người tỉnh ngộ.

Những lời này, Vô Tình chỉ tự nói với mình,

Còn lời mà y nói với Phương Ứng Khán là: “Mọi chuyện ở đây đã xong, tiểu hầu gia hiện tại hắn là trở lại Hầu phủ, hoặc là đến Tướng phủ của Sái tướng phục mệnh. Người đi rồi còn quay lại, có lẽ là vì muốn tìm thứ này.”

Nói đoạn, tay trái y giương lên, một khối ngọc đỏ như máu kẹp giữa mấy ngón tay, mặt trên mơ hồ có thể thấy được một chữ “Phương”.

Sắc mặt Phương Ứng Khán thay đổi.

Vô Tình lại nói tiếp: “Ta ở trong rừng phát hiện được thi thể thám tử của người, lại tìm được khối huyết ngọc này, chỉ biết người nhất định có thể quay lại.”

“Cho nên Nhai Dư cố ý ở chỗ này chờ ta xuất hiện?”

“Đó là đương nhiên, chẳng lẽ người cho rằng ta tới đây là để tưởng niệm người chết, hay là đến nhặt cái tua kiếm bị đứt của người?”

Lần này đến phiên Phương Ứng Khán thở dài,

– mình có bao nhiêu lâu không nhìn thấy được Vô Tình bén nhọn sắc sảo như vậy?

– vì sao ở trước mặt mình y luôn vô tình như thế này?

Hắn nghĩ, cảm thấy có chút tổn thương.

Sau đó hắn lại cẩn thận hỏi,

“Không biết Nhai Dư có gì phân phó?”

Vô Tình dường như rất vừa ý với biểu hiện của Phương Ứng Khán,

Y gõ nhẹ lên tay vịn luân y, không biết mỗi một gõ, trái tim của Phương tiểu hầu gia sẽ thót lại một cái:

“Ta chỉ muốn người, cố gắng hết sức, kéo dài thời gian Kim quốc diệt Liêu.”

34. Quyển 1 - Chương 33: Lương Tâm Tri

Nếu như lần đầu tiên Vô Tình nhắc tới “Sơn Tự Kinh”, Phương Ứng Khán chỉ sửng sốt, Vậy thì hiện tại Phương tiểu hầu gia chính là hoàn toàn ngẩn người.

Hắn đang suy nghĩ,

Nghĩ một vấn đề,

– Vô Tình vừa nói cái gì?

Suy nghĩ của hắn nhanh chóng quay ngược lại,

Nhanh như chớp,

Hắn xác nhận mình không hề nghe lầm.

Cho nên,

Hắn chỉ có thể tiếp tục nghe thêm nữa.

“Trước đây, thánh thượng không để ý đến lời khuyên can của thế thúc và chư vị đại nhân, cố ý ký kết ‘Hải Thượng Chi Minh’ với Kim quốc, ước định cùng nhau chinh phạt nước Liêu.”

“Sau đó, Đồng Quán thống lĩnh hai mươi vạn quân tiến về phương Bắc phạt Liêu, tấn công Yến kinh, tự cho là xuất quân bất ngờ, không ngờ lại bị Liêu quân nghênh chiến, bị đánh cho tan tác, lại bị Liêu quân truy kích tới Lô Câu kiều, hai mươi vạn đại quân hầu như bị diệt sạch.”

“Năm ngoái, Kim chủ xuất binh công phá Yến kinh, vừa lúc Yến vương Gia Luật Thuần chết vì bệnh, Liêu quốc trên dưới vô lực chống lại xâm lược, Thiên Tộ Đế vì trận chiến này mà trốn vào trong núi, bởi vậy, Liêu quốc chỉ còn trên danh nghĩa, thực tế đã suy vong.”

Nói đến đây, Vô Tình ngừng lại một chút.

“Tuy rằng Liêu quốc diệt vong là kết cục đã định, nhưng hiện nay dù sao vẫn còn một hơi tàn. Chỉ cần một ngày Thiên Tộ Đế chưa đầu hàng, Liêu quốc xem như một ngày chưa bị diệt. Cho nên, ta muốn thế lực của ‘Hữu Kiều tập đoàn’ an bài tại vùng Yến Vân hãy ra sức đối phó với Kim quốc, ngăn cản Kim quốc diệt Liêu.”

Nói xong, Vô Tình nhìn vẻ mặt thay đổi không ngừng của Phương Ứng Khán.

“Thế nào? Không đồng ý?”

Phương Ứng Khán đau khổ nói: “Nhai Dư cho rằng ta là thần tiên hay sao? Có thể bắt chấp núi sông cách trở khổng chế Hoàn Nhan A Cốt Đả?”

Mặt Vô Tình sa sầm.

“Triệu Lương Tự đi sứ Kim quốc, Hoàn Nhan A Cốt Đả đột nhiên làm trái quy ước trước đó, kiên trì đem khu vực Yến kinh trả lại cho triều đình chúng ta, nhưng không đồng ý đem Doanh châu, Bình châu, Loan châu đồng thời trả lại.”

“Hoàn Nhan A Cốt Đả còn biện giải rằng ba vùng đó là do Lưu Nhân (cha con Lưu Nhân Cung, Lưu Thủ Quang thuộc nhà Hậu Lương) và Hậu Đường (nhà Hậu Đường 923-936 thời Ngũ đại Thập quốc) cung hiến cho Khiết Đan (nhà Liêu), chứ không phải là do nhà Hậu Tấn cắt nhường.”

“Kim quốc dĩ nhiên là đã mơ ước mười sáu châu Yến Vân từ lâu... Chẳng qua... Thứ lý luận sắc bén mà A Cốt Đả dùng để tiếp đãi Triệu Lương Tự thật ra rất giống phong cách của một người nào đó.”

“Việc đã đến nước này, tiểu hầu gia vẫn còn muốn diễn kịch hay sao?”

Phương Ứng Khán nghe một câu cuối cùng lạnh như băng, không mang theo chút cảm tình cũng không chút phật phùng, cảm giác như lòng bị kim đâm.

– Không ngờ Vô Tình đối với hành động của Hữu Kiều tập đoàn ở phương Bắc rõ như lòng bàn tay.

– dạo gần đây mình quá mức chuyên chú vào thế lực kinh thành, đã không để ý đến phương diện này.

“Bọ ngựa bắt ve, không biết phía sau còn có chim sẻ rình rập.”

Nhìn gương mặt như phủ hàn sương của Vô Tình, Phương Ứng Khán khẽ nghiêng mặt, tỏ vẻ thương cảm nói: “Từ trước tới nay Nhai Dư chưa từng nói với ta nhiều như vậy... Bản hầu thật hy vọng chúng ta lúc này là đang cùng nhau thưởng tuyết đối ẩm, đánh đàn ngâm thơ, chứ không phải bàn luận những thứ sát phong cảnh như thế này...”

Nói đến đây, ngữ khí của hắn chợt thay đổi, trở nên sắc bén,

“Thế nhưng người mới vừa rồi chẳng phải đã nói trên đời này không có người nào là không bị ta phản bội, bán đứng? Người không sợ ta lật lọng? Không sợ ta ‘minh tu sạn đạo, ám độ trần thương’?”

Vô Tình đang nhìn một tầng tuyết mỏng trên cành cây phía xa xa.

“Đương nhiên rất có thể, thế nhưng, lần này người sẽ không như vậy.”

Phương Ứng Khán giật mình.

Hắn rất mong đợi những lời tiếp theo của Vô Tình.

Nhai Dư, trong lòng ta, người khác với những người khác... Chính người... cũng biết phải không?

“Hoãn lại thời gian Kim quốc diệt Liêu, đối với người cũng không phải là hoàn toàn không có lợi. Dù sao đây cũng là vấn đề khiến người lo lắng đã lâu.”

“Lấy tình thế hiện nay xem ra, vây cánh của Sái Kinh trải khắp triều đình và giang hồ, thế lực thâm căn cố đế, khó mà diệt trừ. Vùng đông nam lại thuộc về Khiếu Thiên vương, một khi Liêu quốc diệt vong, thế cục Tống Kim biến động, người liệu có nắm chắc tuyệt đối, có thể đối phó hết thảy hay không?”

Nghe xong lời này Phương Ứng Khán nhất thời thật muốn cất tiếng cười to.

– đến tột cùng là mình đánh giá thấp Vô Tình, hay là Vô Tình đánh giá cao mình?

“Vô Tình công tử quả nhiên là nhân vật tuyệt thế, bản hầu tự cho là tính hết mọi sự, lại bị người nhất nhất nói toạc ra.”

Phương Ứng Khán lạnh lùng nói,

“Cũng được. Bản hầu hứa với người. Dù sao thì Liêu quốc sớm muộn gì cũng bị Kim tiêu diệt, không ngại kéo dài hơn tàn một đoạn thời gian.”

Lúc hắn nói như vậy, sắc mặt bất định, ánh mắt nhưng vẫn khoá chặt trong mắt, trên nét mặt Vô Tình.

“Vô Tình thay con dân Đại Tống tạ tiểu hầu gia.”

Sắc mặt y như nước lặng, ánh mắt như gương.

Phương Ứng Khán nhìn vào mắt y thật lâu,

– đều nói Phương Ứng Khán ta mây mưa thất thường, thay đổi thất thường,

– duy nhất chỉ có người...

– ta hứa hẹn rồi, sẽ không đổi ý.

– người rốt cuộc có hiểu hay không? Có biết hay không?

Nhìn một hồi,

Phương Ứng Khán đột nhiên không nói một câu, xoay người liền đi.

Kinh công của hắn rất tốt.

Hồng bào tung bay, trong nháy mắt đã cách xa hơn mười trượng.

Vô Tình thở dài một hơi.

Mắt thấy thân ảnh đỏ rực huyễn lệ kia đã đi xa khỏi tầm nhìn,
Đầu ngón tay trượt xuống,
Huyết ngọc nằm trong lòng bàn tay y.
Chỉ nghe được y thì thầm:
“Ta biết.”
Tình sâu nặng mấy phần, lòng đó đây tự hiểu.

35. Quyển 1 - Chương 34: Kim Ngân Kính

Vốn là,
Phương Ứng Khán dự định sau khi kết thúc “sự kiện pháp trường” sẽ lập tức đi chặn đường giết Vương Tiểu Thạch,
Dẫu cho không phải thừa “thắng” truy kích, chí ít cũng là rèn sắt khi còn nóng,
Hơn nữa hẳn còn có thể nhân tiện đoạt được Thương Tâm Tiểu Tiễn.
Thế nhưng kết quả,
Vô Tình lại xuất hiện, còn cầm tín vật chưa kịp thu hồi của gã mật thám kia.
Cứ như vậy,
Phương Ứng Khán bị buộc phải thay đổi kế hoạch ban đầu.
Đối với việc này,
Hắn rất bức tức,
Rất giận dữ,
Rất phẫn nộ.
Người chọc giận hắn là Vô Tình,
Nhưng kẻ phải chịu rủi ro lại là người khác.
Ngay cả đồ vật cũng theo đó rủi ro.
Phương Ứng Khán vừa hồi phủ,
Liền đập nát toàn bộ đồ trưng bày bài biện ở tiền sảnh thiên sảnh đông sảnh tây sảnh,
Giận cá chém thớt toàn bộ từ trên xuống dưới từ hộ vệ thư đồng nha hoàn thị thiếp...
Ngay cả Bát Đại Dao Vương Nhậm Lao Nhậm Oán cũng không người nào may mắn thoát nạn.
Không ai dám hỏi rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.
Thậm chí không ai dám lên tiếng.

Thần Hầu phủ,
Ứng Tri Tĩnh đường,
Tuy rằng Phương Ứng Khán đã đáp ứng yêu cầu của mình,

Nhưng mà đã qua nửa tháng, Hữu Kiều tập đoàn vẫn chậm chạp không có động tĩnh.

Rốt cuộc hẳn đang mưu tính điều gì?

Vô Tình phải thừa nhận, muốn Phương Ứng Khán kiềm chế Kim quốc, chẳng khác gì bảo hổ lột da.

Mà hậu quả của việc bảo hổ lột da, y cũng rất rõ ràng.

Nhưng hiện tại, Vô Tình không còn thời gian để lo lắng nhiều như vậy.

Một khi Liêu quốc bị diệt, lá chắn nơi biên cảnh phương bắc của Đại Tống sẽ hoàn toàn biến mất.

Khi đó, Kim quốc chắc chắn tiến quân thần tốc, xâm lấn non sông Hoa Hạ.

Trước đó khi điều đó xảy ra, việc mà y có thể làm, chỉ có cố gắng hết sức kéo dài để ngày này tới chậm một chút.

Phương Ứng Khán mặc dù tức giận, mặc dù không cam lòng, nhưng hẳn hiện tại nhất định là đang cười nhạo, vì cố gắng của Vô Tình chẳng qua chỉ là uống rượu độc để giải khát.

Sự thật là như vậy.

Lúc này, chỉ có thể giải cơn khát trước mắt rồi tính tiếp.

Trong lúc y trầm tư,

Lãnh Huyết vội vã tiến vào:

“Đại sư huynh, đã nhiều ngày, trong kinh thành dường như xuất hiện rất nhiều người Liêu.”

“Tuy rằng bọn họ đã dịch dung cải trang, nhưng vẫn có thể tra ra manh mối, ta đã phái lão Ngư, tiểu Dư phân công bố trí nhân thủ, một khi gió thổi cỏ lay liền có thể lập tức hành động.”

Người Liêu?

Bọn họ xuất hiện, có liên quan tới Phương Ứng Khán hay không?

Ngoại ô thành Biện Lương,

Rừng rậm,

Hai thân ảnh yếu điệu một vàng một trắng nhẹ nhàng bay xuống.

Khoảnh khắc đáp xuống đất,

Chỉ thấy mềm mại uyển chuyển.

Khi xoay người lại,

Đã thấy mắt ngọc mày ngài.

Đó là hai vị nữ tử tuyệt sắc tuổi chừng đôi mươi.

...

“Kim Ngân Song Kính, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Hai cô gái đồng thời nhìn về phía người vừa nói,

Đồng thanh hỏi: “Ngươi biết chúng ta?”

“Khoan nói hai vị quận chúa là hoàng thân quốc thích, chỉ riêng việc hai vị là mỹ nữ hàng đầu Liêu quốc, cũng đã khiến tâm trí bản hầu hướng tới.”

Hai nữ nhân nghe được lời ấy, dung nhan hoà hoãn một chút, nhưng vẫn lộ vẻ nghi hoặc.

Nữ tử áo vàng đặt câu hỏi trước:

“Chẳng lẽ các hạ là trọng thần mà hoàng đế Tống quốc luôn luôn tin cậy, Thần Thông hầu Phương Ứng Khán?”

Phương Ứng Khán thu quạt lại, nụ cười trên môi càng thêm dễ mến.

“Chính là kẻ bất tài này. Nếu bản hầu đoán không sai, vị này chắc là quận chúa ‘Kim Kính Vô Ngôn’?”

Tĩnh Vô Ngôn lạnh lùng nói: “Người đã được thiên tử Tống quốc nể trọng, vì sao lại giúp đỡ Đại Liêu chúng ta?”

Phương Ứng Khán cười cười: “Nếu bản hầu nói là vì khuynh đảo bởi dung nhan khuynh quốc thiên tiên của hai vị quận chúa, hai vị có tin hay không?”

Lúc này, vị muội muội vẫn chưa lên tiếng Tĩnh Vô Duyên bèn quát: “Phương Ứng Khán, người thật lớn mật, dám đối tỷ muội chúng ta buông lời đùa giỡn! Chúng ta cũng không phải đám nữ tử hạ tiện trong phủ của người, sao người dám vô lễ như vậy!”

Phương Ứng Khán nghiêng mặt hướng nàng liếc mắt, khẽ mỉm cười.

“Ngân Kính quận chúa lần đầu tiên đến Đại Tống, sao lại biết trong phủ của ta đều là những nữ tử hạ tiện? Chẳng lẽ quận chúa đã sớm có ý với bản hầu?”

“Người!...”

Tĩnh Vô Duyên nhất thời không tìm được lời lẽ phản bác, tức giận đến mặt mũi đỏ bừng.

Tĩnh Vô Ngôn liếc nhìn muội muội một cái, nói: “Phương tiểu Hầu gia, tỷ muội chúng ta lần này đến Tống quốc, không phải để nghe những lời lẽ khinh bạc của người, có chuyện gì tốt nhất nói mau, đừng lãng phí thời gian.”

“Tốt. Quận chúa quả nhiên dứt khoát. Vậy bản hầu cũng nói thẳng... Xin hỏi Thiên Tộ Đế ở đâu?”

Hai nàng đồng thời giật mình.

Sắc mặt Tĩnh Vô Ngôn sa sầm:

“Tiểu Hầu gia hỏi vậy là ý gì?”

36. Quyển 1 - Chương 35: Hoãn Binh Kế

Ánh mắt Phương Ứng Khán di chuyển qua lại giữa hai cô nương,

Ngoại trừ màu sắc trang phục bất đồng, tướng mạo đôi tỷ muội song sinh này không khác nhau mấy may,

Chẳng qua tỷ tỷ Tĩnh Vô Ngôn ôn nhu trầm tĩnh, muội muội Tĩnh Vô Duyên hoạt bát yêu kiều,

Nhưng chỉ cần các nàng mở miệng, liền rất dễ phân biệt.

“Thứ cho ta nói thẳng, trải qua trận chiến Yến Kinh, quý quốc tổn thất nặng nề, mà Kim quốc, sau khi thắng trận sĩ khí liền tăng vọt, đang muốn nhất cử tiêu diệt quý quốc. Nếu Kim quốc khởi binh vào lúc này, nhị vị cho rằng quý quốc còn có thể giữ được tắc đất còn sót lại sao?”

“Đó cũng là do Tống quốc các người lật lọng trước, cùng Kim quốc ký kết ‘Hải Thượng Chi Minh’ gì đó, mới khiến chúng ta hai mặt thụ địch. Người Tống các người thất tín bội nghĩa, thật ghê tởm!”

Tĩnh Vô Duyên cuối cùng cũng có cơ hội trả lời lại một cách mỉa mai.

“Lời ấy của quận chúa sai rồi, mười sáu châu Yến Vân vốn là quốc thổ của Đại Tống ta. Còn nữa, kết minh với Kim quốc là ý của Hoàng thượng, hạ thần sao có quyền can thiệp? Nói đến bội bạc... Hai nước Tống Liêu từ thời Thái Tổ đã nhiều lần chinh chiến, chỉ lấy binh đao giao tiếp, cho tới bây giờ làm sao có tín? Lại làm sao có nghĩa gì đáng nói?”

Tĩnh Vô Duyên còn chưa mở miệng, Tĩnh Vô Ngôn đã tiếp lời: “Tiểu Hầu gia nói không sai, lúc này còn nói gì đến chuyện bội bạc. Đại Liêu ta xưng hùng ở phương bắc trăm năm, nhưng lại vì một trận Yến Kinh thất bại thảm hại... Trước mắt chỉ có một đường vong quốc... Nhưng không biết các hạ đối với việc này đến tột cùng có cao kiến gì?”

Phương Ứng Khán nhướng mày.

“Hoàn Nhan A Cốt Đả dũng mãnh hiếu chiến, nhất định sẽ nhân dịp thừa thắng đem quân bao vây diệt trừ các vị, trước mắt gã đã đóng quân giữa kinh thành, chiến sự vô cùng cấp bách, lấy binh lực hiện nay của quý quốc... Quận chúa cũng chắc cũng rõ, không cần bản hầu phải nhiều lời.”

“Mà nay, muốn ngăn cản Hoàn Nhan A Cốt Đả phái binh, chỉ có một cách...”

Tĩnh Vô Ngôn đột nhiên nói: “Tiểu Hầu gia chẳng lẽ có thể thuyết phục hoàng đế Tống quốc xuất binh phạt Kim, vây Ngụy cứu Triệu?”

Nàng thoáng mang theo chút khinh miệt nói tiếp: “Với tính lật lọng thất thường của người Tống các người, bản cung nghĩ cũng có thể lắm. Nhưng mà, Tống quốc binh tướng tuy nhiều, lại là một đám bất tài ô hợp, lâm trận khiếp đảm, không hề quý cử... Dù là phát binh, cũng chỉ vô ích.”

Phương Ứng Khán khẽ thở dài: “Vô Ngôn quận chúa, bản hầu cũng không phải có ý đó. Nếu thánh thượng chịu xuất binh phạt Kim, thì đã không có ‘Hải Thượng Chi Minh’ kia rồi.”

Thấy hai nữ nhân lộ ra vẻ mặt ngờ vực, Phương Ứng Khán đặt ngón tay lên môi mỉm cười nói: “Ý của bản hầu là... Nếu Hoàn Nhan A Cốt Đả chết, Kim quốc tất phải tạm dừng chiến sự, quý quốc liền có cơ hội tĩnh dưỡng, chẳng lẽ không phải là một chiêu hoãn binh kế tuyệt diệu hay sao?”

Tuyên Hoà năm thứ năm.

Mùa xuân.

Kim chủ Hoàn Nhan A Cốt Đả bệnh chết một cách kỳ lạ.

Đệ đệ hần là Hoàn Nhan Thịnh lên ngôi.

...

Phương Ứng Khán luôn luôn rất có tự tin,

Chỉ cần là chuyện hần muốn làm, nhất định có thể làm được.

Cho dù là hứa với Vô Tình.

Cho dù là Liêu quốc diệt vong chậm lại một năm hai năm, thì đã sao?

Hần không tin chỉ một Thần Hầu phủ có thể đủ sức xoay chuyển trời đất.

Huống hồ, lấy một cái mạng của Hoàn Nhan A Cốt Đả để đổi lấy một nửa kho báu của hoàng thất Liêu quốc,

Việc buôn bán này chỉ có lời chứ không lỗ, tội gì không làm?

Về phần hoàng đế mới đăng cơ của Kim quốc, Hoàn Nhan Thịnh kia... Phương Ứng Khán rất có tự tin gã sẽ đáp ứng được điều kiện mình đặt ra.

Còn Vô Tình,

Hần thật ra rất muốn nhìn một chút, cái ngày mà vương triều Triệu Tống diệt vong,

Người nọ sẽ có hành động kinh người nào?

Bất quá,

Đến lúc đó,

Hắn tuyệt đối sẽ không để Vô Tình có cơ hội cự tuyệt mình nữa.
Phương Tiểu Hầu gia nâng chén rượu trên tay,
Ngửa đầu uống cạn,
Quăng chén.

37. Quyển 1 - Chương 36: Sự Nan Liệu

Kim Phong Tế Vũ lâu,
Trước khi Vương Tiểu Thạch rời kinh, đã quyết định lâu chủ kế nhiệm,
Người nọ là một kỳ tài hiếm thấy trong võ lâm và trên giang hồ, cũng là một nhân vật tuyệt thế từng một lần rơi vào vạn kiếp bất phục, sau khi thất bại lại hồi phục, bị dồn vào chỗ chết rồi lại tái sinh,
Người nọ cũng là người quen cũ, bằng hữu tốt của Vương Tiểu Thạch:
– “Cửu Hiện Thần Long” Thích Thiếu Thương.
Trận “Nghịch Thủy Hàn” kia, hầu như đã khiến Thích Thiếu Thương mất đi mọi thứ:
Tri kỷ, huynh đệ, bằng hữu, còn có... Hồng Lệ.
Người đã chết sẽ không sống lại.
Tức Hồng Lệ cũng đã gả cho Hách Liên Xuân Thủy.
Mà Thích Thiếu Thương vẫn còn sống,
– bị thương đến mức tâm hần đã chết lặng,
– nhưng thân xác hần lại chưa chết.
Cho nên, hắn chỉ có đem ý chí tinh thần gửi gắm vào việc hắn muốn làm.
Vì vậy, trong một quãng thời gian, “Độc Thủ” Thích Thiếu Thương tạm thay thế cho “Thiết Thủ” Thiết Du Hạ.
Trước khi Vương Tiểu Thạch đến Thần Hầu phủ cầu kiến Gia Cát tiên sinh,
Thích Thiếu Thương vốn đã dự định lặng lẽ rút lui,
Nhưng hoàn cảnh lại đẩy hắn lên vị trí lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu.
...
Lại nói tiếp,
Đây chính là lần đầu tiên Thích Thiếu Thương và Vô Tình gặp mặt kể từ khi hắn kế nhiệm Kim Phong Tế Vũ lâu.
Gia Cát Thần Hầu luôn luôn coi trọng Thích Thiếu Thương,
Bởi vì Thích Thiếu Thương có một loại khí chất kỳ lạ,
Một loại khí chất như kiếm ra khỏi vỏ,
– mũi nhọn mặc dù toả ra bốn phía, nhưng lại như ngọc như nước, như có một loại ấm áp tiềm tàng.
Mà Vô Tình lại luôn luôn không thích Thích Thiếu Thương,
Ít nhất trước mặt người khác là như vậy.

Cho nên lúc Dương Vô Tà báo với Thích Thiếu Thương rằng Vô Tình công tử đến Phong Vũ Lâu có chuyện quan trọng cần thương lượng, hẳn nhất thời cảm thấy không quen.

– Vô Tình cứ nhiên lại chủ động đến thăm,

– chắc là trời sắp đổ mưa.

– chuyện quan trọng? Sẽ là...

Trước lúc ra khỏi phòng, Thích Thiếu Thương còn cố ý soi gương,

– hẳn mặc trường bào bằng vải thô màu nguyệt bạch, viền bằng vải bố màu bạc,

– hoàn hảo, coi như là phong độ tiêu sái...

Thần Thông Hầu phủ,

Lại là ao cá đó.

Người trong phủ thường hay nói thầm với nhau,

– Phương tiểu hầu gia ngoại trừ thích trần bảo hiểm lạ, mỹ nhân tuyệt sắc, e rằng thích nhất chính là ao cá đó.

– bắt kể xuân hè nóng lạnh, cứ vài ngày lại tự mình cho cá ăn, đồng thời không để cho ai tới gần.

– mấy con cá bảo bối này của hắn, dường như còn hơn hẳn những thứ khác...

Đương nhiên, những lời này đều chỉ là bọn hạ nhân xì xầm to nhỏ, vụn vụn không thể để tiểu hầu gia hoặc đám người Bát Đại Dao Vương nghe được.

Hậu quả như thế nào, tất cả mọi người đều biết.

Nghĩ đến thủ đoạn bấy lâu nay của tiểu hầu gia, mọi người đều rất sợ hãi.

...

Dường như hắn đang nói chuyện với bầy cá.

Nhưng mà cá cứ nhiên lại biết nói,

Đây là loại cá gì vậy?!

...

Về mặt Phương Ứng Khán hết sức âm trầm:

“Vừa mới tiếp nhận đã bị cướp?”

“Người của chúng ta áp tải hàng hoá đi chưa được mười dặm đã...”

“Đã điều tra ra là ai làm chưa?”

“Hiện tại đang tra... Những người đó mặc áo trắng che mặt, ra tay đều rất thuần thực, trong đó có một người kiếm pháp tuyệt diệu, đại đa số chúng ta đều bị hắn đánh ngã.”

“Kiếm pháp... Người nọ có phải cụt một tay hay không?”

“Dạ không. Người nọ hai tay đầy đủ, nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

“Tay trái của hắn dường như không linh hoạt lắm...”

...

Lúc này, ngay cả lông mày của Phương Ứng Khán cũng nhíu lại,

Nhìn qua không hề có nét trẻ con, chỉ cảm thấy thâm trầm sâu sắc.

“Người đi đi. Phái người tiếp tục điều tra. Phải cẩn thận.”

Giọng nói vang vọng giữa ao trầm thấp đáp lời: “Dạ”

Bầy cá tản đi,

Phương Ứng Khán nheo lại mắt,

– thật đúng là ngoài dự liệu,

– vịt đã luộc chín cứ nhiên lại bay mất!

– ngoài người ra, còn có thể có ai...

– ngoài người ra, còn ai dám!

Hắn siết chặt nắm tay.

Tay hắn vốn đang cầm một bát đựng thức ăn cá.

Vậy mà bát ngọc trong tay cũng hoá thành bột mịn.

38. Quyển 1 - Chương 37: Tái Tự Tình

Tiểu lâu, một đêm nghe mưa xuân.

Đêm nay mưa xuân kéo dài, không tiếng động thấm nhuần vạn vật.

Nhưng mà,

Chủ nhân của Tiểu lâu lại không có tâm tình nghe mưa xuân.

Ba ngày ba đêm không ngơi không nghỉ, khiến Vô Tình mệt mỏi rã rời.

Thân thể vốn hết sức gầy yếu đã khó có thể chịu nổi.

Nhưng kế hoạch của y đã thành công.

Toàn bộ báu vật của Liêu quốc đã được cất giấu vào kho của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tương lai không xa, có thể dùng làm một khoản quân lương rất đáng kể.

Thế nhưng,

Mục đích ban đầu của mình khi định ra kế hoạch này, thật sự là vì thiên hạ sao?

Tưởng tượng đến Phương Ứng Khán vốn luôn tính như xử nữ nổi trận lôi đình,

Vô Tình đột nhiên nghĩ mình rất nhỏ nhen.

Biết rõ ngay từ đầu là sai,

Biết rõ nhược điểm của Phương Ứng Khán nằm trong tay mình mới có thể ra quyết định nhằm vào Kim quốc,

– nếu như người có thể thành thật thực hiện ước định của chúng ta, biết đâu...

– nhưng người hết lần này tới lần khác lại... Mà cũng phải, nếu không như vậy, người sẽ không là Phương Ứng Khán.

– mặc kệ là vì thiên hạ hay là vì cái gì khác, nhất định phải khiến kẻ tự cho là tính hết mọi thứ như người ném thử mùi vị thất bại.

Bất luận như thế nào,

Vô Tình vĩnh viễn không thể quên một đêm mê loạn kia, cùng với những khuất nhục mà người nọ đã gây ra cho y.

Chuyện lần này, bỏ qua không nói đến quốc gia thiên hạ,

Cứ coi như là một lần trả thù nho nhỏ đi.

...

Đêm đã khuya.

Vô Tình dần dần chìm vào giấc ngủ.

Y đã quá mệt mỏi.

...

Mưa phùn sớm tạnh,

Một làn ánh trăng từ cửa sổ lọt vào,

Nghịch ngợm nhìn xem dung nhan tuyệt thế đang say ngủ của người sau màn,

Lại như một tấm áo nghe thường mông lung,

Nhẹ nhàng bao phủ lên người vị công tử thanh lãnh tuyệt tục ấy.

...

Vô Tình đột nhiên tỉnh.

Y mở mắt.

Dưới ánh trăng,

Mắt y trong suốt sáng bóng, rồi lại sâu thẳm vô cùng.

...

Trước khi lên vào Tiểu lâu,

Phương Ứng Khán đã suy nghĩ kỹ.

Bất kể Vô Tình phản ứng như thế nào,

Bất kể nghênh tiếp hắn là một phòng đầy cơ quan cạm bẫy hay là đầy sân ám khí,

Hắn đều không có ý định dừng lại.

So với lần trước càng thêm lớn mật,

Phương Ứng Khán nhìn chằm chằm Vô Tình chỉ mặc một lớp áo trong bên dưới lớp chăn mỏng,

Bất giác cổ họng có chút khô khốc.

“Lúc người ngủ, chắc sẽ không ngậm ‘Nhất Chi Độc Tú’ trong miệng chứ?”

“Hay là, trên người Nhai Dư còn giấu ám khí nào khác?”

Khi nói như vậy,

Đương nhiên hắn đã sớm bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của Vô Tình.

Đôi môi ửng đỏ của Vô Tình mím lại thành một đường thẳng tắp.

Phương Ứng Khán thậm chí có thể cảm giác được người ở dưới thân đang khẽ run.

– đó là một loại phản nộ hiểm thấy toả ra.

Không chỉ là phần nộ,
Tự đáy lòng Vô Tình nổi lên một cảm giác kỳ lạ,
Hơn nữa hiện tại Phương Ứng Khán đang gắt gao đè lên người y,
Toàn bộ những ái muội và xấu hổ giống như thủy triều, ồ ạt tuôn trào vào trí nhớ.
Vô Tình hít sâu một hơi,
Y đã áp chế xấu hổ và giận dữ,
Đồng thời, y cũng cảm thấy tỉnh táo lại.
– vì sao tính cách của mình lại càng ngày càng kém như vậy?
– lẽ nào thật là vì mấy ngày nay quá mức mệt nhọc?
Rủ xuồng mi mắt, Vô Tình tránh được ánh mắt tràn ngập dự vọng như lửa bỏng của Phương Ứng Khán.
Y lạnh nhạt nói: “Làm sao người dám chắc?”
Phương Ứng Khán nở một nụ cười gần như tà mị.
“Bản hầu đương nhiên biết chắc. Bởi vì... Vừa rồi ta đã ... lên kiểm tra.”
“Người! Vô sỉ!!!”
“Nhai Dư không phải đã nói, trong thiên hạ, nếu nói đến đề tiện vô sỉ, ta mà xưng đệ nhị thì không ai dám xưng đệ nhất sao?”
Gặp phải kẻ da mặt dày như vậy, ai cũng không có biện pháp...
Cho nên Vô Tình dứt khoát không nói chuyện nữa.
Y đã tức giận đến mức nói không nên lời.
Phương Ứng Khán buông tay ra.
Đối với hắn, Vô Tình mà mất đi ám khí,
Đã không thể trở thành bất luận một mối uy hiếp nào nữa.

39. Quyển 1 - Chương 38: Cánh Vô Duyên

Tay vừa buông ra, mặt Phương Ứng Khán đã lập tức trúng một cái tát vang dội.
“Cút đi!”
Phương Ứng Khán xoa mặt, không hề tức giận hỏi: “Nhai Dư muốn ta cút như thế nào?”
Cả người hắn đều đè ép xuống, khiến cho Vô Tình gần như hít thở không thông.
Thanh âm cảm dỗ lại vang lên bên tai,
“Như thế này?”
Hắn thậm chí khẽ hôn lên má Vô Tình.
...
Cánh cửa muốn vĩnh viễn khoá chặt nơi tận cùng ký ức bỗng bị người đẩy ra, từng chút từng chút một.
Cảm giác xấu hổ và dơ bẩn vừa mới đình chỉ lại theo nhau ủa tới.

“Nhai Dư...”

Phương Ứng Khán thở dài.

Lời thăm thì nỉ non không ngừng quấy nhiễu bên tai Vô Tình,

“Người thật sự là quá thông minh... Tất cả tất cả đều bị người dự liệu, bị người giành trước...”

“Vốn tưởng rằng dễ như trở bàn tay, cứ nhiên lại không được gì cả.”

Hắn cười khổ nói: “Ta đây coi như là ‘làm mướn không công’ vậy.”

“Thế nhưng... Ta đã nhận lời, cũng đã thực hiện lời hứa ngày đó, vì sao Nhai Dư vẫn muốn ép sát từng bước?”

“Bản hầu cho rằng, Nhai Dư nhất định là giận ta lần trước đến mà không vào, chỉ ở ngoài cửa sổ nói chuyện. Cho nên lần này... Bản hầu mới trực tiếp vào trong.”

Lúc nói như vậy,

Tay của Phương Ứng Khán cũng bắt đầu trở nên không đứng đắn.

Vô Tình không cách nào ngăn lại.

...

Dục vọng của Phương Ứng Khán cháy bỏng.

Ôm trong tay thân thể mềm mại, lần đầu tiên tiêu hồn thực cốt, khiến hắn giống như thực tuỷ tri vị, nếm một lần là nhớ mãi, muốn dừng cũng không được.

Mặc dù lần đó Vô Tình bị “Tuý Lưu Hà” chi phối,

Nhưng lúc cuối cùng khi được lực dần dần tan đi, Vô Tình trong lúc vô ý toát ra vẻ yếu ớt, lại khiến hắn càng thêm điên cuồng.

Hắn suýt chút nữa không để ý mọi thứ lần nữa xâm phạm con người gần như hoàn mỹ, giống như bạch mai trong tuyết kia,

Chỉ muốn làm cho y một lần nữa phát ra tiếng rên rỉ khiến người đang phách...

Vô Tình nhìn ác ma giấu trong lớp vỏ bề ngoài mỹ lệ trước mắt,

Bỗng nhiên nói: “Người đã phạm vào một sai lầm.”

Toàn bộ động tác của Phương Ứng Khán đều khựng lại.

Hắn đã ý thức được nguy hiểm.

Trong nháy mắt ngân quang loé lên,

Phương Ứng Khán nhanh chóng xoay người,

Màn che lay động, người đã ở dưới giường.

...

Phương Ứng Khán than thở,

“Ta không nên buông tay ra.”

“Dù người buông tay ra, cũng có thể trước hết điểm huyết của ta.”

Vô Tình lạnh lùng nói.

“Khắp nơi trong Tiểu lâu này đều là cơ quan... Ta thực sự lại ngốc đến như vậy...”

“Không cần tự trách mình, con người ai cũng có lúc sai lầm.”

Vô Tình làm như đang an ủi hắn,

Nhưng nửa câu sau của y đã không phải là an ủi:

“Huống hồ, dùng cách này rút đi cũng không tệ... Thân pháp mới vừa rồi đúng là xưa nay chưa từng thấy...”

“...”

Phương Ứng Khán chỉnh sửa lại y phục,

Về mặt oan uổng,

“Nhai Dư cần gì pha trò. Kỳ thực cũng không thể trách ta... Bản hầu chỉ không muốn uổng phí cái hư danh kia thôi!”

Hắn dường như chợt nhớ ra, lại nói: “Mà cũng không tính là hư danh. Dù sao Nhai Dư cũng đã là người của ta rồi...”

Sắc mặt Vô Tình hết đỏ lại trắng, ánh mắt càng thêm oán giận phần nộ.

Có bóng tối trong phòng che chở, Phương Ứng Khán cố ý làm như không thấy, tiếp tục nói những lời ân ái triền miên của hắn.

“Chỉ cần Nhai Dư biết, tất cả những gì bản hầu làm, đều là vì ngươi... Bất luận có phải gánh chịu tai tiếng như thế nào bản hầu cũng đều bình thản chịu đựng, vui vẻ chịu đựng...”

...

Giữa một đêm xuân ánh trăng mờ ảo như vậy,

Một người ở trước mặt người, thâm tình chân thành nói tất cả những gì hắn làm đều vì ngươi,

Quả thật là một việc hạnh phúc nhường nào.

Vấn đề là: Vô Tình cảm giác như thế nào? Vô Tình có cảm giác gì hay không?

Đáp án là: có.

Bởi vì ám khí đã phóng ra,

Kim phiêu, ngân châm, thiết liên tử... Phi tiêu, ám tiễn, truy hồn đinh... Liễu diệt đao, tình nhân lệ, đạn chỉ hoàn, giao tiêu ti...

Ám khí mù trời mịt đất, như gió táp mưa sa ập về phía Phương Ứng Khán.

...

“Nhai Dư, ta thích ngươi.”

Đây là câu nói cuối cùng lúc Phương Ứng Khán nhảy ra khỏi cửa sổ.

40. Quyển 1 - Chương 39: Đông Nam Hành

Sáng sớm,

Vô Tình rửa mặt chải đầu xong, ngồi trước bàn đọc sách,

Chợt nghe ngoài cửa sổ có tiếng thì thầm to nhỏ.

Lắng tai nghe, là Hà Phạm và Bạch Khả Nhi,

“Lúc công tử rửa mặt, ngươi nhìn chằm chằm cái gì vậy?”

“Cũng không có gì... Ta chỉ nghĩ trời lạnh như vậy, sao lại có muỗi...”

“Muỗi? Ngươi ầm đầu sao? Mùa xuân bắt đầu chưa được một tháng làm sao có muỗi?”

“Ta cũng nghĩ vậy... Thế nhưng vừa nãy ta rõ ràng thấy trên cổ công tử có mấy cái dấu đỏ... Chẳng lẽ không phải muỗi?”

“ ... ”

Hai người chỉ lo nói,

Không biết ở trong phòng Vô Tình âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, rửa thềm người nào đó mấy nghìn lần.

Phảng phất như,

Lại nghe được hần nói câu kia “Nhai Dư, ta thích người.”

Vô Tình biết lời này thật ra cũng chưa nói hết.

Lôi Mị một tay chống má, nghiêng người nhìn Phương Ứng Khán:

“Tối hôm qua không ngủ ngon? Lại đến chỗ Lý Sư Sư?”

Phương Ứng Khán ngửa mặt nằm, không đáp.

Một lát,

Ngoảnh lại nói với nàng:

“Ngày mai theo ta ra kinh một chuyến.”

Lôi Mị hiểu ý:

“Đi gặp lão bằng hữu?”

Phương Ứng Khán mỉm cười, một tay ôm lấy vòng eo thon thả của Lôi Mị.

“Vẫn là A Văn người thông minh.”

Lôi Mị nằm trong lòng hần, sóng mắt lưu chuyển,

“Người không sợ Mễ công công nhân cơ hội đoạt quyền?”

“Biết rõ còn hỏi.”

“ ... ”

“Điều duy nhất ta lo lắng... chỉ có...”

“Cái gì?”

“Không có gì.”

Hành trình đi Đông Nam của Phương Ứng Khán, ngoại trừ truy đuổi Vương Tiểu Thạch, còn có mục đích nào khác, người ngoài không biết được.

Chỉ biết hần sẽ không vội vã hồi kinh.

Mà Lôi Mị theo hần rời kinh, sau khi đánh nhau với đám người Vương Tiểu Thạch một trận, liền lập tức rời đi.

Địch Thiên Trùng dùng thìa bạc múc tổ yến trong chén ngọc.

Chén như dương chi,

Tay so với chén càng trắng.

“Người cư nhiên thực sự tới.”

“Thiên Trùng huynh cho rằng tiểu đệ không dám tới?”

Địch Thiên Trùng lười biếng liếc hắt một cái. “Thiên hạ này có chuyện người không dám làm sao?”

Thìa bạc một lần nữa rơi vào trong chén.

Địch Thiên Trùng đột nhiên xuất thủ.

Nói là xuất thủ,

Kỳ thực chỉ là cách không phất một cái.

Tuy là nhẹ nhàng phất một cái,

Nhưng bên trong lại mang theo sát chiêu sắc bén vô cùng.

Tuy là sát chiêu sắc bén,

Nhưng lại khí độ đoan trang,

Giống như thần tiên.

...

Kể từ trận Đoạn Hồn cốc nọ,

Rất ít người nhìn thấy Địch Thiên Trùng tự mình xuất thủ.

Đồn rằng võ công của hắn đã sớm đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hoá.

Nhưng ngày hôm nay hắn lại ra tay,

Mục tiêu là Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán lại không hề tránh né chống cự.

Hắn đang suy nghĩ cái gì?

...

Tay của Địch Thiên Trùng dừng lại cách mặt Phương Ứng Khán nửa tấc.

“Vì sao không tránh?”

“Tránh người làm gì?”

“Người nghĩ rằng ta sẽ không thực sự giết người? Hay là... Người cho rằng với sức của ta không giết được người?”

“Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.”

“Thu hồi bộ dáng vô lại đó của người lại, ta không phải Thành Nhai Dư. Đường đường là Thần Thông hầu ngự phong, cũng không sợ mất mặt hay sao.”

“... Kỳ thực, Ứng Khán chỉ không hiểu vì sao Thiên Trùng huynh lại muốn giết ta?... Chẳng lẽ là... Vì cái chết của Bạch Sầu Phi?”

Địch Thiên Trùng đã thu tay lại.

Hắn lạnh lùng nhìn khuôn mặt tuấn tú như trăng đêm thu, như hoa xuân sớm của Phương Ứng Khán.

– nếu lúc đó Địch Thiên Trùng vẫn ở lại Biện Lương,

– biết đâu Bạch Sầu Phi sẽ không phải chết,

– cục diện hẳn là khác biệt rất lớn.

Lúc đầu, Địch Thiên Trùng để Thuỷ Thanh Hàn lưu lại kinh thành, chính là vì thời khắc mấu chốt có thể bảo vệ Bạch Sầu Phi.

Không ngờ, trước trận đánh Phong Vũ lâu, Phương Ứng Khán đã sớm một bước khống chế Thuỷ Thanh Hà.

Lại dùng Lôi Mị một kích giết Bạch Sầu Phi.

“Vô luận như thế nào, cái chết của hắc, người không thoát được can hệ.”

“Người chết đã chết... Thiên Trùng huynh chớ quá đa tình.”

Phương Ứng Khán ngẩng đầu, trên gương mặt tú mỹ lộ ra vẻ giảo hoạt,

“Ứng Khán vốn tưởng rằng... Người Thiên Trùng huynh muốn giết nhất lúc này... Hắc là Tôn Thanh Hà.”

41. Quyển 1 - Chương 40: Thương Tịch Diệt

Kinh thành phồn hoa, một đêm trăng.

...

Đao của Quan Thất chém về phía Dương Vô Tà.

Vừa rồi gã đã liên tiếp chiến đấu với bảy đại cao thủ, đều không dùng đao,

Cũng không hề dùng tới binh khí.

Thế nhưng hiện tại gã lại dùng đao.

Một đao này,

Không chỉ là mệnh mông đại độ, khí khái phi phạm.

Ánh đao như mộng,

Ý đao khinh liên,

Ngay cả bóng đao cũng mang theo phong tình vạn chủng,

Tuyệt thế thanh diễm.

Dương Vô Tà tránh không được, đỡ không được, chống không được.

Bởi vì... đây chính là “Kim Phong Tế Vũ Hồng Tụ đao”.

Đây chính là đao pháp tuyệt thế của Tô Mộng Chằm.

– Tô Mộng Chằm đã truyền “Hồng Tụ Đao Pháp” cho Quan Thất lúc nào?

Đúng lúc chỉ mảnh treo chuông,

Một người phi thân tới,

Giương tay quát lớn: “Dừng tay!”

Thủ pháp phóng ám khí của y chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung,

– “Quang minh chính đại”.

Y dĩ nhiên là,

– Vô Tình.

Quan Thất hét một tiếng,

Phát ra phi kích,

Quần lấy mũi ‘Minh khí’ kia của Vô Tình.
Đồng thời,
Một đao phá không bay tới,
Thẳng hướng Vô Tình.
Trong một nháy mắt đao rời khỏi tay,
Quan Thất đuổi ngón tay bắn ra một chỉ trên thân đao,
– đó là chiêu lợi hại nhất trong “Tam Chỉ Đạn Thiên”: “Kinh Mộng”.
– đó là “Kinh Mộng chỉ” của Bạch Sầu Phi.
Vô Tình nhanh chóng xoay mình hạ xuống.
Một đao này, làm sao né được?
Một chỉ này, làm sao tiếp được?
Đao lạc, kiếm khởi.
Hai người, hai thanh kiếm.
Một thanh kiếm “Si”,
Một thanh kiếm “Thác”,
Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà đã lướt xuống mái hiên.
Song kiếm hợp nhất,
Chặn được một đao.
Nếu không có hai người đứng lúc liên thủ,
Có phải Vô Tình sẽ chết dưới một đao này hay không?
...
Từ lúc Quan Thất ném đao cho đến Vô Tình thoát hiểm,
Gần như là một cái chớp mắt.
Nhưng mà ngay khoảnh khắc một đao kia rời tay,
Trong góc tối con hẻm đột nhiên có ánh đỏ thoáng hiện.
Mũi nhọn đỏ rực bùng cháy,
Huyết quang mãnh liệt.
Lúc hai người Thích Tôn tiếp được một đao,
Tia sáng kia cũng đã biến mất không thấy nữa.
Chỉ là lúc đó mọi người đều bị một đao của Quan Thất chấn kinh,
Ai cũng không từng lưu ý.
Không.
Ít nhất cũng có một người lưu ý.
Đó là một người mặc bạch y vẫn cúi đầu.
Hắn đương nhiên cũng bị “Kinh Mộng đao” của Quan Thất khiến cho giật mình.
Chỉ là,

Tại khoảnh khắc mọi người đều nín thở ngưng thần,
Hắn đã dùng đuôi mắt còn thanh tú hơn giai nhân,
Nhẹ nhàng mà quét về phía mảnh hồng quang kia.

Cổ kiệu nhỏ đi ngang qua ngõ Thanh Thạch dẫn về Thần Hầu phủ.
Vừa mới trải qua một trận đại chiến tuyệt đỉnh, tuyệt đại, tuyệt thể,
Vô Tình hầu như kiệt sức.

Thuở thiếu thời,

Vô Tình từng gặp gỡ Quan Thất ở Tầm Mộng viên.

Khi đó bên người y còn có một Đường Liệt Hương.

Mà nay,

Kinh hoa như trước, giai nhân mịt mù,

Kiếp này e rằng khó mà gặp lại.

Một lần nữa nhìn thấy Quan Thất,

Vô Tình bỗng nhiên nhớ tới ngày xưa,

– đó thực sự là một đoạn hồi ức vô cùng tốt đẹp của Vô Tình.

Cho nên,

Y căn bản không hề có ý định giết Quan Thất,

Nhưng y lại bị chiến hoả cuốn vào, thân bất do kỷ.

Mới vừa rồi,

Y tận mắt thấy Phương Ứng Khán đâm Quan Thất một kiếm.

Một kiếm kia,

Khiến cho thiên địa biến sắc.

Một khắc kia,

Phương Ứng Khán càng giống một bậc thần ma hơn là một con người.

...

Không biết vì sao,

Khoảnh khắc nhìn thấy Quan Thất biến mất vào hư không,

Tự đáy lòng Vô Tình bỗng nhiên cảm thấy tịch diệt.

Kỳ thực không chỉ có bản thân y,

Tâm tình của mọi người dường như cũng đồng thời huyễn hoá, tịch diệt.

– chuyện đêm nay,

– phẳng phất như là một giấc mộng đã qua, giống như đã từng gặp gỡ,

– rốt cuộc là thực là ảo, là mộng là tỉnh, nhất thời không ai có thể nói rõ ràng.

...

Cổ kiệu khi đến gần ngõ hẻm bỗng nhiên ngừng.

Bởi vì trong hẻm có người.

...

Bóng người trong kiệu khê nhúc nhích,

Nhưng không hề có ý hiện thân gặp mặt.

Phương Ứng Khán từ bên ngoài xuyên qua khe màn,

Cũng đã mơ hồ nhìn thấy một góc bạch y.

Tầng sáng đầu hè không khí thấp lạnh ẩm ướt xuyên thấu trong kiệu ngoài kiệu.

“Nhai Dư, người... Không có việc gì chứ?”

“... Gã đã bị điên, tiểu hầu gia tội gì như vậy.”

“Quan Thất tuyệt đối không thể sống.”

– ngữ khí quyết tuyệt, không để đường lui.

– Phương Ứng Khán quả nhiên là Phương Ứng Khán.

Vô Tình cảm thấy đau xót,

Không muốn cùng hắn nhiều lời,

Lập tức chuyển động cổ kiệu rời đi.

Hai hàng lông mày Phương Ứng Khán nhíu lại,

“Nhai Dư chậm đã.”

“Lời ta nói với người trước khi rời kinh, người còn nhớ rõ?”

Bình minh chưa lên, sắc trời tờ mờ chưa sáng tỏ,

Cổ kiệu của Vô Tình như một toà điện thờ,

Mà Phương Ứng Khán giống như đang chờ đợi thần linh ban cho đáp án.

Cổ kiệu dừng lại.

Một lúc lâu,

Vô Tình buồn bã nói,

“Người nói... Người thích ta.”

Phương Ứng Khán hoan hỉ, nhin không được tiến lên một bước,

“Nhai Dư quả nhiên nhớ kỹ.”

Trong giọng nói còn dẫn theo chút ngượng ngùng.

“Không biết Nhai Dư có nguyện cùng ta chung đường?”

Trong kiệu truyền ra giọng nói băng thanh ngọc khiết của Vô Tình,

“Có thể.”

Đây xác thực là giọng của Vô Tình.

Phương Ứng Khán không dám tin vào tai mình.

Nhưng sau một khắc, hắn tin.

Màn kiệu không biết bao thuở đã vén lên.

Vô Tình ngồi ngay ngắn,

Thanh nhu khiến cho người ta khó phân biệt giờ này khắc này, là thiên thượng hay nhân gian?

“Ta có một điều kiện.”

“Người đáp ứng rồi, chúng ta có thể cùng đường.”

...

Đây đã là cực hạn của Vô Tình, là một lần nhượng bộ lớn nhất trong đời y.

Ở trong lòng y âm thầm nghĩ,

– đây là cơ hội cuối cùng của người, cũng là của ta.

Phương Ứng Khán bỗng nhiên nở nụ cười,

“Ta biết người muốn cái gì.”

“Thế nhưng, ta không thể đáp ứng.”

Ngưng mắt nhìn Vô Tình khó có thể che giấu yếu đuối cùng ủ rũ,

Nụ cười dần dần tắt lịm,

“Nếu như... Đường sơ... Khi ta vừa mới vào kinh, khi ta lần đầu tiên... người có thể nói với ta điều kiện như vậy, Phương Ứng Khán nhất định sẽ vui vẻ chấp nhận...”

“Đáng tiếc, người đã không phải là Phương Ứng Khán năm xưa.”

Khi nói những lời này, trên mặt Vô Tình đã không có một tia cảm xúc.

Mọi tình cảm đều đã bị y thu hồi.

Y, lại là Vô Tình.

Phương Ứng Khán lại nở nụ cười.

Cười như mây bay trong mộng, trong mộng mây bay, mộng như nhân sinh, mộng như mộng.

“Ta của hôm nay, đã không thể, lại càng không nguyện buông.”

“Ta muốn có cả thiên hạ.”

“Cũng muốn có người.”

“Ta không tin không thể đạt được cả hai. Chỉ cần là thứ ta muốn, nhất định phải có được.”

...

Lúc cổ kiệu đi vào Thần Hầu phủ,

Vô Tình nghe được Phương Ứng Khán xa xa vọng lại,

“Nhai Dư, ta muốn cho người biết, năm xưa, là người sai rồi.”

Lúc này,

Ánh ban mai đã bừng sáng.

42. Quyển 2 - Chương 1: Vạn Vật Vô Tình Giai Khả Hưu - Tiết Tử

Chiến hoả hùng hực,

Hắn khó nén lo lắng, tự đáy lòng kích động.

Ngân khôi tổ giáp,
Nhưng mà không phải là vì Đại Tổng chống lại kẻ địch.
Bởi vì, giang sơn vạn dặm, bá nghiệp thiên thu này, từ nay về sau sẽ đổi thành họ Phương!
... ..
Nguy cấp.
Y kiên cường bất khuất, bạch y bất nhiễm,
Kỳ thực, tâm đã sớm như hoả diễm, chỉ lo sinh linh đồ thán.
... ..
Biển cả hoá nương dâu,
Thiên quân vạn mã đoạn nhân trường, chỉ thoáng qua, liền đập nát sơn hà cấm tú.
Mà hần và y,
Vẫn như cũ là tương tư tương vọng bất tương thân,
Như cũ là hai đường thẳng vĩnh viễn không thể gặp nhau.

43. Quyển 2 - Chương 1-2: Mộng Như Mộng

Quan Đông lạnh khủng khiếp.
Cho dù là giữa hè vẫn khiến người ta cảm thấy rét run tận đáy lòng.
Lại thêm sông núi hoang vu cùng với đất đai cằn cỗi,
Tất cả, đối với một kẻ trốn chui trốn nhủi ở Kim quốc hơn hai mươi năm như Giản vương Triệu Tự mà nói,
quả thật chính là hai mươi năm ác mộng.
Lão không thời không khắc nào là không nghĩ tới việc quay về Đại Tổng.
– thuở thiếu thời xa xỉ phù hoa,
– giống như một nguồn sáng mê người không ngừng hấp dẫn lão.
Kim quốc muốn lợi dụng thân phận vương gia của lão, lão đương nhiên là biết rõ.
Người Kim luôn mơ ước nam triều phồn hoa, muốn đưa lão lên làm một con bù nhìn.
Nhưng mà lão sao lại không muốn mượn binh lực của Kim quốc để đoạt lại những thứ vốn có khả năng
thuộc về lão?
Hai mươi năm qua, lão chỉ dựa vào giấc mộng đó mà tồn tại.
Mỗi người đều có một giấc mộng.
Mỗi người đều có lúc tỉnh mộng.
Ngay khoảnh khắc Triệu Tự cảm thấy trong phòng có bóng người chột lơ,
Trên cổ lão đã có một vết máu,
Đau nhức chỉ là trong nháy mắt,
Đến khi hạ nhân hầu hạ lão đưa đến bữa trưa,
Lại phát hiện Giản vương Triệu Tự đã lặng lẽ chết từ lâu.

Chết trong một thành nhỏ cách xa Biện Lương nghìn dặm,
Chết bên trong lãnh thổ của bộ tộc Nữ Chân Kim quốc.
Cho đến hết đời,
Lão cũng không thể lần nữa nhìn thấy cảnh tượng phồn hoa ca vũ thái bình của Đại Tống.

Cùng lúc đó,
Đồng dạng là cách xa thành Biện Lương nghìn dặm, vùng Đông nam,
Nữ tử từ từ tỉnh dậy.
Đầu tiên đập vào mắt nàng là màn gấm chắn thêu,
Nàng phảng phất trong một khắc lại nhớ tới tiểu trúc Long Đầu,
Nhớ tới nhà của chính mình.
Trong đỉnh đốt Long Tiên hương,
Thơm ngát một gian phòng đồng thời cũng là thơm ngát một thế giới.
Nàng khó tin nhìn xung quanh gian phòng mình đang ở.
So sánh với gian phòng “Đông Phương Tri Chu” dơ bẩn, chật hẹp kia, ở đây không khác gì tiên cảnh, thiên đường.

- lúc đó, mình bị lão già chết tiết Chiêm Tấu Văn điểm huyết đạo nhét vào trong ngăn tủ.
- sau đó, cái tên háo sắc khoác lác “Động phòng chi châu” Thiên Vạn Niên dẫn theo thủ hạ vào phòng.
- sau đó nữa, Phong Tử Châu và người của nàng đánh lén, giết chết “Đông phương tri chu”...
- sau đó sau đó...

Chuyện xảy ra sau đó, vì sao mình không nhớ rõ?

Đến tốt cùng trong ngăn tủ kia có cái gì? có cạm bẫy gì?

Nàng ôm đầu, vắt óc suy nghĩ cũng nghĩ không ra.

Cho đến khi cửa phòng bị mở.

Một người đi vào.

Hắn đương nhiên là đi.

Thế nhưng không hiểu sao Long Thiệt Lan lại nghĩ hắn kỳ thực là “lướt” vào.

Có lẽ nên nói,

Là bay vào.

Giống như từ trên trời giáng xuống.

...

“Long nữ hiệp, Long cô nương.”

Người nọ cười, mang theo vạn chủng phong tình không thể hình dung.

Khiến cho trong nháy mắt, Long Thiệt Lan nhớ tới một người,

- người đứng đầu “Tứ đại danh bộ”,
- Vô Tình.

Mặc dù Vô Tình rất ít cười,
Mặc dù tướng mạo của bọn họ cũng không có mấy chỗ tương tự,
Nhưng loại khí chất khả dĩ dễ dàng lật úp thiên hạ, cái loại mỹ này, có thể khiến mọi người hít thở không thông.
“Tôn Thanh Hà đang tìm người.”
“Gã nằm mơ cũng nghĩ không ra, người lại ở chỗ này.”
Long Thiệt Lan nghĩ mình đã bị mất đầu lưỡi.
Mỗi cử mỗi động của người này, mỗi tiếng nói mỗi hành vi, thậm chí mỗi chữ mỗi câu,
Đều mang theo một loại ma lực nhiếp hồn,
Khiến nàng nghẹn lời nhìn trân trối.
Vô số nghi vấn đồng loạt nảy lên,
Nàng lại chỉ có thể ở trong lòng len lén nghĩ,
– người này là ai vậy? Hắn có mục đích gì?
– Tôn Thanh Hà? Không biết hiện tại gã ra sao rồi?
– vết thương trên mặt kia liệu có thể khép lại? Có thể bị sẹo hay không?
– Thiệt Thủ Thiệt Du Hạ cùng mình đi Đông Nam phá án, lúc này không biết đang ở nơi nào?

44. Quyển 2 - Chương 2: Phong Lưu Tuyệt

Mọi người đều biết Tôn Thanh Hà đắc tội Khiếu Thiên vương.
Giang hồ đồn rằng: Tra Khiếu Thiên đối với Tôn Thanh Hà hết sức tình nghĩa, đối xử như con, đặc biệt nâng đỡ, yêu quý vô cùng,
Không ngờ Tôn Thanh Hà lại không biết điều, không tự trọng, hoang dâm vô sỉ, mới khiến lão đành lòng đoạn tuyệt giao tình, diệt trừ bại hoại, tạ tội thiên hạ vân vân...
Lời đồn sôi sục sôi, tất cả mọi người đều biết, Tôn Thanh Hà nợ Khiếu Thiên vương tình, cũng nợ Khiếu Thiên vương nghĩa.
Mà ngay cả Hữu Tảo Sinh, người ghi lại “Giang hồ nhân thoại”, cũng ghi chép như vậy.
Thật ra,
Người người đều nói Tra Khiếu thiên nghĩa khí ngút trời, tạo phúc vô lâm, là Phật sống của thiên hạ bá tánh vạn gia.
Nhưng nếu Tra Khiếu Thiên thật đúng là tốt như lời đồn, tại sao lại cấu kết với kẻ xấu, bè đảng vô số, so với những kẻ làm ác trong quan trường còn như cá gặp nước?
Lão nếu như thật sự nhân từ như đồn, tại sao lại cậy mạnh hiếp yếu? Địa vị của lão trong chốn võ lâm chính nghĩa thì ít quý mà thì nhiều này lại cao như vậy?
Mà quan trọng hơn là,
– trong chốn võ lâm rất ít người biết,
– Khiếu Thiên vương kỳ thực đã không phải là Tra Khiếu Thiên nữa.

Tân “Khiếu Thiên vương” sau khi tiếp quản đại quyền, cũng từng chiêu dụ Tôn Thanh Hà.

Hắn rất trực tiếp: mặt đối mặt đàm phán với Tôn Thanh Hà.

Mà Tôn Thanh Hà lại càng trực tiếp: gã lập tức khai ra điều kiện của mình.

Kết quả cuộc nói chuyện là,

- Khiếu Thiên vương thề phải lấy tính mạng của Tôn Thanh Hà,
- Tôn Thanh Hà bắt đầu hành trình lẩn trốn.

Tại Nghĩa Bạc Vân thôn, Tôn Thanh Hà từng nói với hai vợ chồng Ngôn Tiêm, Vu Tình,

Nhưng gã chỉ nói một phần nguyên nhân rời khỏi Tra Khiếu Thiên.

Còn nguyên nhân thật sự khiến gã bị truy sát, lại chỉ có gã và “đương nhiệm” Khiếu Thiên vương biết.

Tôn Thanh Hà tung hoành một đời, phong lưu phóng khoáng,

Nhưng thái độ làm người của gã lại thường khiến người đời chỉ trích.

Chọc người mắng,

Bị người xa lánh,

Hầu như mọi hiểu lầm và thị phi, đều cùng gã dây dưa không dứt.

Nhất là một khi liên quan đến nữ nhân, gã lại càng là ngôn hành suy đồi, táng đức vô sỉ, bại hoại không bằng cầm thú.

Đối với những lời như thế, gã đã sớm nghe mãi thành quen, không đáng kể gì.

Cho đến có một ngày,

Gã gặp một người,

Một khắc đó,

Kẻ luôn luôn tự cho mình là thanh cao như Tôn Thanh Hà cứ nhiên cảm thấy chần động.

Lúc đó tim của gã dường như nhảy ra ngoài,

Bởi vì đối với gã mà nói,

Bản thân người kia là một sự mê hoặc khó có thể chống cự.

Duy nhất làm gã cảm thấy có chút ngạc nhiên chính là,

- người kia cứ nhiên là một nam nhân.

...

Thời gian tạm lưu lại kinh thành,

Thích Thiếu Thương đã từng vô cùng kinh ngạc nói: “Người thực sự nói như vậy? Khó trách hắn phát anh hùng thiếp khắp thiên hạ, một đường đuổi giết người.”

Tôn Thanh Hà nghe vậy cười khẩy,

- không sai,
 - mình lúc đó xác thực là cuồng ngôn.
 - nhưng mà,
 - không đồng ý thì thôi,
 - việc gì mà phải cố chấp như vậy, kích động như vậy?
- Gã vẫn như cũ làm theo ý mình, ngang dọc giang hồ, tiêu dao tự tại.

Gã đã nói gì?

Thập Bát Tinh sơn,

Hai người,

Một ngồi một đứng.

...

“Trước đây ngươi theo Tra lão, vì lão vào sinh ra tử. Hiện tại, lão đã đi về cõi tiên, ngươi là một nhân tài, không bằng lưu lại, tiếp tục phụ tá ta.”

Nét mặt Tôn Thanh Hà thoáng hiện vẻ cô đơn, nhưng vẫn rất cao ngạo.

“Lúc ta vừa xuất đạo, xác thực rất kính trọng Tra Khiếu Thiên. Trên giang hồ, rất ít người có thể làm được như lão. Mặc dù đối với hành vi của lão có một số việc ta không thể lý giải, có chút việc khó có thể dễ dàng tha thứ, nhưng ta vẫn bội phục lão, đó là điều vĩnh viễn không thay đổi... Ngươi dựa vào cái gì mà yêu cầu ta phụ tá?”

Sau đó,

Gã nhướng mày, nói tiếp: “Không bằng ngươi đi theo ta.”

...

Địch Thiên Trùng mặt không biến sắc,

Đối với kẻ trước mặt này, hắn đã rất nhường nhịn,

– trên đời này, dù sao chỉ có một Tôn Thanh Hà.

Hắn chậm rãi nói: “Nếu Tôn đại hiệp chịu ở lại Đông Nam, bất luận điều kiện gì, chúng ta đều có thể tiếp thu.”

Tôn Thanh Hà không khỏi động dung.

“Bất luận là điều kiện gì? Thực sự?”

“Nếu Tôn công tử có điều kiện, cứ nói đừng ngại.”

Tôn Thanh Hà liền cười có phần tà ác,

Lời gã nói ra càng thêm “tà ác”,

“Tốt lắm, chỉ cần ngươi chịu làm người của ta, lấy ta làm chồng, Tôn mỗ liền phụ ngươi là chủ.”

~~Oa ha ha ha.... Anh Tôn thật là ngẫu~

45. Quyển 2 - Chương 3: Lệnh Nhân Tích

Thần Hầu phủ,

Tiểu lâu,

Về mặt Thích Thiếu Thương hết sức nghiêm túc.

Thân là lãnh tụ của võ lâm bạch đạo, thủ lĩnh của đàn long giang hồ, hiếm có sự việc gì có thể khiến hắn căng thẳng như thế.

Đối với bản thân hắn mà nói,

Cho dù là trong trận “Nghịch Thủy Hàn” năm xưa, cũng rất ít thời gian hấn tử ra cang thẳng.

Hiện tại trên đời này, người có thể khiến hấn cang thẳng vốn đã rất ít lại càng thêm ít.

Không có mấy người,

Vô Tình tuyệt đối là một người trong đó.

Mặt khác,

– Giang Nam Phích Lịch đường Lô Quyển, là người có thể khiến Thích Thiếu Thương xông vào dầu sôi lửa bỏng, tuyệt không hối hận.

– Thiếu phu nhân Tứ Hồng Lệ của Hách Liên phủ, cũng là nỗi hổ thẹn và nuối tiếc suốt đời của Thích Thiếu Thương.

Ngoài ra, còn có một người...

Trải qua một thảm kịch tàn khốc,

Tự cho là đã tôi luyện thành thép,

Nhưng mà nửa đêm vẫn giật mình tỉnh giấc chỉ vì ánh mắt đùa cợt của y trong mộng.

Hết thấy giống khoảnh khắc phù vân,

Chỉ là lúc đó tuổi trẻ khinh cuồng.

Thích Thiếu Thương đã không thể, cũng không muốn nhớ lại thêm nữa.

...

Vô Tình dùng một đôi mắt sáng đánh giá sắc mặt Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương lấy lại bình tĩnh mới nói: “Người xác định phải làm như vậy?”

“Sái Kinh gây họa cho quốc gia đã lâu, nhất định phải nhân cơ hội này diệt trừ... Vô luận hiểm ác đáng sợ như thế nào, Vô Tình đều muốn thử một lần.”

Y lạnh lùng nói tiếp: “Ta đã nói nhiều như vậy, Thích huynh vẫn còn do dự?”

“Việc này nếu bị Thần hầu biết được... Thiếu Thương e rằng tiên sinh sẽ trách tội.”

“Huống chi, Thiết Thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết hiện nay cũng không ở kinh thành, nếu Thành huynh vì vậy mà có gì sơ suất, Thích mỗ chết vạn lần cũng không chuộc được tội.”

Vừa nghĩ đến Gia Cát Thần hầu, Thích Thiếu Thương liền cảm thấy giống như ngồi trên thảm chông,

– nghe nói oán niệm của Thần hầu rất là khủng khiếp!

“Thế thúc đã đi xuống miền nam từ hôm trước, trong vòng nửa tháng sẽ không trở về.”

Thích Thiếu Thương hầu như nhảy dựng lên,

“Cái...Cái gì... Thần hầu cuối cùng cũng rời kinh...”

Vô Tình lộ ra vẻ mặt “Chứ người nghĩ tại sao ta lại đợi đến lúc này mới ra tay.”

“Huống hồ, Thiết Thủ đang ở Sơn Đông, Truy Mệnh đi Lạc Dương, Lãnh Huyết đang trên đường quay về kinh, nếu thế thúc thực sự biết việc này, có trách phạt... Bọn họ không biết gì hết sẽ không bị liên lụy.”

Thích Thiếu Thương oán thầm: người biết rõ Thần hầu sẽ trách tội, còn muốn làm như vậy?

Những lời này, bảo hấn nói ra miệng khẳng định là hấn không dám.

Tính tình của Vô Tình hấn cũng không phải không biết,

Thường ngày lạnh như băng sương, cứ như một người được tạc ra từ tuyết,

Thế nhưng một khi chọc giận y, hậu quả thực sự chịu không nổi.

Tuy rằng Thích Thiếu Thương vẫn nghĩ Vô Tình khi tức giận cũng rất là xinh đẹp,
Nhưng hắn vẫn không có can đảm chọc giận y.

Một người bề ngoài yếu ớt nhu nhược, bên trong lại cố chấp quật cường như vậy,

Luôn luôn khiến cho người ta hết sức thương tiếc,

Khiến mọi người không nỡ để y bị bất luận uỷ khuất gì.

...

Thích Thiếu Thương trầm ngâm nói: “Việc này thật sự quá mức nguy hiểm, không bằng để ta và các huynh đệ trong lâu đi, người hành động bất tiện...”

Vô Tình lạnh lùng cắt đứt: “Thì ra Thích lâu chủ coi thường ta tàn phế, nếu là như vậy, thứ lỗi Vô Tình đã đường đột.”

Sắc mặt y trầm xuống,

“Khả Nhi, tiễn khách!”

Không đợi Bạch Khả Nhi lên lầu,

Thích Thiếu Thương cuống quýt nói: “Thành huynh biết rõ ta không phải ý này...”

Hắn một khi bối rối, lời nói cũng trở nên lắp bắp,

“Tất cả theo lời người, đúng như kế hoạch của người, ba ngày sau, Thích mỗ và Thành huynh cùng đến Thục Sơn.”

Không ngờ, hắn còn chưa nói xong,

Vô Tình đã ‘phù’ một tiếng, bật cười,

Khiến cho Thích Thiếu Thương cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Lại thấy Vô Tình nghiêm mặt nói: “Nhai Dư biết Thích huynh nhất định sẽ nhận lời.”

Nói xong, y còn nháy đôi mắt đen trắng phân minh trong như nước.

Thích Thiếu Thương nhất thời trở mặt ghen lời.

– thì ra mình lại trúng kế.

46. Quyển 2 - Chương 4: Toái Cửu Hoa

Hàng năm giữa hè, Sái Kinh đều sẽ đến Cửu Hoa các ở Thục Sơn để nghỉ hè.

Cho nên,

Mùa hè ở Thục Sơn luôn luôn náo nhiệt.

Nhưng mà Thục Sơn ngày hôm đó, lại rõ ràng mang theo vẻ tiêu điều.

Có lẽ nên nói,

Đó kỳ thực không phải là tiêu điều,

Mà là sát khí.

Ý định ban đầu của Vô Tình là một mình giết Sái Kinh.

Nhưng thuộc hạ của Sái Kinh rất đông đảo,

Y lại e sợ lão già đó thay mặt đối đạo, dùng thủ đoạn để che tai bịt mắt người đời,

Vì vậy y hẹn với Thích Thiếu Thương.

– có cao thủ của Kim Phong Tế Vũ lâu tương trợ,

– hẳn là càng chắc chắn.

Tên chiến lược hành động của bọn họ,

Đã gọi là “Toái Hoa.”

Kế hoạch này thiên y vô phòng, áp dụng trên thực tế tuyệt đối có thể giết chết được Sái kinh.

Lấy kế sách của Vô Tình công tử, hơn nữa sắp xếp an bài chu đáo chặt chẽ, hầu như có thể nói là không có sơ sót.

Thế nhưng,

Trước khi hành động lại nảy sinh vấn đề.

Ngày thứ nhất,

Truyền ra tin tức Sái Kinh bị bệnh nhẹ, tạm hoãn xuất hành.

Vô Tình không cho là đúng.

Ngày thứ hai,

Không có bất luận động tĩnh nào,

Vô Tình lại truyền tin cho Thích Thiếu Thương: thủ tiêu kế hoạch.

Nhận được tin tức,

Thích Thiếu Thương đứng ở đỉnh Hồng lâu vò nát tờ giấy.

Bột giấy đều bị gió thổi bay đi,

Không để lại dấu vết.

Tuy rằng y bịt kín mặt,

Nhưng vẫn mặc bạch y.

Cho dù là đi ám sát,

Cũng vẫn như cũ bạch như vậy, ngạo như vậy, lãnh như vậy, tuyệt thế như vậy.

Ngoài cửa sổ,

Nắng chiều treo nghiêng,

Giống như một buổi thịnh yên khiến người đời ghé mắt.

...

Báo cho Phong Vũ lâu huỷ bỏ kế hoạch,

Không có nghĩa là y đình chỉ hành động ám sát Sái Kinh.

Ba ngày qua,

Tuy rằng tình báo thay đổi liên tục,

Nhưng Vô Tình không thể đợi thêm nữa,

Y đã đợi không được.

Nhưng y cũng không muốn Kim Phong Tế Vũ lâu vì vậy mà bị hao tổn, suy yếu thực lực.

– đó là Tô Mộng Chầm đã để lại, Vương Tiểu Thạch đã giao phó,

– tuyệt đối không thể chịu bất luận tổn thất, hy sinh nào.

Ca dương nhạc khởi,

Chưa đến nửa đêm.

Sái Kinh dựa vào ghế thái sư tinh mỹ điêu khắc bằng gỗ tử đàn,

Hai mắt khép hờ,

Tự tại hưởng thụ không khí mát lành trong núi.

Đối với lão mà nói,

Tuý sinh mộng tử hay đào sinh vân diệt cũng chỉ là phong cảnh thoáng qua.

Chỉ cần nắm chắc quyền thiên hạ,

Lo gì anh hùng không về tay?

Y chỉ dự định phóng một mũi ám khí vào lão tặc kia.

Một kích tất trúng,

Tuyệt không sơ xuất.

Lúc này,

Chính là thời cơ tuyệt hảo.

Bỏ qua,

Đã khó có thể tìm lại được.

Ngay trong nháy mắt ám khí rời khỏi tay,

Tâm tình của Vô Tình trầm xuống,

Bởi vì y đột nhiên nghe được một mùi hương,

Một mùi hương rất nồng nàn, rất dễ chịu, rất đặc biệt,

Mùi hương khiến cho y chấn động.

Lệch tay một chút,

Khiến cho mũi ám khí vốn đã ước hẹn với Sái Kinh, không tới Hoàng Tuyền không gặp mặt thoáng cái... trật mục tiêu.

– tuy chỉ là đường tơ kẽ tóc,

– nhưng liền trở thành nỗi hối tiếc suốt đời của Vô Tình.

Đồng thời,

Khoảnh khắc cảnh cây khê nhúc nhích,

Hành tung của y đã bại lộ!

47. Quyển 2 - Chương 5: Chiến Thục Sơn

Mạng của mỗi người chỉ có một cái.

Muốn giết một người không phải là chuyện rất khó.

Thế nhưng Sái Kinh lại là một người rất khó giết.

...

Một kích nếu không trúng,

Cần phải lập tức rút lui.

Nhưng mà,

Đã đi không được nữa.

...

Sáu đạo kiếm quang vung lên,

Trong bóng đêm Thục Sơn vốn là hoan ca mạn vũ.

Như điện,

Như vông,

Vô Tình tiện tay bứt lấy một nắm lá cây, phóng ra.

Y chưa bao giờ câu nệ hình thức của ám khí.

Vào tay y,

Hoa cỏ cây cối đều có thể đả thương người.

Thế nhưng vài chiếc lá xanh tươi,

Chẳng qua chỉ có thể làm đòn mở đầu.

Dưới tình thế hiểm ác như vậy,

Có thể thật sự đối phó với kẻ địch,

Đương nhiên phải là ám khí thật sự.

Y cũng đang lưu ý.

Người trẻ tuổi nhất trong “Thất tuyệt thần kiếm”, nhưng cũng là lợi hại nhất, La Thụy Giác còn chưa xuất thủ.

Y cần phải, nhanh chóng, lập tức, làm một việc.

— rút lui!

Ám khí phá không,

Với đủ chủng đủ loại đủ hình dạng.

— có lượn vòng,

— có di động lên xuống,

— cư nhiên có thể vòng qua cành cây lá cây, tự bay tìm kiếm kẻ địch.

Mà mục đích chỉ có một,

– đột phá kiếm trận.

Có thể không?

Có thể!

Nếu như không có ánh hào quang rực rỡ như một nghìn thái dương kia,

Vô Tình hẳn là đã xông ra khỏi vòng vây rồi.

Một cái “Thái Dương Quang Mang”,

Đủ để biến khoảnh rừng cây nơi Vô Tình đang ẩn nấp thành tro bụi trong nháy mắt.

Huống chi là “một nghìn thái dương”!

Trong khoảnh khắc,

Đêm tối dường như trở thành ban ngày,

Thậm chí còn sáng hơn ban ngày!

...

Đối mặt với một cường địch âm trầm, lạnh khốc, tàn nhẫn như Thiên Hạ Đệ Nhất,

Đối lại là người khác có lẽ đã không chống đỡ nổi nữa,

Huống chi sau lưng còn có Thất tuyệt thần kiếm!

Vô Tình nên làm gì bây giờ?

Lúc này,

Lại có một tia kiếm quang sáng lên.

Khác với Thất tuyệt thần kiếm chính là,

Tia kiếm quang vừa xuất hiện,

Liền cắt đứt đêm tối triền miên,

Giống như một mối tình si thất lạc giữa những tháng năm nuối tiếc,

— “Si”!

Nhìn thấy kiếm quang,

Vô Tình bỗng thấy ngực ầm ập,

Lại lạnh lẽo.

— hẳn đúng là vẫn tới,

Y đã kéo Kim Phong Tế Vũ lâu vào cuộc!

Nhưng tình huống nguy cấp, cũng không cho y suy nghĩ nhiều.

Vừa nhận được thư của Vô Tình báo hủy bỏ kế hoạch,

Thích Thiếu Thương liền rõ ràng,

Vô Tình đã hạ quyết tâm, muốn phải đơn độc hành động.

– y không muốn liên lụy đến Kim Phong Tế Vũ lâu.

Thích Thiếu Thương đương nhiên không thể để Vô Tình một mình tác chiến,

Nhưng hẳn cũng không muốn làm trái ý Vô Tình.

Cho nên chính hấn tới,
Một người,
Một thanh kiếm.
Bạch y che mặt, đánh đầu trắng đó, không gì cản nổi.
Thích Thiều Thương vừa xông lên,
Liền một kiếm chống lại sáu đạo kiếm quang.
Sáu cao thủ tuyệt đỉnh dùng kiếm: “Kiếm Thần” Ôn Hoả Cổn, “Kiếm Quỷ” Dư Yểm Quyện, “Kiếm Yêu” Tôn Ưc Cựu, “Kiếm Quái” Hà Nan Quái, “Kiếm Ma” Lương Thương Tâm, “Kiếm Tiên” Ngô Phấn Đầu.
Trong lúc nhất thời,
Kiếm khí tung hoành khắp Thục Sơn.
Thế nhưng, lúc này,
Thích Thiều Thương bỗng nhiên sinh ra một cảm giác,
– lại có địch xâm phạm.
– kẻ địch đến,
– là La Thụy Giác.
Lúc này Vô Tình đã tránh được công kích của Thiên Hạ Đệ Thất,
Mắt thấy Thích Thiều Thương lâm vào vòng vây của Thất tuyệt thần kiếm,
Y làm một việc,
— bắn ra.
Vô Tình không có nội lực,
Cho nên cái búng tay bắn ra của y cũng không phải là “Đạn Chỉ thần công”,
Nhưng so với Đạn Chỉ thần công còn hiệu quả, hữu dụng.
Đó kỳ thực là một ám khí “nhìn không thấy”,
Bởi vì nó trong suốt.
Nó cũng không phải bắn về phía La Thụy Giác đang tập kích Thích Thiều Thương,
Mà là bắn lên bầu trời.

48. Quyển 2 - Chương 6: Nguyệt Hoa Dẫn

Hiện tại là ban đêm,
Trên trời có ánh trăng,
Ánh trăng rất sáng.
Ám khí của Vô Tình bắn lên trời,
Tự nhiên liền bị ánh trăng chiếu sáng không sót chút gì.
Ám khí kia vừa tiếp xúc với ánh trăng,

Phảng phất giống như hấp thu tinh hoa của trăng,
Cư nhiên liền phình ra,
Hơn nữa phình ra rất nhanh,
Càng lúc càng lớn.
Đây chỉ là trong nháy mắt.
Sau một khắc,
Nó liền bùng nổ.
Một phần nhỏ văng về phía Thiên Hạ Đệ Thất và bao hành lí của hắn,
Phần lớn còn lại,
Bay về phía La Thụy Giác đang định rút kiếm.

...

La Thụy Giác vốn đang định xuất ra “Mộng Trung Kiếm” đánh về phía Thích Thiều Thương,
Lại nghe có tiếng xé gió sau tai,
Thật giống như có một đàn ong mật còn trùng gì đó lao về phía gã.
Cái gì vậy?
Gã chỉ phải quay lại, rút kiếm,
Nghênh hướng ám khí phía sau.
– thực sự là nhiều vô kể,
– quả thật lần đầu nhìn thấy!

...

Chỉ có Vô Tình biết,
“Nguyệt Hoa Dẫn” thật ra chỉ là huyễn ảnh,
Sẽ không thực sự đả thương người.
Nếu không thì,
Lúc này y bắn ám khí này về phía Sái Kinh, chẳng phải là vạn sự đại cát?
Cho nên,
Nguy cơ của bọn họ kỳ thực còn chưa hoá giải,
Nguy cơ vẫn là nguy cơ.

...

Đang ở khoảnh khắc đó,
Bên trong Cửu Hoa các đột nhiên vọng ra một tiếng thét kinh hãi!
Đây rõ ràng là giọng của Sái Kinh,
– bởi vì Vô Tình nhất thời phân tâm thất thủ mà Sái Kinh thoát được một kiếp,
– lại nhờ sự yểm hộ của cao thủ bên người vội vội vàng vàng trốn vào Cửu Hoa các,
Lúc này vì sao lại hét lên như vậy?
Chẳng lẽ còn có người nào khác gây bất lợi cho lão?

Những cao thủ hộ vệ Sái Kinh ở đây nhất thời đều biến sắc,

Thiên Hạ Đệ Thất đã phi thân lao về phía trong các.

Nhưng trước khi đi,

Gã còn không quên bổ sung một chiêu “Sầu Cực quyền” về phía Vô Tình.

– đó là một bước tiến nữa của “Cừu Cực chưởng”, mỗi một quyền xuất ra đều mang theo sầu kinh, đủ để giống như một dòng xuân thủy bắn tung toé khắp bốn phương đông nam tây bắc, đem địch nhân đánh chìm chìm chết mới thôi.

Vô Tình chỉ phải phát ra một vòng ám khí mới.

Ngay lúc y chuyên chú đối phó với “Sầu Cực Quyền”,

Một người,

Đã lặng lẽ không tiếng động lên đến gần.

Toàn thân gã đen tuyền,

Hắc Quang Thượng Nhân!

Gã vừa xuất hiện,

Liền xuất ra “Hắc Quang Đại Pháp”,

Mục đích là một chiêu đoạt mạng,

Không cho sống sót.

Bởi vì nguyên tắc của gã luôn luôn là: nếu không phải vạn bất đắc dĩ, quyết không động thủ. Một khi động thủ, nhất định không để người sống.

Một chưởng này,

Vô Tình không thể tránh được.

Mặc dù y rõ ràng cảm giác được nguy hiểm đang ập về phía mình,

Ngay trong nháy mắt đó y thi triển khinh công tuyệt đỉnh “Lưu Phong Sở Cập” lách mình né ra.

Thế nhưng,

Đạo hắc quang kia,

Đã đánh trúng bụng y.

Vô Tình không có nội lực hộ thể,

Một đòn này,

Suýt nữa làm y mất mạng.

Y kêu lên một tiếng đau đớn,

Nường theo chưởng lực, bay về phía sau hơn mười trượng.

Bên kia Thích Thiếu Thương thấy Vô Tình thụ thương,

Nhất thời đỏ mắt,

Kiểm quang xuất nhập như rồng,

Trong vòng mười trượng, đều bị kiếm phong của hắn bao phủ.

Ngay cả La Lão Yêu luôn luôn tàn nhẫn cũng không dám quá mức đến gần.

Thích Thiếu Thương đột phá kiếm trận, đang định tương trợ Vô Tình.

Đã thấy một cái bóng trắng lướt qua, thân pháp phiêu dật, kinh diệu ưu mỹ.
Người nọ lẳng không bay về phía Vô Tình, lướt xuống một cái, liền nhẹ nhàng ôm lấy y.
Dưới ánh trăng,
Chỉ thấy hai mắt người áo trắng nọ thanh minh như nước,
Lúc này lại mang theo ba phần ngoan tuyệt.
Thích Thiếu Thương và hắn bốn mắt nhìn nhau, trong lòng giật mình.
Thấy hắn ôm Vô Tình vào lòng, hiển nhiên là xuất thủ cứu người, nhưng trong tâm lại bất giác nghi hoặc.
Người nọ cứu Vô Tình, liền không chần chờ,
Xoay người lao về hướng chân núi,
Trong nháy mắt đã không thấy vết tích.
Thích Thiếu Thương đang định tái chiến,
Lại thấy trên núi không biết bao thuở có thêm hơn mười người bịt mặt, đang chiến đấu với thuộc hạ của Sái Kinh.
Một người ở phía sau nhỏ giọng nói nhanh: “Lâu chủ đừng lo, xem người nọ đối với Thành công tử cũng không có ác ý, chúng ta nên nhanh chóng rút lui khỏi đây thì hơn.”
Nghe giọng nói,
Là Tôn Ngư.

49. Quyển 2 - Chương 7: Ẩn Phong Nguyệt

Hắc Quang Thượng Nhân là một cao thủ tuyệt đỉnh.
Nếu xét võ công,
Ngay cả nhân vật dày công tôi luyện như Mễ Thương Khung, gặp phải những kẻ hoá thân làm đạo gia tiên ban như vậy, cũng phải né tránh ba phần.
Gã vừa ra tay, giống như toàn bộ đen tối trong trời đất, toàn bộ bóng tối và hắc ám, cùng với tất cả năng lượng hắc ám đều tập trung lại.
– chỉ có hắc có thể đối kháng bạch,
– chỉ có đêm tối có thể thay thế ban ngày,
– chỉ có lực lượng của hắc ám mới có thể chống chọi ánh sáng.
Vô Tình trúng phải “Thiên Hạ Nhất Bàn Hắc”.
Tuy rằng trúng chưởng,
Nhưng y cũng mượn chưởng lực bay về phía sau hơn mười trượng.
Phía sau chính là sơn đạo.
Y vốn muốn mượn cơ hội này thoát thân,
Nhưng hiện tại không được.
Vô Tình chỉ cảm thấy bụng đau như xé, giống như có nghìn vạn thanh đao xỏ xuyên qua.

Mồ hôi lạnh lăn chã rơi xuống,
Người cũng dần dần mất đi ý thức.
Y biết rõ mình bị thương rất nặng, nhưng lúc này lại vô kế khả thi.
Chợt thấy trước mắt có bóng trắng nhoáng lên,
Sau một khắc,
Y đã ngã vào một lồng ngực không tính rộng nhưng vô cùng quen thuộc.

...

Vô Tình vừa thấy người này, càng thêm mê muội.
Vì sao hắn lại xuất hiện vào lúc này?
Người nọ vận chỉ như gió, chớp mắt đã điểm bảy đại huyệt quanh thân y.
Trước khi hoàn toàn hôn mê,
Vô Tình nghe được hắn trầm thấp nói một câu:
“Nhai Dư thật không ngoan, chuyện nguy hiểm như vậy cũng dám làm.”

Phương Ứng Khán ôm Vô Tình bay ra khỏi vòng vây,
Chốc lát đã xuống tới chân núi.
May mà Thích Thiếu Thương và người của Kim Phong Tế Vũ lâu đã chặn đứng kẻ địch, cho nên không ai đuổi kịp.
Lúc này trăng sáng sao thưa,
Phóng mắt về phía kinh thành xa xa,
Chỉ có thể thấy ánh đèn thưa thớt.
Phương Ứng Khán cúi đầu,
Nhìn người trong lòng đang hôn mê, mặt trắng như giấy, hơi thở mong manh.
Hắn đánh giá tình huống,
Cuối cùng xoay người đi về hướng tây Thục Sơn.

“Phong Nguyệt sơn trang” là biệt viện của Phương Ứng Khán ở ngoại thành,
Toạ lạc cách chân núi Thục Sơn chừng một dặm về phía Tây,
Mặc dù gọi là sơn trang, nhưng vô cùng lịch sự tao nhã.
So sánh với vẻ phong nhã hùng tráng của Thần Thông Hầu phủ, hay cổ kính trang nghiêm của Bất Giới trai trong kinh thành, phong cách nơi đây quả thật khác biệt rất xa.
Cả toà kiến trúc giấu mình trong cây cối rậm rạp,
Được tùng xanh, bách biếc, liễu lục, tre trúc thâm u che đậy.
Nếu như không chú ý,
Hầu như khó có thể phát hiện nơi này cư nhiên có chốn Bồng Lai.

...

Nhẹ nhàng đem người đặt lên giường,

Hai hàng lông mày thanh tú của Phương Ứng Khán nhú chặt.

– việc quan trọng nhất hiện tại, là chữa thương cho Vô Tình.

– nhưng dùng cách nào, thật khiến cho người ta hao tâm tổn trí.

Vận công truyền nội lực?

Hoàn toàn không được.

Đối với một người không hề có nội lực như Vô Tình,

Nếu như là nội thương bình thường, có thể thử phương pháp khai thông, điều trị nội tức,

Nhưng “Thiên Hạ Nhất Bàn Hắc” của Hắc Quang Thượng Nhân lại là một môn công phu cực kỳ thâm độc.

Nói cách khác,

Đó là một loại năng lượng cực kỳ ác độc,

Người trúng chiêu này, lục phủ ngũ tạng trở nên cực kỳ yếu đuối,

Nếu tự mình điều tức hoặc người ngoài vận chuyển nội lực mà có chút sơ suất, sẽ lập tức vỡ vụn nội tạng mà chết.

Thỉnh thầy thuốc đến khám?

Vạn vạn không được.

Việc này phải thật bí mật, nếu như bị vây cánh Sái Kinh phát hiện,

Đại sự liền không ổn.

Trong lúc Phương Ứng Khán hết đường xoay sở,

Bỗng nhớ tới một người,

– hiện nay trong phủ của mình, cũng chỉ có Thuỷ Thanh Hàn là tinh thông y thuật nhất.

– nàng ta tuy là thuộc hạ chính quy của Địch Thiên Trùng, nhưng cũng sẽ không truyền việc này ra ngoài.

Hắn vội vàng gọi hạ nhân đến phân phó,

“Đi hầu phủ đón Nhạc Di nương đến đây, nói bản hầu muốn ở đây cùng nàng mấy ngày.”

...

Sau khi hạ nhân rời đi,

Phương Ứng Khán xoay người nhìn về phía màn che.

Trong phòng tuy rằng thấp đèn, nhưng vẫn có chút hôn ám lơ mờ.

Vô Tình lẳng lặng nằm trên giường,

Hai mắt nhắm nghiền,

Môi trắng bệch như tuyết,

Nét mặt cũng mơ hồ hiện ra một tầng hắc khí,

Càng không giống như người sống.

Hơn nữa quang cảnh trong phòng,

Thê lương lại mang theo ba phần thê thảm.

Trong một khắc hoảng hốt,

Phương Ứng Khán phảng phất như thấy sinh mệnh vốn nhọt nhọt mỏng manh trước mắt đang từ từ tan biến.

Hắn đi đến bên giường ngồi xuống,
Nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt không có chút huyết sắc,
Một giọt lệ,
Rốt cuộc rơi.

50. Quyển 2 - Chương 8: Đa Tịch Liêu

Lục Phần Bán đường,
Gió nhẹ lướt qua song cửa, lay động vạt váy xanh nhạt như nước của Lôi Thuần,
Cũng thổi qua ánh mắt khinh sảo bạc oán của nàng,
“Mấy ngày nay, trong kinh thành gió mưa thật lớn.”
Nàng tiện tay nhặt lên một đoá tường vi bên song, nói với người bên cạnh như vậy.
“Người xem, ngay cả hoa cũng úa tàn rồi.”
Đoá hoa chưa nở rộ, đã bị gió thổi rơi,
Giống như hồng nhan tuyệt sắc tuổi hoa điêu tàn,
Lưu lại cho nhân gian vô hạn kinh diễm và tiếc nuối.

...

Địch Phi Kinh giương mắt,
Đó là một đôi mắt đa tình mà diễm lệ,
Đồng tử sáng sủa, lông mi dài mà hơi cong,
Sắc bén, xinh đẹp, ưa nhìn,
Bất cứ lúc nào, đều khiến người ta động tâm.
Cử chỉ của hắn càng ôn văn ưu nhã, tiêu sái tự nhiên,
Khiến người cảm thấy thoải mái.
“Đã nhiều ngày, có rất nhiều cao thủ kinh thành bỗng nhiên mai danh ẩn tích.”
“Những người này, đa phần là thuộc hạ của Kim Phong Tế Vũ lâu.”
Mặc dù hắn đàm luận chuyện sống chết của phe đối địch.
Nhưng khi nói,
Cảm tình trong mắt hắn lại vô cùng phong phú,
Rất u buồn.
Lôi Thuần đang nhìn Địch Phi Kinh.
Một người văn nhược tuấn tú như nữ tử, ngay cả xương cổ cũng bị chặt gãy,
Lại khiến mọi người đều cảm thấy sâu xa khó lường.
Màn đêm buông xuống,
Quần hùng lực chiến Quan Thất.

Địch Phi Kinh cũng phải ở trước mặt các cao thủ xuất ra tuyệt chiêu của hần.

Hần vừa ra tay,

Chính là tuyệt chiêu xưa nay hiếm thấy “Đại Khí Tử Cầm Nã Thủ Pháp.”

Hần vừa ngẩng đầu,

Liền có thể dùng thị lực phóng ra nội kinh.

Nhưng mà,

Điều càng khiến người ta cảm thấy kinh khủng là, cho dù đối đầu với Quan Thất, Địch Phi Kinh dường như vẫn còn chưa tung hết sức.

– không bay thì thôi, đã bay sẽ bay thật cao.

– không kêu thì thôi, kêu một tiếng kinh hãi thế nhân.

Hần, tuyệt đối là một người như vậy.

Mà cô độc và tịch mịch của hần,

Cũng chỉ có nàng mới biết được.

Có lẽ nên nói,

Cô độc và tịch mịch của hai người bọn họ,

Chỉ có tương hỗ với nhau mới có thể nhận ra.

Mỗi lần nghĩ đến đây,

Lôi Thuần đều mơ hồ cảm thấy một chút ấm áp hoà cùng ngọt ngào.

Nàng khẽ mở đôi môi đỏ thắm, cười nói: “Đâu chỉ có người của Kim Phong Tế Vũ lâu... ngay cả Vô Tình công tử của Thần Hầu phủ cũng mất tích, sự kiện này, thật khiến cho người ta trở tay không kịp.”

Phong Nguyệt sơn trang,

Thuỷ Thanh Hàn cẩn thận chẩn mạch cho Vô Tình,

Lại kiểm tra sắc mặt của y,

Một lát mới nói: “Vô Tình công tử đã không còn lo ngại.”

Phương Ứng Khán thăm thử phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn nói: “Người có cẩn thận khám kỹ không? Thân thể y luôn luôn suy yếu, chịu không được thương tích.”

Thuỷ Thanh Hàn thấy thái độ của hần khác thường, dĩ nhiên lại lo lắng cho Vô Tình như vậy,

Trong lòng không khỏi đau xót.

“‘Sơn Tự Kinh’ của Hầu gia có thể áp đảo trời đất tạo hoá, trị liệu thương tích do Hắc Quang Đại Pháp gây ra tự nhiên không phải nói suông.”

...

Hai người cùng đi ra khỏi phòng,

Thuỷ Thanh Hàn giao phương thuốc cho nha hoàn tùy thân đang chờ ở trong đình, lại căn dặn vài câu về cách sắc thuốc cũng như liều lượng,

Liền đi theo Phương Ứng Khán vào một viện khoá kín khác của sơn trang.

“Việc này nếu nhiều người biết, liền tăng thêm nguy hiểm. Nếu không cần thiết, ắt hẳn hầu gia cũng không gọi Thanh Hàn đến đây.”

Ánh mắt Phương Ứng Khán khẽ chuyển động, lộ ra một chút xấu hổ,
 Nhưng thoáng qua liền biến mất.
 Hần cười nói: “Thanh Hàn còn đang trách ta ngày ấy ngăn cản người đi cứu người kia?”
 Thuỷ Thanh Hàn ngưng mắt nhìn tuần dung phong thần như ngọc lại mang theo chút mỗi mệ của hắn,
 “Hầu gia biết rõ Thanh Hàn thụ đại ân của công tử, lý do vào kinh hơn phân nửa là vì việc này...”
 Nàng nước nở nói: “Công tử trách ta làm việc bất lợi chỉ là việc nhỏ, nhưng mà... nhưng mà...”
 Phương Ứng Khán ôn nhu nói: “Nha đầu ngọc, người cho rằng công tử nhà người thực sự phải lòng tên họ Bạch kia sao?”
 Thuỷ Thanh Hàn ngẩn ra,
 Đã thấy trong ánh mắt Phương Ứng Khán mang theo vẻ đùa cợt,
 Giọng nói lại nhuốm một chút phiền muộn,
 “Hắn chẳng qua chỉ là quá tịch mịch mà thôi.”
 Không đợi Thuỷ Thanh Hàn đáp lời,
 Hần lại hỏi: “Người có mang ‘Nhạn Quá Tiêu Tương’ đến đây không?”
 Thuỷ Thanh Hàn hơi kinh ngạc: “Chẳng lẽ hầu gia muốn...”
 Phương Ứng Khán thản nhiên nói: “Ta chẳng qua chỉ muốn thử xem ‘Nhạn Quá Tiêu Tương’ có đúng như lời đồn, có thể làm người ta quên mất quá khứ trước kia hay không.”

51. Quyển 2 - Chương 9: Thanh Sơn Cự

Lúc này là giữa hè.
 Lá cây xanh ngắt một khoảng trời, trong ao hoa sen đủ màu khoe sắc, xinh đẹp mà thuần khiết.
 Một cơn gió thổi qua, hoa lá đong đưa, sinh ra nghìn gợn sóng dập dờn.
 Một người ngồi một mình trong Lăng Ba đình đọc sách.
 Bởi vì đình nghỉ mát bốn phía đều có màn trúc tương phi buông xuống,
 Gió nhẹ phất qua, bóng râm lay động, chiếu lên áo trắng của người nọ, loang lổ sáng tối.
 Phương Ứng Khán nhìn bóng người thanh tú tuyệt tục phía xa kia,
 Trong lòng không khỏi hoài nghi đây rốt cuộc là thực hay là mộng?
 – Nhạn Quá Tiêu Tương của Thuỷ Thanh Hàn,
 – quả nhiên là danh bất hư truyền.
 – tương lai cho dù người có oán ta hận ta,
 – ta cũng sẽ không buông tay.
 ...
 Hần lặng lẽ đi vào trong đình.
 Người nọ đọc sách vô cùng chăm chú, cho nên không hề phát hiện.
 – vài sợi tóc phủ xuống bên má y,

– lại tăng thêm vài phần mỹ lệ khả ái.

Đông Nam,
Mộng Thiên Nhai lâu,
Vẫn như cũ là hai người.

...

“Người rót cuộc muốn như thế nào?”

“Muốn người phải chết.”

Tôn Thanh Hà tà tà liếc hắt,

“Người an bài cho ta nào là dâm dục nào là cướp của, nhiều tội danh nghiêm trọng như vậy, chỉ vì một câu nói khi xưa của ta?”

“Người cho ta là người như thế nào, có thể vô duyên vô cớ bị một tên cuồng đồ như người lãng nhục.”

Tôn Thanh Hà nhìn vẻ mặt tức giận của hắt, không ngờ cũng là một loại phong tình.

Nhớ tới mình phải chịu oan uổng bị truy sát bao lâu nay, trong lòng tự nhiên cũng căm giận,

Ánh mắt liền dẫn theo vẻ ngoan tuyệt.

Gã hỏi: “Long Thiệt Lan đâu?”

“Nàng ta bắt quá chỉ là mồi nhử mà thôi, người đã tới, ta còn giữ nàng lại làm gì?”

Địch Thiên Trùng ác ý nói như vậy.

Tôn Thanh Hà cả giận: “Vậy còn Niếp Thanh? Hắt và người không oán không thù, nhưng lại trúng ba chiêu ‘Thanh Sơn Y Cựu Tại Chương Trung’ của người, người đây là muốn gì?”

“Ai bảo hắt là bằng hữu của người? Chỉ có thể trách hắt kết giao vô ý, lại không biết lượng sức vì người ra mặt.”

Địch Thiên Trùng lúc này lại thần nhiên nói: “Ba chương đó vốn là để dành cho người... Người đều không phải luôn luôn rất kính ngưỡng Tra lão sao? Ta đây liền dùng công phu của lão giết người, coi như là thành toàn cho người.”

Lời còn chưa dứt,

Người của hắt đã động,

Hắt quả nhiên dùng tuyệt học của Tra Khiếu Thiên.

Chương phong kia không thể hình dung chỉ bằng hai chữ sắc bén,

– nó là một loại khí thể phô thiên cái địa,

– lại mang theo nỗi thương cảm núi xanh vẫn như cũ mà người xưa không còn.

...

Tôn Thanh Hà không né tránh,

– chịu liền chịu thôi,

– dù sao thì cũng không nhất định có thể giết được ta.

Đợi được gã phát hiện một chương của đối phương thực sự là muốn lấy mạng của gã,

Lúc này đã muộn,

Gã có muốn tránh cũng tránh không thoát nữa.

...

Nhưng mà chương này cũng không đánh trúng gã.

Bởi vì chỉ mới nửa đường,

Chương phong liền biến mất.

– nó đương nhiên không phải là vô duyên vô cớ biến mất,

– mà là có một người,

– thay Tôn Thanh Hà tiếp một chương này.

Lão hoá giải “Thanh Sơn Y Cựu Tại Chương Trung” của Địch Thiên Trùng xong,

Liền quay sang Tôn Thanh Hà quát lớn: “Sao ngươi không tránh?”

Tôn Thanh Hà lười biếng trả lời: “Ta không ngờ hần thoát nhìn nho nhĩ dụ dàng như tiểu cô nương, chương phong cư nhiên lại bá đạo như vậy.”

Người tới thiếu chút nữa tức chết.

...

Địch Thiên Trùng liếc thấy người này,

Kinh ngạc vô cùng,

– không ngờ rằng lão cư nhiên sẽ đến.

“Ngươi cư nhiên tới.”

Hần nói,

“Cũng tốt. Chúng ta đã có rất nhiều năm chưa gặp mặt.”

Hần dùng một loại ngữ điệu mang theo cảm tình vô cùng phức tạp xưng hô đối phương,

“Thần hầu... Sư phụ.”

...

Trên lầu Mộng Thiên nhai,

Đứng giữa Địch Thiên Trùng và Tôn Thanh Hà.

Đương nhiên là Gia Cát Thần hầu, Gia Cát tiên sinh, Gia Cát Tiểu Hoa, Gia Cát Chính Ngã.

~Lời tác giả:

Nằm trên đất lẩn lẩn giấy giã không chịu đâu

~Các ngươi bắt ta viết JQ

lại không cho ta cho Tiểu Phương điều kiện sáng tạo

Các ngươi là một đám người xấu

Ta muốn đem viết một câu chuyện thật cầu huyết

Muốn cho Tiểu Phương dùng Nhận Quá Tiêu Tương

(Phương Ứng Khán: “cái gì quang minh lỗi lạc

bản hầu có lúc nào từng quang minh lỗi lạc? Các ngươi tưởng ta là cùng một loại người với Tôn Thanh Hà Thích Thiếu Thương Vương Tiểu Thạch sao? Hừ!” Khuynh Thành cười gian

mọi người: “Cút!!!”)

52. Quyển 2 - Chương 10: Sự Toàn Phi

Đối với lời của Tôn Thanh Hà,

Tuy rằng Gia Cát Tiểu Hoa cảm thấy tức giận, nhưng cũng có phần đồng tình.

“Từ nhỏ hấn đã như vậy.”

“Bề ngoài có vẻ điềm đạm, nhưng thực ra bên trong lại hiếu thắng hơn bất cứ ai.”

Lần này,

Đến phiên Địch Thiên Trùng tức chết.

Gia Cát Chính Ngã thật sự đứng trước mặt mình.

Nhưng nhất thời,

Hấn lại không tìm được lời nào để nói.

– không ngờ rằng lần nữa gặp mặt,

– lại là trong một hoàn cảnh như thế này.

Từ thời khắc Vô Tình tỉnh lại ở Phong Nguyệt sơn trang,

Y liền phát hiện mình bị một đám nha hoàn người hầu vây quanh.

Bọn họ không chỉ cẩn thận chăm sóc cuộc sống sinh hoạt áo cơm hàng ngày của y,

Những lúc nhàn hạ, còn kể cho y nghe đầu đuôi chuyện y đến sơn trang điều dưỡng.

– thì ra,

– mình là vì cơ thể ốm yếu nhiều bệnh nên mới bị đưa tới nơi này.

Khi những người đó đề cập đến thân phận của y, y cũng có chút giận mình.

Nhưng điều càng khiến y hoảng hốt hơn,

Là vị công tử cao quý khi cười mang theo ba phần trẻ con hai phần ngại ngùng kia.

– y nhớ rõ khi vừa tỉnh lại.

– đã thấy hấn canh giữ ở bên giường.

Tất cả mọi người đều nói với y,

Bởi vì khi phát bệnh y bị sốt cao,

Cho nên mới quên mất những chuyện trước kia.

Quên mình là ai.

Mặc kệ bọn họ nói thật hay nói dối,

Chỉ ít Vô Tình biết,

Giờ khắc này,

Bản thân y đang ở tại Phong Nguyệt sơn trang.

Ta mong rằng có thể dùng cách này để giữ người lại.

Thế nhưng,
Khi biết người thực sự đã quên hết tất cả,
Vì sao ta lại nghĩ,
Lẽ nào những thứ đã biến mất trong trí nhớ người,
Cũng bao gồm cả ta sao?
Như vậy... Cũng tốt...
Nếu như cả đời người vẫn không nhớ lại được,
Vậy thì ở lại chỗ này suốt đời đi.
Ít nhất... người sẽ là của riêng một mình ta.

Hắn cầm lấy một vật cho y xem.
“Còn nhớ nó không?”
Đó là một bức tượng gỗ.
Vô Tình không hề động tĩnh.
Chỉ nhìn thoáng qua,
Liền lắc đầu.
“Đây là năm xưa ta đến nhà người chơi, Nhai Dư đã tặng ta làm vật đính ước.”
Trong nháy mắt, mặt y ửng hồng,
Lông mày cũng nhíu lại.
Y vươn tay cầm lấy tượng gỗ kia,
Lại bị Phương Ứng Khán nhân cơ hội nắm lấy, không giã ra được.
“Ngay cả nó cũng bị Nhai Dư quên, ta quả thật rất thương tâm.”
“...”
“Đúng rồi, ngày hôm qua người đọc sách gì vậy?”
Nghe Phương Ứng Khán hỏi như vậy,
Trong ánh mắt mê man của Vô Tình có một tia dao động chợt lướt qua,
Nhưng y vẫn không trả lời.
Ngoài cửa sổ trăm hoa đua sắc,
Hoa quế vừa chớm nở, càng khiến cho hương thơm triền miên khắp vườn.
Y thấy một đôi hồ điệp bay qua,
Bèn si ngốc nhìn.
Phương Ứng Khán thấy sắc mặt y có vẻ uể oải, liền hỏi: “Nhai Dư cảm thấy mệt mỏi rồi?”
Sau đó bế Vô Tình khỏi ghế dựa,
Phương Ứng Khán chậm rãi vào phòng ngủ, đặt y nằm trên giường.
Tuy là tiết trời nắng nóng, nhưng vẫn kéo một tấm chăn lụa giúp y phủ thêm.
Động tác mềm nhẹ, hết sức cẩn thận.

Vô Tình vốn tùy ý để mặc hấn bẽ vào trong,
Nhưng lúc Phương Ứng Khán cẩn thận đắp chăn,
Y nghiêng đầu đi,
Gương mặt ửng hồng.
Ánh mắt Phương Ứng Khán khựng lại,
Tựa như bị đầu độc, kìm lòng không đậu cúi đầu, hôn lên môi y.
Ngoài ý muốn,
Không hề gặp phải bất cứ chống cự gì.
Càng thêm ngoài ý muốn,
Hấn chạm tới ánh mắt của Vô Tình,
Trong ánh mắt kia,
Có xấu hổ, uỷ khuất... lại có càng nhiều những điều không biết tên gì đó...
Phương Ứng Khán không thể kiềm chế,
Mang theo cuồng loạn và mê say từ tận đáy lòng,
Hấn kề sát bên tai y thì thầm,
Mỗi một lời đều giống như ma chú có thể trói buộc nhân tâm.
Khiến người ta mê loạn, khiến người ta không thể tự chủ.
Quần áo từng món từng món rơi xuống, chủ nhân lại không hề để ý.
Cả căn phòng đều là hương xuân kiều diễm.
...
Rất nhiều năm sau đó,
Phương Ứng Khán nhớ lại khoảng thời gian phong nguyệt vô biên kia,
Tự đáy lòng vẫn thở dài.
Bởi vì cuối cùng hấn cũng tin rằng,
Điều mình suốt đời truy tìm, suốt đời chờ đợi.
Thật ra chính là – chỉ là, một khoảnh khắc kia mà thôi.

53. Quyển 2 - Chương 11: Lâm Trung Mật

Mặt trời vừa ló dạng,
Hào quang giống như nghìn vạn sợi tua cờ kim sắc,
Xuyên thấu qua khe cửa âm u chiếu lên bức màn phù dung.
Nửa tháng nay,
Tuy rằng ngày ngày lưỡng tình lưu luyến,
Đêm đêm cũng là quang cảnh tiêu hồn,

Nhưng Phương Ứng Khán biết Vô Tình thương tích chưa lành, chung quy là thân thể suy nhược,
Cho nên cũng không dám quá mức làm càn,
Một phen chăm sóc quan tâm như vậy,
Lại hơn hẳn vạn loại triền miên trên đời.

...

Lúc này,
Phương Ứng Khán đã sớm tỉnh dậy,
Nhưng vẫn còn tham lam ngấm nhìn dung nhan say ngủ của người bên cạnh.
Dưới ánh ban mai, hàng mi dài của người nọ vừa dày vừa nhuyễn, gương mặt hơi tái nhợt, lông mày cũng
khẽ nhíu.

Giống như trong mộng cũng bị tâm sự đè nặng.
Ngoài cửa sổ vang lên tiếng bước chân rất nhẹ,
Phương Ứng Khán nhíu mày, nhẹ nhàng hôn lên vầng trán trơn mịn như ngọc của y,
Đứng dậy mặc áo,
Lại cẩn thận vén lại góc chăn cho y,
Lúc này mới lưu luyến ra khỏi nội thất.

Nha hoàn đợi ở gian ngoài vội vàng nghênh đón hầu hạ hẩn chải tóc rửa mặt.

Hẩn phát tay bảo lui,
Chỉ hỏi Thuỷ Thanh Hàn đang vội vã đi vào: “Chuyện gì?”

Thuỷ Thanh Hàn vừa cầm lấy áo mao đai lưng trong tay nha hoàn,
Vừa lệnh cho các nàng ra ngoài cửa đợi,
Tự mình hầu hạ Phương Ứng Khán thay y phục.

“Vừa rồi có người ở trong phủ đến mật báo, hoàng thượng ngày mai đến Thái miếu dâng hương, không biết
hầu gia có định quay về kinh một chuyến?”

Phương Ứng Khán một mặt để Thuỷ Thanh Hàn thay mình chuẩn bị,
Một mặt thờ ơ hỏi: “Sái Kinh có theo hộ tống không?”

“Sái tướng gia từ lần bị hành thích trước, vẫn luôn ở trong phủ tĩnh dưỡng. Lần này phụng giá tuần du
chính là Gia Cát Thần hầu.”

Phương Ứng Khán thầm giật mình,

- Gia Cát Chính Ngã quay về nhanh như vậy,
- chẳng lẽ là tin tức bị rò rỉ?
- lúc này còn một việc cấp bách cần phải giải quyết.

Mắt phượng của hắn trở nên lạnh lẽo, hỏi Thuỷ Thanh Hàn: “Những việc ta dặn lúc trước đã chuẩn bị đầy
đủ chưa?”

Thuỷ Thanh Hàn gật đầu: “Tất cả đều đã được an bài thoả đáng như hầu gia phân phó.”

Phương Ứng Khán gật đầu: “Ngươi về đi.”

Đêm khuya trầm vắng,
Rừng rậm u ám,
Lúc này ở nơi này,
Bình thường chỉ có tiếng rầm rì của lũ côn trùng giấu mình trong bụi cây.
Thế nhưng hôm nay dường như chúng nó cũng bị kinh sợ bởi nguồn khí tức lãnh liệt,
Đến nỗi không dám ra tiếng.
Nguồn khí tức xuất phát từ một kẻ ăn mặc cực kỳ giống đám ăn chơi trác táng.
Liếc mắt nhìn qua, gã thậm chí còn giống công tử thế gia hơn Phương Ứng Khán.
Vừa nhìn đã biết là con nhà quyền thế trường kỳ trầm mê trong cờ bạc lêu lổng, mê hoa luyện liễu,
Nhưng ánh mắt của gã lại rất đặc biệt, rất lãnh liệt, thậm chí rất ngoan độc.
Lúc Phương Ứng Khán đến nơi,
Đường Phi Ngự đang chấp tay ngấm trăng.
Gã cư nhiên còn ngâm thơ: “Phong nguyệt vô biên mãn kinh hoa, thắng khước nhân gian đế vương gia.”
Một thanh niên vừa tàn nhẫn vừa điên cuồng như gã.
Lúc này cũng sẽ có tâm tình, có nhã hứng đón gió ngấm trăng,
Thật cũng khiến Phương Ứng Khán có chút ngoài ý muốn.
Hắn mỉm cười tiến lên: “Làm phiền Đường tam thiếu gia đợi lâu.”
Đường Phi Ngự lạnh lùng nói: “Không dám. Được người thân cư địa vị cao như Phương tiểu hầu gia nể mặt, bỏ qua giường cao nệm ấm, giai nhân ôn nhu, đêm hôm khuya khoắt hạ giá đến nơi hoang vu dã ngoại gặp một kẻ giang hồ thảo khấu như ta, thực là hổ thẹn không dám nhận.”
Tuy rằng miệng gã nói “hổ thẹn không dám nhận”, nhưng giọng điệu hoàn toàn không có nửa phần “hổ thẹn”, ngược lại còn rất “dám nhận” là đằng khác.
Phương Ứng Khán đã sớm nghe nói người này rất tự cao, tùy ý hành sự, nên cũng không đặc biệt để ý.
Trái lại, vẻ mặt hắn càng thêm khiêm cung.
“Đường tam thiếu gia sao lại nói ra lời ấy? Ứng Khán chẳng qua chỉ là một kẻ bầy tôi, có thể kết giao với bậc anh hùng cái thế như huynh đài, vốn là tam sinh hữu hạnh. Huống hồ, mai sau nếu Hữu Kiều tập đoàn có được sự giúp đỡ của Thục Trung Đường môn, thật là vô cùng may mắn!”
...
Tóc của Đường Phi Ngự rất dài, cũng rất rối,
Lại khiến người ta sinh ra một loại cảm giác phiêu dật.
Mắt gã bị tóc dài che phủ,
Nhưng ánh mắt vẫn xuyên thấu ra ngoài,
Giống như lãnh điện.
“Trước khi vào kinh Đường mỗ vẫn nghe người ta đồn rằng Phương tiểu hầu gia ‘phiên thủ vi vân phúc thủ vũ’, quả nhiên danh bất hư truyền.”
Phương Ứng Khán tỏ ra kinh ngạc mờ mịt.
“Bản hầu chẳng phải đã đúng hẹn giao ‘nàng ta’ cho các người sao? Tam thiếu gia nói vậy là có ý gì?”

“Nếu vậy vì sao lúc đầu ngươi lại đem Đường Liệt Hương đến Thục Sơn? Lại ngay đúng dịp đám người Sái Kinh đến Thục Sơn tránh nóng? Với công phu điểm huyết của tiểu hầu gia, nàng ta sao có thể dễ dàng phá tan huyết đạo như vậy?”

Phương Ứng Khán khẽ cười: “Đường huynh, thế sự khó liệu. Hơn nữa, cuối cùng chẳng phải các ngươi cũng đã bắt được người sao? Cần gì phải để bụng việc nhỏ như vậy chứ?”

Đường Phi Ngự hừ lạnh một tiếng.

“Theo tại hạ thấy, tiểu hầu gia cũng chẳng phải muốn trả người cho chúng ta, mà là muốn mượn tay Thục Trung Đường môn giết nàng.”

54. Quyển 2 - Chương 12: Trữ Tương Khi

Trước khi trời sáng,

Phương Ứng Khán đã về tới Phong Nguyệt sơn trang.

Còn chưa tới cửa, đã nghe được tiếng đàn,

Đó là khúc “Quy Khứ Lai Hề”.

Thanh âm từ xa vọng lại, bỗng bẽnh trôi đi,

Hoà cùng làn gió mát thoảng qua và mảnh trăng tàn chưa lặn,

Giống như âm thanh cõi trời, đã từ lâu thất truyền khỏi nhân gian.

– muốn đem tâm sự gửi vào đàn ngọc, lại thiếu tri âm, đàn đứt dây còn ai nghe?

Khi đó,

Phương Ứng Khán đang đứng bên cạnh một khóm hoa đình hương trong rừng,

Hoa tàn như bụi tuyết, nhưng vẫn còn sót lại một chút sắc trắng thanh u.

...

Cửa phòng bị đẩy ra,

Người nọ vẫn chăm chú đánh đàn,

Tiếng đàn của y “chảy” đến tận cùng “nước”.

Đang không thấy sơn không thấy thủy, chợt thấy liễu rủ hoa cười.

(Đoạn này lấy ý thơ của Lục Du: “Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn”, Đi đến tận cùng non nước cứ nghi hết lối, không ngờ liễu rủ hoa cười lại gặp một thôn)

Thoảng như một làn hương, tinh tế mỏng manh, thuần khiết quấn quanh, lượn lờ vương vấn, cuối cùng trở thành nghìn vạn tiếng lòng.

Phương Ứng Khán lặng lẽ nghe tiếng đàn bên tai, nhìn người trước mắt.

Ánh mắt vương vấn trên người, dây dưa trên tóc, bồi hồi trên áo, triền miên trong lòng.

Đàn dừng.

Dừng đột ngột.

Khiến cho tiếng đàn vốn đang đến khúc thịnh tình, lại đột nhiên vong tình.

Tiếng đàn vốn đang tấu đến nồng tình, nhưng bỗng trở nên bạc tình.

Tương kiến lại như bất kiến, hữu tình lại như vô tình.

Người mở lời trước là Vô Tình.

Y hỏi Phương Ứng Khán:

“Người nhận ra từ khi nào?”

“Ngay từ đầu.”

Câu trả lời khiến cho ánh mắt vốn lạnh như nước của Vô Tình sinh ra một chút gợn sóng.

– quả nhiên, người rõ ràng đã biết... Vậy mà vẫn...

“Còn người lúc nào thì biết ta đã nhận ra?”

Vô Tình không trả lời,

Ánh mắt lại nhìn về hướng khác,

Có gió thổi qua,

Khiến những trang sách trên bàn bay tán loạn,

Vừa vắn lặt tới một trang ngừng lại.

Nét mực trên giấy rất rõ ràng,

“Xưa kia Trang Chu nằm mộng thấy mình hoá thành hồ điệp, giấc mơ sinh động như thật. Hắn cảm thấy rất thích chí! Không còn nghĩ mình là Chu nữa. Bỗng nhiên tỉnh giấc, lại ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết là Chu mộng thấy mình hoá thành hồ điệp hay là hồ điệp kia mộng thấy nó hoá thành Chu?...”

– nếu như người suốt đời không nói ra, ta cũng sẽ vĩnh viễn không nói.

– hai người chúng ta... Đều tự lừa mình dối người...

– thế nhưng dù vậy... đó cũng là giấc mộng của ta...

– đúng vậy... ta bỏ xuống tôn nghiêm, đạo nghĩa... cùng người dệt giấc mộng này... Hiện tại... là lúc nên tỉnh mộng.

...

Giọng nói của Vô Tình vốn rất dễ nghe, thế nhưng lúc này, lại cảm thấy đặc biệt băng lãnh.

“Vì sao người phải hại nàng?”

“Người đang nói ai?”

“Đường Liệt Hương. Đêm đó ta ám sát Sái Kinh nghe được mùi hương, nhất định là nàng, không thể sai.”

Phương Ứng Khán đột nhiên cảm thấy huyết khí dâng trào, hắn cắn hận nói: “Người chẳng phải là Vô Tình công tử cô cao sơ viễn, lãnh ngạo tuyệt trần hay sao? Vì một Đường Liệt Hương hèn mọn mà dùng tới loại thủ đoạn này, cũng khiến cho Phương mỗ ta mở rộng tầm mắt! Xem ra, ta đoán không sai... người vì nàng ta, dĩ nhiên có thể nhẫn đến mức này!”

“Người sai rồi. Ta và nàng duyên phận đã hết, nhưng đó là việc của ta. Hơn nữa, ta cũng không thể mở mắt trừng trừng nhìn người ở trước mặt ta một tay che trời, hãm hại người vô tội!”

Phương Ứng Khán trầm ngâm, hỏi ngược lại: “Ồ? Bản hầu nhất thời không nghĩ ra ta làm gì mà một tay che trời? Lại làm gì hãm hại người vô tội?”

Vô Tình yên lặng nhìn hắn: “Người đương nhiên là có. Người được hoàng thượng tin sủng, cấu kết hoạn quan, dựa hơi nội thích, vợ vét tài sản, cho vay nặng lãi, khiến cho bá tánh phải bán con, phải lưu lạc hoặc tự sát, vô số người bị hại. Đối với những người không thuận theo người, người liên uy hiếp mệnh quan triều đình, hạ lệnh cho nha môn quan ngục lạm quyền bắt bớ, dùng khổ hình tra tấn, không chỉ roi da móc côn,

còn lén dùng tư hình đốt dẫu, lẳng trì lóc thịt, khiến người thụ oan khổ sở vô cùng. Ngay cả cái chết của Phương phu nhân nghĩa mẫu người, cũng có liên quan đến người!”

Phương Ứng Khán cười lạnh: “Người nghi ngờ ta? Ở trong mắt người, ta lại tồi tệ đến như vậy, còn không bằng cầm thú sao?”

Vô Tình lạnh lùng hỏi lại: “Mặc dù người không giết bá mẫu, nhưng bá mẫu là vì người mà chết. Năm xưa nếu không phải người bắt giam Đường Nãi Tử, Phương phu nhân sao có thể rơi xuống vực? Đường Liệt Hương sao lại ra nông nỗi này?”

“Nhiều năm qua, A Hương vì muốn cứu mẫu thân nàng, vẫn bị người hiếp bức, bị người lợi dụng. Hiện nay, người vì muốn Đường Phi Ngự vào kinh gia nhập Hữu Kiều tập đoàn, nên mới thoả hiệp với Đường môn, giao nàng cho bọn họ.”

Phương Ứng Khán vốn vẫn yên tĩnh lắng nghe, lúc này lại nhíu mày: “Có vẻ như chuyện gì người cũng biết. Không sai, đúng như lời người nói, ta vẫn luôn không chế Đường Liệt Hương, nhưng đáng tiếc là, nàng ta vẫn không biết, Đường Nãi Tử thật ra đã chết từ lâu.”

“Cái gì?!”

Phương Ứng Khán tỏ ra vô cùng tiếc hận nói: “Bảy năm trước, bà ta đã rơi xuống vực Hồng Phong cùng với nghĩa mẫu của ta.”

Hắn lại tiếp tục nói với Vô Tình: “Mặc khác, người vừa nói ‘người mặc dù không giết bá mẫu, nhưng bá mẫu là vì người mà chết’. Những lời này dùng cho ta hoàn toàn không thích hợp, cho nên, ta trả lại cho người.”

55. Quyển 2 - Chương 13: Đoạn Sầu Trường

“Nếu như năm xưa người không lạnh lùng cự tuyệt, thì ngày hôm nay ta cũng không tham lam vô độ như thế.”

“Cho nên, câu nói kia, dùng với người mới là thích hợp nhất.”

Phương Ứng Khán nói với Vô Tình như vậy.

Năm xưa,

Phương Ứng Khán mới đến kinh thành, lần thứ hai gặp gỡ Thành Nhai Dư.

Khi đó tuy rằng Phương Ứng Khán đã trải qua một lần thất tình,

Nhưng mối tình đó đối với hắn mà nói, chẳng qua chỉ là sự lặp lại của một giấc mộng mà thôi.

Hay nói cách khác,

Nữ tử đó thật ra chỉ là thể thân của một người.

Sở dĩ hắn cảm thấy thương tâm, thất vọng, hoàn toàn bởi vì lòng tự tôn bị đã kích.

Thế nhưng,

Kể từ khoảnh khắc hắn nhìn thấy Thành Nhai Dư lần nữa.

Phương Ứng Khán liền hiểu được: thiếu niên áo trắng ngồi trên luân y trước mắt này, mới là người quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

– đáng tiếc,

– khi đó,

– Thành Nhai Dư đã gặp Đường Liệt Hương.

Vì vậy,

Phương Ứng Khán lại một lần nữa cảm nhận được mùi vị thất bại.

Đồng thời,

Lần này cũng không phải là ôn nhu cự tuyệt,

Mà là kiên quyết cự tuyệt.

...

Không lâu sau đó,

Phương phu nhân liền hương tiêu ngọc vấn.

Về phần cái chết của Hạ Văn Y, có giải thích như sau:

Thuật lại rằng Phương Ứng Khán vừa mới ra giang hồ sát tính đã rất mạnh mẽ, rất nhanh liền đạt được danh xưng “Thần thương huyết kiếm tiểu hầu gia.”

Nhưng mà hắn cũng chọc phải một số đại bang đại phái võ lâm thế gia quyết không dễ chọc.

Ví dụ như “Lão Tự Hào” của Ôn gia và “Thục Trung Đường môn”.

Bọn họ truy sát Phương Ứng Khán, thậm chí đuổi tới tận kinh thành,

Phương phu nhân đương nhiên muốn che chở cho nghĩa tử của nàng,

Nàng tất phải đứng ra hoà giải.

Nàng còn thỉnh đến môn đệ cực kỳ đặc ý của Gia Cát tiên sinh làm người điều giải.

Nghe nói,

Cao thủ Đường môn không tiếp nhận hoà giải của nàng, còn đối nàng hạ kịch độc.

Đợi đến khi Phương Cự hiệp lấy được giải dược vắt vả quay lại kinh thành thì tất cả đã muộn.

– Hạ Văn Y bởi vì không thể chịu đựng được độc tính dày vò, mất đi lý trí, cuối cùng phát cuồng một đường chạy lên đỉnh núi, leo lên đỉnh Chiết Hồng phong, nhảy xuống vực sâu vạn trượng.

...

Sự thực cũng không sai khác lắm với lời thuật lại.

Nói là không sai khác lắm,

Bởi vì thật ra cũng có một điểm sai.

“Ngay từ đầu, ta đã muốn giết Đường Liệt Hương. Chỉ cần nàng ta chết, người sẽ trở lại bên cạnh ta.”

“Thế nhưng mẫu thân của nàng ngăn cản ta. Ta liền giết Lão Tự Hào Ôn Tịch, giá hoạ cho Đường Nãi Tử. Lại liên hợp với Đường công công, dự định diệt trừ mẹ con Đường thị.”

Nói đến đây, Phương Ứng Khán nhìn về phía Vô Tình.

“Người còn nhớ rõ chuyện xảy ra tại Nhất Điểm đường năm đó chứ?”

Vô Tình không khỏi biến sắc.

Giọng nói của y cũng trở nên run rẩy: “Lâm Linh Tố, Tam Tiên đạo nhân đều là người của các người?”

Phương Ứng Khán dùng một loại ngữ điệu cực kỳ hiểm thấy, vô cùng sâu não khi nhắc lại chuyện cũ: “Có thể cho là vậy.”

“Năm đó, ‘Thê Lương vương’ Trương Tôn Phi Hồng bị người lừa đi Nhất Điểm đường giết người. Đồng thời, người của chúng ta cũng đang âm thầm giăng bẫy giết Đường Nãi Tử và Đường Liệt Hương.”

“Không nghĩ tới, lại trùng hợp như vậy, hai sự việc lại bị cuốn vào với nhau, ngay cả Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phần Bán đường cũng bị cuốn vào... Gia Cát Thần hầu khi đó chẳng phải đã trúng một chiêu Hồng Tụ đao của Tô Mộng Châm hay sao?”

...

Những việc này,

Tất cả,

Quả thật đều là những gì chính mình đã trải qua.

Trong một khắc hoảng hốt,

Lời kể của Phương Ứng Khán khiến Vô Tình thấy mình như rơi vào một vực sâu không đáy,

Trong vực sâu này,

Y dường như thấy được chính mình thời niên thiếu.

Trong vực sâu này,

Từng có thơ của y, tiêu của y, những nỗi bất bình, những nỗi ưu hoài và tịch mịch, thất ý và uể oải...

Cho đến hôm nay,

Tất cả tất cả,

Đều biến thành một nỗi đau đến xé ruột xé gan.

56. Quyển 2 - Chương 14: Khủng Đa Tình

Có một số việc, quả thật Vô Tình đã quên.

Nhưng mà có một số việc, vĩnh viễn y cũng sẽ không bao giờ quên.

– bao gồm một thiếu niên năm xưa mới vừa vào kinh liền được hoàng đế phong vương hầu, đã từng thâm tình chân thành bày tỏ với y.

...

Trong đình viện,

Khắp nơi đều là một quế toả hương thơm ngát, vô số chấm nhỏ điểm xuyết nơi đầu cành.

Như ngọc vỡ, như tuyết rơi, như mộng cũ, như biển tình...

Huyễn hoá thành một mảnh ly sầu biệt tự không giống nhân gian.

...

Mặc dù ngăn ngơ trong chốc lát,

Nhưng ý nghĩ của Vô Tình vẫn rất rõ ràng.

“Còn có một điều ta không hiểu, người làm sao thuyết phục được Đường công công hợp tác với người?”

Phương Ứng Khán cư nhiên cười cười,

“Thực Trung Đường môn vốn có mộng tưởng trở thành ‘Thiên hạ nhất đường’. Đường công công vẫn luôn cho rằng, chữ ‘đường’ đó, tự nhiên cũng có thể là chữ ‘Đường’ trong Thực trung Đường môn.”

“Sau đó, sự việc càng ngày càng nghiêm trọng, Lão Tự Hào Ôn gia bắt đầu làm khó dễ, Đường công công cũng có chút ứng phó không được...”

Vô Tình bỗng nhiên buồn bã nói: “Thì ra năm đó Phương phu nhân đến Nhất Điểm đường xin thể thức giúp đỡ, chính là vì chuyện này.”

“Không sai... Thế nhưng, lúc đó, ta đã biết, cho dù Đường Liệt Hương có chết, người cũng vẫn sẽ nhớ mãi nàng. Cho nên, nàng ta trái lại không cần phải chết.”

“Ta muốn nàng ta sống còn thống khổ hơn chết.”

“Ta muốn người đối với nàng ta hoàn toàn hết hi vọng.”

“Bởi vì, nếu như người đã cự tuyệt ta, sẽ không được tiếp nhận người khác!”

Vô Tình giương mắt nhìn về phía hắc.

“Lệ khí trên người người càng ngày càng nặng... ‘Sơn Tự Kinh’ sớm muộn gì cũng khiến người tẩu hỏa nhập ma.”

“Tẩu hỏa nhập ma? Ta? Có lẽ... Bất quá khiến cho ta tẩu hỏa nhập ma không phải ‘Sơn Tự Kinh’... Mà là người. Ta đã sớm bị người làm cho tẩu hỏa nhập ma rồi!”

Nói đến đây,

Ánh mắt Phương Ứng Khán bỗng nhiên trở nên nhu hoà.

Hắn đi tới bên người Vô Tình, chậm rãi nói: “Nhiều năm như vậy, trong lòng ta vẫn chỉ có người... Người hắc cũng biết, nếu như có thể buông tay, ta đã sớm buông tay, đâu cần kéo dài cho đến hôm nay?”

Hắn đột nhiên cúi người, quỳ một gối xuống đất, nhìn thẳng vào hai mắt Vô Tình.

“Nhai Dư, ở lại đi. Trên đời này, căn bản không có cái gì gọi là công lý đạo nghĩa. Người bằng lòng cùng ta làm một giấc mộng nửa tháng, chứng tỏ trong lòng người cũng có tình cảm với ta. Đã như vậy, vì sao không chịu thừa nhận, vì sao không muốn tiếp thu?”

Vô Tình lạnh lùng nói: “Phương tiểu hầu gia, người quá tự cho là đúng rồi.”

“Giữa hai chúng ta, căn bản người là người, ta là ta, vốn không có cái gì gọi là cự tuyệt hay tiếp thu.”

Lúc nói như vậy.

Kỳ thực tim như bị dao cắt.

- lúc này, nói như vậy, có phải là nghĩ một đằng nói một nẻo không?
- chẳng lẽ lúc này liền không sợ hãi luân lý thế gian, miệng lưỡi thiên hạ?
- cho dù ta có thể không để ý đến ánh mắt người đời, có thể không để ý đến lễ pháp chỉ trích,
- nhưng mà, một người tàn nhẫn ích kỷ, trong lòng chỉ nghĩ quyền khuynh thiên hạ như người, bảo ta làm sao tiếp thu? Bảo ta làm sao không cự tuyệt?
- những gì người nói, những gì người nghĩ, những gì người làm, ta vĩnh viễn không cách nào chấp nhận...

Y nhìn thẳng Phương Ứng Khán, từng chữ từng câu mà nói: “Chỉ cần ta còn sống một ngày, tuyệt đối không để cho người đồ độc thương sinh, tàn hại thể nhân!”

Ngữ điệu bình thản, nhưng chữ chữ kiên định sắc bén, không thể nghi ngờ.

Phương Ứng Khán chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo thấu xương.

Chỉ một thoáng,

Trong đầu đã chuyển qua trăm nghìn ý niệm,

Lại không biết nên bi nên nộ hay là nên oán.

Sớm biết Thành Nhai Dư đa tình với cả thiên hạ, chỉ vô tình với hấn,
Nhưng vẫn ngóng trông có thể có một ngày song túc song phi.
Biết rõ Long Huyết Châu và Luyến Nghê Thường hợp lại đủ để khiến người bách độc bất xâm, nhưng vẫn
khăng khăng cố chấp dùng ‘Nhạn Quá Tiêu Tương’.
Biết rõ Vô Tình căn bản không mất trí nhớ, nhưng mà thà rằng tin tưởng, lừa mình dối người.
Nửa tháng nay, hấn mừng rỡ như điên,
Vẫn nghĩ, có được một thời gian ôn tồn chăm sóc, hy vọng có thể khiến người nọ hồi tâm chuyển ý.
Không ngờ,
Người nọ ngoại trừ tâm tâm niệm niệm bá tánh thiên hạ thương sinh xã tắc, lại còn tưởng nhớ một Đường
Liệt Hương!
Hấn không cam lòng!
Hạnh phúc ở gần như thế, mơ tưởng bảo hấn buông tay!

57. Quyển 2 - Chương 15: Chung Vô Tình

Phương Ứng Khán cảm thấy chấn động, rồi đột nhiên tỉnh táo lại.
– bất luận tương lai ra sao, điều quan trọng nhất trong lúc này là nắm lấy hiện tại.
Hấn đứng dậy, nói với Vô Tình: “Cũng được. Ngày hôm nay ta hứa với ngươi, chỉ cần Nhai Dư đồng ý cùng
ta suốt đời bên nhau, Phương Ứng Khán nguyện vì ngươi buông tha thiên hạ!”
Vô Tình nhìn hấn, ánh mắt bình tĩnh vô ba, nhưng đáy mắt mang đầy bi thương.
“Lúc đầu, là ta sai lầm, tưởng rằng có thể dùng tình để đổi lấy thiên hạ bình an... Mà nay, ta đã rõ, có một
số việc, đã định sẵn là không thể thay đổi.”
“Huống chi, ngươi căn bản là đã tâm bình khí yên. Tác phong hành vi của ngươi, có việc nào không phải là
mưu đồ quyền vị... Giờ này hôm nay, ngươi nghĩ rằng ta còn có thể tin lời nói của ngươi sao?”
Nếu như lời nói lúc nãy chỉ khiến cho Phương Ứng Khán cảm thấy toàn thân lạnh lẽo,
Như vậy, lời nói mới vừa rồi của Vô Tình đã hoàn toàn ném hấn vào địa ngục.
– Thành Nhai Dư, người giỏi lắm...
– ta tham luyến công danh, quyền thế, mỹ sắc, tham sân si tam độc đều có đủ...
– nhưng mà ngươi, sao lại không si?
– ngươi lập thế cứu vớt thương sinh, nhưng lại quyết không độ ta một chuyến...
Gương mặt hấn không khỏi hiện lên một nụ cười thảm,
“Phương Ứng Khán ta có thể phản bội cả thiên hạ, chỉ duy nhất chung tình với ngươi...”
“Mà Vô Tình công tử ngươi đối với cả thiên hạ hữu tình, chỉ riêng đối với ta vô tình, cũng là như nhau...”
Lời còn chưa dứt,
Hấn liền lấy tốc độ sét đánh, một tay ôm Vô Tình khỏi luân y, hung hăng ném lên giường.
Vô Tình không kịp phòng bị, vừa mới cảm thấy đau nhức vì lưng đập vào giường, liền đã bị hấn nặng nề đè
lên.

Y muốn giãy dụa,
Bên tai cũng đã vang lên giọng nói tà lệ của Phương Ứng Khán,
“Cho dù phải xuống địa ngục, ta cũng muốn người theo cùng!”

Phương Ứng Khán một mặt ngăn chặn sự phản kháng của Vô Tình, một mặt cưỡng chế buộc đôi môi đóng chặt của y mở ra.

Đầu lưỡi nóng rực dây dưa trong miệng Vô Tình, không cho y tránh né.

Tay của Vô Tình cố gắng đẩy ra khoảng cách giữa hai người, lại bị Phương Ứng Khán gắt gao áp dưới thân.

Giấy dụa không ra nửa phần sức lực.

Tràn đầy trong khoang miệng đều là hơi thở cuồng loạn của Phương Ứng Khán, khiến Vô Tình cảm thấy từng đợt mê muội.

Đầu ngón tay y khẽ nhúc nhích, từ trong tay áo lấy ra một mũi cương đỉnh.

Đang định bắn ra,

Đột nhiên cảm thấy vùng bụng đau thắt, một trận phiên giang đảo hải.

Cơn đau này,

Khiến y suýt nữa ngất đi,

Liền không thể chống đỡ nổi nữa, để mặc Phương Ứng Khán ôm lấy mình muốn làm gì thì làm.

...

“Rẹt-” một tiếng,

Phương Ứng Khán thô bạo xé rách quần áo đã sớm lộn xộn trên người Vô Tình,

Trong mắt hần bùng lên ngọn lửa băng lãnh,

Da thịt tái nhợt, tóc đen xoã tung đầy gối...

Tạo thành một bức tranh ái muội mà mê hoặc.

Mắt thấy người dưới thân lông mày nhíu chặt, gương mặt trắng hơn tuyết, tay ôm bụng dưới, hiển nhiên là đang phải chịu đau đớn vô cùng

Thế nhưng Phương Ứng Khán không hề mềm lòng.

– người nếu vô tình ta cũng không.

– người nếu vô tâm ta cũng vậy.

Phương Ứng Khán trong mắt người đời,

Vẫn là một kẻ lạnh khốc và ích kỷ,

Không người nào có thể khiến hần động tâm.

Không người nào có thể khiến hần lưu ý.

Không!

Có thể... Đã từng có.

Đó là một lần duy nhất hần giao ra chân tình,

Nhưng trước sau vẫn không thể có được người đó.

– nhìn dáng vẻ thống khổ của người như thế này,

- quả thật khiến người ta thương tiếc,
- khiến người ta không khỏi muốn tận lực yêu thương người...
- lại càng muốn... hung hăng mà bóp nát người...

...

Phương Ứng Khán tự nói với mình,
Từ khoảnh khắc này trở đi,
Trên đời này, trong thiên hạ,
Sẽ không người nào có thể cảm động được hấn,
Sẽ không người nào có thể tiến được vào tim hấn.

58. Quyển 2 - Chương 16: Giai Thành Không

Vô Tình không nhớ rõ mình làm thế nào rời khỏi Phong Nguyệt sơn trang
Hiện tại y chỉ muốn quên đi nơi đó.

Nơi đó,

Đã từng khiến y buông tha cho hoài bão mà trầm tuý, mà mê lạc.

Nơi đó,

Cũng ghi lại giấc mộng hoang đường nhất trong cuộc đời y.

Nhưng mà,

Ảo mộng cho dù có đẹp đến đâu cũng không thể chống lại được hiện thực tàn khốc.

...

Trên đời này,

Có hai thứ tình cảm mãnh liệt nhất:

Yêu và hận,

Đó là hai thứ tình cảm cực đoan,

- tựa như ngày và đêm, như đen và trắng,
- rạch ròi, không xen lẫn.

Từ đầu tới cuối,

Vô Tình không rên nửa tiếng.

- thật giống như vô luận y phải đối mặt với hiểm ác đáng sợ như thế nào,
- vô luận tăng thêm lên người y bao nhiêu loại giày vò,
- y đều không sợ hãi.

Cũng không biết trải qua bao lâu...

Vũ nhục, ngược đãi... Dùng một loại phương thức gần như lăng trì,

Nhưng không có cách nào khiến người ở dưới thân phát ra nửa tiếng,
– không có nổi giận, không có cầu xin, càng không có rên rỉ.
Thế nhưng,
Cường bạo không chút khoan dung như vậy,
Một lần lại một lần,
Tuyệt đối không thể không thống khổ!
Thân hình là gấn bó như vậy, mà tâm lại cách xa nhau vạn dặm.
Quá khứ đã từng luyến mộ, đã từng thương tiếc, nâng niu không dám thương tổn, tận lực tìm kiếm sự hoà
hợp.
Rõ ràng đã từng có những khoảnh khắc tiêu hồn, suốt đời khó quên,
Nhưng mà hôm nay lại muốn tự tay tay xé nát...
– thế nhưng,
– đều đã đến nông nổi này,
– vì sao người còn có thể tỏ ra thanh khiết bằng lãnh không thể xâm phạm như vậy?
Đôi mắt luôn luôn ôn hoà như ngọc của Phương Ứng Khán lúc này lãnh khốc không gì sánh được.
Tản ra quang mang giống như mũi kiếm,
Có thể cắt người ta thương tích đầy mình,
“Nếu như ta là tội nhân, vậy người lại là gì?”
Ý thức của Vô Tình dường như đã ở thật xa,
Dung nhan thanh lệ như không thuộc về trần thế không có lấy một chút biểu tình,
Khoẻ miệng Phương Ứng Khán gợi lên một nụ cười cực kỳ tàn nhẫn,
“Ta còn muốn nói cho người một việc... Người nhất định chưa biết...”
“Đường Liệt Hương tình nhân trong mộng của người... Đã sớm là người của ta... Bất quá, ta đã chơi chán...”
“Ả vốn là người của Đường môn... Ngại gì không đem ả trả lại cho Thục Trung Đường môn.”
“Còn có... Ả trước khi bị ta đuổi về Thục Trung Đường môn... đã mang thai hài tử của ta.”
...
Vô Tình chỉ cảm thấy trong đầu nổ “Ầm” một tiếng,
Vang dội bên tai,
Toàn thân đều đông lạnh,
Tuy rằng trên mặt tạm thời vẫn không chút biểu tình.
Thế nhưng đôi tay vốn tinh tế trắng nõn, lúc này lại nổi lên gân xanh, không khỏi co quắp, đã bán đứng y.
Hàng mi dài khê run rẩy,
Ánh mắt đã mất đi tiêu cự lại bắt đầu trở nên thanh minh.
Phương Ứng Khán biết, mình đã thành công đánh trúng tâm của y,
Nhìn đôi mắt trong suốt như thủy tinh của Vô Tình giờ tràn ngập ưu thương và bi ai,
Phương Ứng Khán phát ra một tràng cười lạnh lẽo đông triệt tâm phách,

“Người biết thì có thể làm gì?”

Tiếng cười sắc nhọn mà cay nghiệt,

Hắn một lần nữa mạnh mẽ tách ra hai chân y,

Căn bản không để ý tới vẻ mặt tái nhợt vô lực và hơi thở mỏng manh của y.

...

Vô Tình cũng không biết mình làm sao phóng ra mũi ám khí kia.

Điều duy nhất mà y biết,

– tim đau quá,

– lại không biết là đau vì ai.

Trong lúc hỗn loạn,

Y dĩ nhiên thấy được một mũi kiếm quang,

– kiếm quang sáng như tuyết.

Một thanh kiếm sắc bén như ánh tuyết, tuyết ánh sắc bén,

– giống như chủ nhân của nó.

Lúc Vô Tình tỉnh lại,

Phát hiện mình khoác trên người một cái áo choàng xa lạ.

Tôn Thanh Hà cố ý không nhìn đến y,

Nhưng Vô Tình biết dáng vẻ của mình lúc này nhất định là rất khó coi.

...

Vô Tình như thế này,

Là Tôn Thanh Hà không thể nào tưởng tượng ra được.

Một khắc rút kiếm kia,

Từ tận đáy lòng gã xác thực có một loại xung động muốn đem Phương Ứng Khán chém thành ngàn mảnh.

Mà lúc này,

Một kẻ luôn luôn kiệt vụ bất tuân, độc bộ thiên hạ như gã,

Lại giống như có chút xấu hổ quay đầu đi, nói: “Ta nợ Thần hầu một lần nhân tình.”

Vô Tình lắc đầu,

Y cố hết sức buộc mình dùng một giọng nói bình tĩnh gần giống như bình thường mở miệng,

“Thế thúc không dùng nhân tình để áp chế người khác.”

“Đúng vậy, ông ấy sẽ không. Thế nhưng, ta cũng không nợ nhân tình. Đã nợ, nhất định phải trả.”

Vô Tình cúi đầu xuống,

“Sao người biết được ta ở đây?”

“Đương nhiên là có người nói cho ta biết.”

...

Chạm đến ánh mắt giống như hỏi của Vô Tình,

Tôn Thanh Hà hình như không biết nên để tay ở chỗ nào, cho nên sờ sờ mũi,
Gã ngượng ngùng nói: “Người đó, người cũng biết... Hẳn tên Tôn Ngư.”

59. Quyển 2 - Chương 17: Bí Trung Bí

Kim Phong Tế Vũ lâu,

Thích Thiếu Thương quay lưng về phía Tôn Ngư.

“Ta vẫn không rõ, rốt cuộc người là ai?”

Tôn Ngư chậm rãi đi từ cửa vào sảnh.

Hắn nhìn Thích Thiếu Thương hỏi: “Lâu chủ có gì nghi vấn?”

“Vì sao người lại biết mấy ngày nay Vô Tình luôn ở tại Phong Nguyệt sơn trang?”

...

“Ban đầu người là người do Vương Tiểu Thạch một tay cất nhắc, thế nhưng sau đó lại một lần được Bạch Sầu Phi trọng dụng.”

Thích Thiếu Thương xoay người,

Hắn nhìn chăm chăm vào bảo đao bên hông Tôn Ngư,

“Nếu như ta không nhìn lầm, đao này hẳn là binh khí của Địch Thanh Lân năm xưa – Ôn Nhu.”

Tôn Ngư gật đầu: “Không sai. Nhãn lực của lâu chủ quả nhiên thật tốt.”

Thích Thiếu Thương nói tiếp: “Theo ta được biết, sau khi Địch tiểu hầu gia chết dưới Ly Biệt cầu của Dương Tranh, thanh đao này đã biến mất khỏi giang hồ, sau lại, qua tay nhiều người cuối cùng rơi vào tay Phương Ứng Khán.”

Tôn Ngư hơi lúng túng, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu nói: “Không sai.”

Thích Thiếu Thương lại hỏi: “Vậy thì, đao của Phương Ứng Khán, vì sao lại ở trong tay người?”

“Người và Phương Ứng Khán, thật ra có quan hệ gì?”

Tôn Ngư còn chưa trả lời,

Một giọng nói từ bên ngoài đã vang lên,

“Tôn Ngư không phải là thuộc hạ của Phương Ứng Khán.”

Tôn Ngư không quay đầu lại,

Bởi vì chủ nhân của giọng nói kia chính là nguyên lão ba triều, quân sư hai đời của Phong Vũ lâu – “Đồng Tẩu Vô Khi” Dương Vô Tà.

Thích Thiếu Thương gật đầu nói với Dương Vô Tà: “Dương tiên sinh.”

Dương Vô Tà nói: “Nếu như nhất định phải nói rõ có quan hệ gì, thì đó hẳn là Phương tiểu hầu gia từng có lần muốn chiêu dụ Tôn Ngư.”

Thế nhưng, một nhân vật nhỏ bé không có tiếng tăm gì, làm sao có thể lọt được vào mắt vị thiên chi kiêu tử, thiên hoàng quý trụ kia?

– đây là nghi vấn của Thích Thiếu Thương.

Dương Vô Tà chuyển ánh mắt từ trên người Thích Thiếu Thương qua Tôn Ngư: “Chính người nói đi.”

Trầm mặc một lúc lâu,

Tôn Ngự cười khổ nói: “Khoảng chừng sáu năm trước, ta chỉ là một gã tiểu lâu la của một môn phái nhỏ là ‘Kim Chúc Phong’, trong đại hội Lưu Liên được tuệ nhãn của Vương lâu chủ nhìn trúng, liền kéo ta ra khỏi đó.”

Thích Thiếu Thương lạnh nhạt nói: “Chuyện này ta cũng có nghe qua, ta hiện tại muốn biết chính là – người, Tôn Ngự, trước khi vào kinh thành, là ở dưới trướng của người nào?”

Ánh mắt Dương Vô Tà khẽ động, nhưng không mở miệng,

Nụ cười khổ trên mặt Tôn Ngự càng thêm sâu,

“Lâu chủ nhất định muốn biết?”

Thích Thiếu Thương lạnh lùng nhìn hắn, không nói.

Tôn Ngự thở dài: “Xem ra, thực sự là đã đến lúc đồ cùng chủy kiến.”

(đồ cùng chủy kiến: cuối địa đồ, lộ chủy thủ, xuất phát từ điển tích Kinh Kha hành thích Tần Thủy Hoàng, giấu dao găm trong tấm địa đồ. Ý nói sự việc đến cuối cùng thì lộ ra bản chất thật sự)

“Người phái ta nhập kinh, ngay cả Tô công tử cũng phải nhân nhượng hắn ba phần.”

Thích Thiếu Thương nhíu mày: “Ta nghĩ, ta đã biết hắn là ai.”

Ngay lúc này Dương Vô Tà lại hỏi: “Lâu chủ đã biết?”

Hai hàng lông mày của Thích Thiếu Thương nhíu chặt: “Không sai, thế nhưng ta không biết dụng ý của hắn là gì?”

Dương Vô Tà lo lắng nói: “Sáu năm trước, vừa khớp là năm Vương lâu chủ và Bạch Sầu Phi vào kinh...”

Tiếp xúc với ánh mắt nghi hoặc của Thích Thiếu Thương và thần thái như đã dự liệu trước của Dương Vô Tà,

Tôn Ngự thần nhiên nói: “Dương tiên sinh đoán không sai. Công tử phái ta vào kinh, dụng ý đích thực là vì Bạch Sầu Phi.”

“Không lâu sau khi lệnh cho ta vào kinh, công tử đã đưa Thủy Thanh Hàn vào Thần Thông Hầu phủ, một phần là để tiện liên lạc với Phương tiểu hầu gia, một phần khác là vì một ngày nào đó có thể bảo trợ Bạch Sầu Phi.”

Thích Thiếu Thương không khỏi kinh hãi,

“Thật không ngờ... Hắn dĩ nhiên lại quan tâm Bạch Sầu Phi như vậy.”

Tôn Ngự thở dài nói: “Kỳ thực, công tử là một người rất tịch mịch... Thế nhưng, hắn đối với Bạch Sầu Phi cũng không hoàn toàn như người đời tưởng tượng như vậy.”

Thấy hai người Thích Dương đều không nói gì, Tôn Ngự không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nói: “Lâu chủ đại khái không biết, Bạch Sầu Phi vốn không phải tên là Bạch Sầu Phi.”

“Ta biết.”

Thích Thiếu Thương bỗng nhiên nói,

“Trước đây y từng dùng qua rất nhiều tên giả, ví dụ như Bạch U Mộng, Bạch Kim Long vân vân, thế nhưng, tên đầu tiên mà hắn dùng là Bạch Cừ Phi, chữ ‘cừ’ trong ‘cừu (thù) hận’.”

Tôn Ngự cười cười,

“Ta muốn nói, không phải là tên giả của y, mà là tên thật.”

Lúc này,

Thích Thiếu Thương bỗng nhiên nghe Dương Vô Tà thở dài,

“Lẽ nào tiên sinh đã sớm biết?”

Dương Vô Tà không nhìn Thích Thiếu Thương, mà nhìn Tôn Ngự nói: “Tên thật của Bạch Sầu Phi, hẳn là ‘Nguyên Thứ Lang’.”

60. Quyển 2 - Chương 18: Giải Liên Hoàn

Thích Thiếu Thương sững sốt,

Cho dù hấn thân kinh bách chiến, chịu đủ tang thương, cũng không khỏi động dung khi nghe được bí mật này.

– Bạch Sầu Phi cư nhiên là con ruột của Nguyên Thập Tam Hạng?

– chuyện này cũng khó trách người ta chần kinh.

Hấn chỉ phải hỏi Dương Vô Tà: “Tiên sinh làm sao biết được? Chẳng lẽ Bạch Sầu Phi nói cho người? Hay là...”

Tôn Ngự cũng rất kinh ngạc,

Hấn hiển nhiên không ngờ Dương Vô Tà cũng biết bí mật này.

Về mặt Dương Vô Tà rất tịch liêu.

“Bạch Sầu Phi đương nhiên sẽ không nói, cho dù có nói cũng sẽ không nói với ta.”

“...Người cho ta biết chuyện này, chính là Tô công tử.”

...

Thích Thiếu Thương cảm thấy đầu mình rất đau.

Bởi vì,

Sự việc phức tạp hơn nhiều so với hấn tưởng tượng.

Đích xác,

Trên đời này có rất nhiều người, rất nhiều sự việc, đều dây dưa liên lụy, khó có thể chia tách rõ ràng.

Mật đạo duy nhất dùng để đào thoát khỏi Kim Phong Tế Vũ lâu, cư nhiên lại thông với Lục Phần Bán đường, việc này chẳng phải cũng là rất vi diệu sao?

Dương Vô Tà thấy hấn rất lâu không nói tiếng nào, ho khan một tiếng, hỏi: “Lâu chủ có còn sự việc gì muốn hỏi Tôn Ngự không?”

Thích Thiếu Thương ngẩn ra,

“Còn hỏi cái gì? Chẳng phải là Khiếu Thiên vương phái hấn vào kinh sao?”

Hấn lẩm bẩm: “Thảo nào Phương Ứng Khán lại coi trọng hấn như vậy, mượn sức Tôn Ngự, hấn cùng lúc có thể giao hảo với Địch Thiên Trùng, vừa có thể phân hoá nội bộ Kim Phong Tế Vũ lâu.”

“Một mũi tên nhắm hai chim, quả nhiên là phù hợp với thái độ hành sự xưa nay của Phương tiểu hầu gia.”

Dương Vô Tà nhìn chằm chằm Tôn Ngự: “Sự việc e rằng không đơn giản như vậy.”

“Năm xưa, Vương lâu chủ tại đại hội Lưu Liên phát hiện Tôn thiếu hiệp là một nhân tài, cố ý báo cáo với Tô công tử. Đồng thời do Bạch Sầu Phi tự mình đứng ra, mời gia nhập ‘Kim Phong Tế Vũ lâu’.”

Y còn cố ý hỏi lại Tôn Ngự: “Có đúng như vậy không?”

Tôn Ngự gật đầu.

“Năm đó được Vương đương gia tán thưởng” hần chân thành nói, “Nên ta vừa vào Kim Phong Tế Vũ lâu liền đảm nhiệm chức vụ phó thống lĩnh ‘Thiên Cơ doanh’.”

Dương Vô Tà lại đón đầu nói: “Sau lại, Vương đương gia ám sát Phó Tông Thư phải bỏ trốn, Tô công tử bị Bạch Sầu Phi hãm hại, không rõ tung tích, địa vị của người tại Phong Vũ lâu không những giảm mà còn tăng lên, có thể thấy được người thực sự là một nhân tài.”

Tôn Ngự nở nụ cười một chút: “Quân sư khen nhầm rồi, hai chữ ‘nhân tài’ đó, Tôn Ngự hồ thẹn không dám nhận. Chỉ là tiểu tử lọt được vào mắt xanh của chư vị lâu chủ, nên không dám không tiền đồ.”

“Cũng chính lúc đó, Phương Ứng Khán phát hiện người là mật thám của Khiếu Thiên vương tại kinh sư, cho nên, hần cố ý tặng danh đao ‘Ôn Nhu’ cho người, biểu hiện là chiêu dụ lấy lòng, kỳ thực là muốn mượn cơ hội ra ám thị cho Bạch Sầu Phi.”

Thích Thiếu Thương đứng lúc này lại hỏi Dương Vô Tà: “Bất quá, cho dù Phương tiểu hầu tặng đao cho Tôn Ngự, nhưng dưới tình huống đó, hần cũng đâu cần phải công khai đeo nó rêu rao khắp nơi? Làm vậy, chẳng khác nào đập vào tai mắt người ta.”

Dương Vô Tà nói: “Lâu chủ nói không sai. Lấy thân phận địa vị của Tôn Ngự lúc đó tại bản lâu, cho dù hần muốn đầu nhập vào Hữu Kiều Tập đoàn, cũng sẽ tự mình lặng lẽ hành động. Huống chi, Tôn Ngự vốn là mật thám do Khiếu Thiên vương phái tới, hần càng không cần làm ra cử chỉ lấy lòng như vậy để khiến người hoài nghi...”

“Thế nhưng, hần lại làm như vậy. Hơn nữa, rõ ràng là cố ý mà làm như vậy.”

Ánh mắt của Thích Thiếu Thương và Dương Vô Tà đều dừng lại trên người Tôn Ngự.

– giống như từ trên mặt hần nhìn ra được một đoá hoa.

Một lát,

Thích Thiếu Thương đột nhiên nở nụ cười,

Nụ cười này của hần,

Khiến cho không khí căng thẳng vốn đang ngưng kết trong đại sảnh thoáng cái liền biến mất.

Sau đó,

Hần lại nói một câu,

Là nói với Tôn Ngự.

“Khởi tử thủy tinh của người đâu?”

Tôn Ngự vừa nghe xong,

Toàn thân chấn động.

Hần lẩm bẩm: “Thì ra Thích lâu chủ đã biết.”

...

Mới vừa rồi,

Thích Thiếu Thương và Dương Vô Tà kẻ xướng người hoạ,

Trên thực tế cũng đã biết được thân phận ‘thật sự’ của Tôn Ngự.

Thấy vẻ mặt Tôn Ngự có chút uể oải,

Dương Vô Tà ôn tồn an ủi: “Người không cần tự trách.”

“Người có thể trà trộn làm thuộc hạ của Khiếu Thiên vương nhiều năm như vậy mà hần không phát hiện, ngay cả Phương Ứng Khán Bạch Sầu Phi đều bị người qua mặt, đủ thấy công lực.”

“Nếu như không phải người chủ động đưa cho Vương Tiểu Thạch khối tử thủy tinh có khắc ‘Kiến Thạch Kiến Dư’ đó, sợ rằng đến bây giờ còn không ai biết được người kỳ thực là tâm phúc của Gia Cát Thần hầu.”

Tôn Ngự ngẩng đầu, dường như hối hận nói: “Ta sớm nên nghĩ ra, Vương lâu chủ sao có thể không đoán được khối thủy tinh kia là từ đâu mà ra. Xem ra, lần này là ta tự cho mình thông minh.”

Thích Dương hai người không khỏi nhìn nhau mỉm cười.

61. Quyển 2 - Chương 19: Kim Tiểu Vãn

Ngõ Tiểu Diễm Thủy, đường Bán Dạ, ngõ Ngoã Tử, hai dải Lam, Hồng đều là nơi tập trung trăng hoa hương phấn của kinh thành.

Ngay cả ngôi cửa ngõ chí tôn như đương kim thiên tử Triệu Cát cũng thường cải trang du hành đến đây.

Nhân tình mà gã tìm đến, cả thiên hạ đều biết,

Đương nhiên là “Diễm sắc thiên hạ trọng”, “Thơ rượu ca vũ đều tinh diệu, nhân phẩm nhan sắc đều trác tuyệt”, người đứng đầu “tứ đại danh kỹ” của kinh sư,

– “Bạch Mẫu Đơn” Lý Sư Sư.

Có điều,

Từ một tháng nọ Huy Tông lâm hạnh nơi này, dưới ánh trăng nhìn thấy hai người mặc áo trắng quyết chiến trên nóc nhà, liền rất ít đến đây.

Cho dù là xuất du, nhất định cũng vạn phần cẩn thận, bố trí hộ vệ chu đáo chặt chẽ.

Nhưng mà như vậy, thật ra lại là cơ hội cho những kẻ tài tử phong lưu ngưỡng mộ Bạch Mẫu Đơn mà sợ oai thiên tử.

...

Khi phố phường lên đèn,

Phương Ứng Khán ăn mặc giản đơn, một mình đến ngõ Tiểu Diễm Thủy.

Có điều hẳn cũng không phải đến thăm Lý Sư Sư,

Mà đi thẳng đến một nơi tên là “Kim Ngọc Mãn đường”.

...

Kim Ngọc Mãn đường, quả thật đúng như tên gọi, khắp nơi đều là vàng ngọc.

Đây là thanh lâu hoa lệ bậc nhất của thành Biện Lương, không chỉ có lầu gác xa hoa, cô nương diễm lệ, tuyệt đối có thể khiến cho những kẻ cùng nghề ngóng theo không kịp,

– nơi này còn có rượu ngon và vũ đạo phong tình từ khắp các nơi, cùng với mỹ nhân sắc nghệ song tuyệt.

– tuy rằng xa hoa, nhưng không hề cảm thấy tục khí.

Nếu không, kinh thành to lớn, thanh lâu vô số,

Riêng hai ngõ Ngoã Tử, Tiểu Diễm Thủy này cũng có không dưới trăm thanh lâu lớn nhỏ,

Chỉ dựa vào trang hoàng lộng lẫy, làm sao có thể nổi bật ở giữa đám đông tần lầu sỗ quán?

...

Người ở đây, lại càng không tầm thường,

Lần này lọt vào mắt Phương Ứng Khán, là một mỹ nhân gần đây rất có điểm danh ở kinh thành, hoa khôi của “Kim ngọc mãn đường”, Kim Tiểu Vãn.

Kim Tiểu Vãn là một nữ tử điểm lệ đến tốt đỉnh,

Hàng mi thật dài che phủ đôi mắt đen nhánh, đồng thời, cũng làm nổi bật hai gò má giống như hoa đào.

Dùng “điểm như đào lý” để hình dung nàng, không hề quá phận chút nào.

Mà quan trọng hơn là, vị mỹ nữ tuyệt sắc này ngoại trừ môi thơm răng trắng, cơ thể ngọc ngà, còn mang một loại phong lưu ý nhị trời sinh.

Tuy rằng nàng từ nhỏ đã bị tú bà Kim mù mù của “Kim ngọc mãn đường” thu dưỡng, nhưng vẫn luôn hành nghề ở Giang Nam, tháng rồi mới được tiếp đến kinh thành.

Nàng lớn lên trong thanh lâu, tất nhiên am hiểu nhất là những thủ đoạn phong lưu, ca vũ xã giao.

Thông minh lanh lợi như nàng, đương nhiên biết tất cả những gì mình học chỉ là để lấy lòng nam nhân, nếu như sau này lớn lên gặp may, nói không chừng có thể gả vào nhà giàu, thoát khỏi cảnh cả ngày sớm đón chiều đưa buôn hương bán phấn.

Cho đến khi gặp Phương Ứng Khán,

Nàng mới biết suy nghĩ trước đây của mình sai lầm đến mức nào,

– thiên hạ cư nhiên có một nhân vật như vậy!

– công tử trẻ tuổi lại hoàn mỹ này, giống như một đoá hoa sen đón gió ở Dao Trì.

(Dao Trì: nơi ở của Tây Vương Mẫu trong thần thoại)

– không, hẳn thậm chí còn hoàn mỹ, còn phong độ hơn bất cứ đoá hoa sen thiên thượng nhân gian nào.

Vì vậy, trong một khắc.

Kim Tiểu Vãn đã biết, cũng đã nhận định,

– kiếp này mình đầu thai, là để gặp được hắn, là để yêu hắn.

Đêm đã khuya,

Trong một gian nhà phòng của Kim Ngọc Mãn đường,

Một phụ nữ xinh đẹp khoảng chừng trên dưới bốn mươi tuổi đang khêu tim đèn, ánh lửa không ngừng bập bùng nhún nhảy.

Thường ngày,

Mọi người đều gọi nàng là Kim mù mù,

Bởi vì nàng chính là tú bà của Kim Ngọc Mãn đường.

Lúc này,

Hình như nàng đang đợi người,

Cho nên vẻ mặt của nàng, hoàn toàn không giống như tú bà thường ngày nói cười giữa những khách làng chơi.

Nói nàng không giống tú bà,

Không phải bởi vì nàng đang đợi người,

Mà là bởi vì người mà nàng đang đợi,

Một người đã mất một cánh tay thoát nhìn trần ngập phong sương và cô đơn.

62. Quyển 2 - Chương 20: Chính Bi Thu

Người vào từ cửa sổ,

Khi đó bên trong phòng, ánh sáng đang nhún nhảy,

Giống như đang vui mừng nghênh đón một vị bằng hữu lâu năm.

– nhưng nếu đã là bằng hữu lâu năm, vì sao không đường hoàng vào từ cửa chính?

...

Ngoại trừ một cánh tay đã mất, y vẫn anh tuấn như xưa.

Mà một thân tà khí và sát khí năm xưa, đã sớm bị thay thế bởi tang thương cùng cô độc.

– trước kia, y nghĩ mình là một người rất biết phân phải trái, thậm chí còn cảm thấy mình rất “lòng dạ đàn bà”.

– y cũng từng quyết tâm đau một lần là rút kinh nghiệm, sau đó đối nhân xử thế hẳn là nên độc ác thủ đoạn một chút.

– nhưng đó đều là chuyện cũ năm xưa,

Hôm nay,

Y ngồi trong một gian phòng của Kim Ngọc Mãn đường,

Đối mặt với một cố nhân không tính là cố nhân.

...

Kim mục mục vẫn nhìn y từ lúc vào nhà đến lúc ngồi xuống,

Trong mắt hiện lên rất nhiều tình cảm, có vui mừng, có sầu lo...

Nhưng mà càng có nhiều hơn là do dự chần chờ...

Rất cuộc,

Nàng thở dài, cảm khái nói: “Cuối cùng ngươi cũng trở về.”

Lá phong ứng đỏ,

Khắp nơi đều là sắc đỏ như lửa,

Thu đã thâm,

Trong thiên địa dường như chỉ có y và cỗ kiệu.

Ở nơi này,

Không có người nào khác.

Cỗ kiệu này chính là chiến hữu đã cùng y vào sinh ra tử.

– mặc dù khinh công tuyệt thế, ám khí vô song,

– mặc dù danh hào đứng đầu thiên hạ tứ đại danh bộ cũng không phải hư danh,

– nhưng y vẫn không cảm thấy thắng chắc,

Bởi vì,

Y sắp sửa phải đối mặt, không phải chỉ có một người cao thủ đệ nhất của Đường môn là Đường Thâm,

Mà là toàn bộ Thục Trung Đường môn.

...

Vô Tình biết đối với sự việc lần này, mình hành xử rất cảm tính.

Y cũng biết rõ phải lấy đại cục làm trọng.

Y thậm chí cảm thấy mình phụ thể thúc, phụ lòng quan tâm, quan ái của mọi người.

Thế nhưng,

Vô luận như thế nào,

Y nhất định phải đi chuyến này,

Cho dù phía trước có là vực sâu vạn trượng, địa ngục vô gian chờ đón y,

Vừa nghĩ đến địa ngục, y tự nhiên nhớ đến một người,

Một người gây cho y một vết thương trí mạng.

Nhưng mà,

Có lẽ ai cũng không sống vui vẻ hơn ai,

Chỉ vì,

Thứ hắc ám sinh ra bởi ái tình, chính là thứ khiến người ta tuyệt vọng nhất.

...

Trong rừng rậm,

Cổ kiệu giống như một toà điện thờ,

Trong điện thờ đến tột cùng là người hay thần?

Đến tột cùng là thần vô tình? Hay là người hữu tình?

Ngày còn bé, mẫu thân thường hay căn dặn nàng: “Nghìn vạn lần không được vượt qua bức tường bên kia.”

Khi đó, nàng chớp mắt, thấy hoạ mi bay từ sân bên này sang sân bên kia, lại thấy chim én bay từ hậu viên kia sang hậu viên này.

– vì sao chim có thể, mà người lại không thể?

– bởi vì chim tự do hơn con người chẳng?

– nhưng nếu như chim thật sự tự do, vì sao lại bị người bắt được, nhốt ở trong lồng?

Rốt cuộc, nàng vẫn vượt qua bức tường kia,

Hoặc, có thể coi là như vậy.

Bởi vì từ khi nghe được tiếng tiêu thê oán kia,

Lòng của nàng, đã sớm bay qua bức tường kia rồi.

– lâu hoa vắng vắng tiêu ai thổi, gió đưa như có lại như không.

Từ đó về sau, sinh mệnh của nàng liền tràn ngập hỗn hợp giữa ngọt ngào và thống khổ,

Giống như tiếng tiêu u oán, du dương uyển chuyển, sinh tử mệnh mang... bi thương hơn cả ý thu, đau xót hơn cả lá phong rơi đầy kia.

Nàng không biết,

Số phận vì sao phải đùa cợt, khắc nghiệt với mình như vậy? Vì sao phải giày vò một nữ hài tử linh đình không nơi nương tựa như mình?

Nàng tự nói với mình,

– không thể quên đi,

– càng không thể tha thứ.

63. Quyển 2 - Chương 21: Vô Sở Khốn

Kinh thành,

Kim Phong Tế Vũ lâu,

Tôn Thanh Hà đang đứng bên song nhìn xa xa nơi có một mảnh phù vân bay qua,

Phía sau, tiếng nói đột ngột vang lên: “Long cô nương đã được Gia Cát tiên sinh phái người đưa về Lâm An, người còn lo lắng cái gì?”

Không hề suy nghĩ, Tôn Thanh Hà vô ý thức trả lời: “Ta không phải lo lắng chuyện này...”

Thích Thiếu Thương giống như bỗng nhiên bừng tỉnh: “Thì ra, người là đang nhớ nhung ‘hắn’?”

Ngữ khí có chút nghiến ngậm.

Tôn Thanh Hà xoay người lại, nhướn một bên mày dài,

“Thì sao? Ta nhớ thương ai liên quan gì tới người?”

Cười như không cười,

Thích Thiếu Thương phát phát tay, đồng thời cho gãi một vẻ mặt: “Người không cần giải thích, ta rất hiểu”.

Lần này,

Lông mày Tôn Thanh Hà hầu như nhíu lại,

Gã đang định trả lời lại một cách mỉa mai,

Lại nghe Thích Thiếu Thương đột nhiên nói: “Lần trước bị người chém hư cánh tay giả, làm hại ta mấy ngày nay chỉ có thể làm đại hiệp một tay.”

Hắn vỗ ống tay áo bên kia, ngơ ngẩn xuất thần,

Tôn Thanh Hà thấy thế, có hứng thú nói: “Ta nghe nói, Vô Tình đã quay về kinh rồi.”

Thích Thiếu Thương vô cùng ngạc nhiên: “Người nghe ai nói?”

“Kim Phong Tế Vũ lâu các người từ trên xuống dưới đều là tinh anh... Vô Tình đã quay về kinh bảy ngày, lẽ nào Thích đại lâu chủ thật sự không biết?”

“Kỳ quái? Sao người lại biết trước ta? Sao Dương tổng quản không nói với ta chuyện này?”

Lời còn chưa dứt,

Dương Vô Tà đã xuất hiện ở cửa, trên tay còn cầm một cái hộp.

“Lâu chủ đang nói ta?”

Thích Thiếu Thương nói: “Dương tiên sinh tới thật đúng lúc, vì sao ngay cả Tôn huynh cũng biết Thành đại bộ đầu đã quay về kinh chỉ có ta là không biết gì hết?”

Dương Vô Tà hỏi ngược lại: “A? Vậy sao? Nhưng mà hiện tại chẳng phải lâu chủ đã biết?”

Y không nhanh không chậm nói tiếp: “Nếu lâu chủ sớm biết tin tức này, nhất định sẽ bỏ bê sự vụ trong lâu, mượn cớ đến Thần Hầu phủ, lần nào đi cũng hơn nửa ngày, tam thời tứ thỉnh cũng không về, đã như vậy, chẳng thà không biết tốt hơn.”

Thích Thiếu Thương nghe xong, lập tức cứng họng: “Người không sợ hiện tại ta sẽ lập tức đi?”

Tôn Thanh Hà liếc nhìn Dương Vô Tà, giống như cũng đang đợi nghe xem y trả lời ra sao.

Ngoài dự đoán của mọi người, Dương Vô Tà lộ ra một vẻ mặt giao hoạt rất hiếm thấy,

“Lâu chủ có đi lúc này, e rằng cũng không thể gặp được Vô Tình công tử... Sáng nay Thần Hầu phủ đã phái người tới tặng lâu chủ một phần hậu lễ.”

Y vừa nói, vừa mở nắp hộp đang cầm trong tay,

Trong hộp, là một cánh tay gỗ tinh xảo khéo léo, được chế tạo rất tỉ mỉ, trông sống động như thật,

Nếu như không cẩn thận quan sát kỹ, hầu như không nhận ra là thật hay giả.

Thế cho nên, hai người trong phòng vừa nhìn thấy nó, đều ngây ngẩn cả người.

Đường Thảm quả thật không hổ danh là đệ nhất cao thủ của Đường môn.

Đường môn cũng không hổ là truyền kỳ trong chốn giang hồ, trải qua trăm năm không ngã, trải qua gió mưa không đổi.

Đáng tiếc,

Bọn họ lại gặp phải Vô Tình,

– “Minh khí vương” Vô Tình.

Vô Tình đương nhiên không phải là thần,

Y chỉ là một thanh niên tàn nhược lại hoàn toàn không có nội lực,

Cho dù tránh được vô số ám khí, phá giải vô số cơ quan trùng điệp, nhưng mà Vô Tình không muốn thừa nhận cũng không được: cuối cùng y vẫn rơi vào một cái bẫy.

Một cái bẫy rất vi diệu,

Trên đời này có rất nhiều chuyện đều rất vi diệu,

Ví dụ như đương gia tân nhiệm của Đường môn là “Đường lão nãi nãi” có một nữ nhi vừa ra đời...

Lại ví dụ như Vô Tình vô luận như thế nào cũng không ngờ được, mình vì một chút tình cũ xông vào Đường môn, lại vì tình nghiệt dây dưa mà thiết hạ cơ quan, nhưng mà trong lúc vô tâm, vô ý đó, lại vấp khốn một vị đại hiệp đỉnh thiên lập địa hơn mười năm ròng!

Đương nhiên,

Đó là chuyện sau này.

...

Không ai biết Vô Tình làm cách nào thoát ra được.

Cũng như không ai biết trận đánh Đường môn đó rốt cuộc kết quả như thế nào.

Thậm chí không ai biết, Đường môn đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ là từ nay về sau, giang hồ lưu truyền một truyền thuyết ‘lấy một người, địch một môn’.

Người đời đều biết,

Đường môn cơ quan trùng trùng, ám khí vô kể, dụng độc tinh thâm,

Nhưng vẫn không ngăn được, không vầy được vị công tử trẻ tuổi này.

Như vậy, cơ quan trong kinh thành thì sao?

...

Quay về kinh, Vô Tình dĩ nhiên là tâm tình rất tốt,

Giống như, y chẳng qua chỉ đi du lãm một chuyến, viếng thăm phong cảnh tú lệ của Thục Trung.

Y thậm chí còn có thời gian làm lại một cánh tay giả khác cho bằng hữu.

Đối với việc này,

Đại Thạch Công có chút lo lắng nhìn Gia Cát tiên sinh,

Gia Cát tiên sinh chỉ vuốt râu mỉm cười,

– từ nay về sau,

– e rằng trên đời này sẽ không còn gì có thể vầy khốn được Vô Tình nữa.

64. Quyển 2 - Chương 22: Tam Hợp Lâu

Vô Tình làm lại cho Thích Thiếu Thương một cánh tay giả khác có thể tháo lắp được.

Thường ngày, nó đương nhiên có thể sử dụng như một cái ‘tay’.

Thế nhưng nếu bỏ cái vỏ ‘tay’ ở ngoài ra, bên trong lại cất giấu một ống kim loại dài.

Đó là thành quả mà Vô Tình đã hợp tác với ‘Lão Tự Hào’ Ôn gia và Giang Nam Phích Lịch đường nghiên cứu chế tạo ra, là vũ khí chuyên dùng để đối phó với ‘Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu Thần Châm’, tên gọi là ‘Kim Cầu Tích’.

Vũ khí này đối với kẻ tham gia phục kích Tam Hợp lâu như Thiên Hạ Đệ Thất mà nói, quả thật giống như một ác mộng.

Châm của gã hoàn toàn vô dụng với Thích Thiếu Thương.

Mà chính gã trái lại bởi vì các đầu ngón tay đều có trang bị ống phóng ‘Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu Thần Châm’, nên tạo điều kiện cho kịch độc ‘Hoả Thán Mẩu’ mà ‘Nhất Độc Túc Phát’ Ôn Văn đã bố trí xâm nhập vào, lan tràn khắp cánh tay, thẳng vào tâm mạch.

Nhất thời toàn thân Thiên Hạ Đệ Thất đều đau nhức, không thể vận công hộ thể, từ lâu trúng độc, lại bị Thích Thiếu Thương phong toả huyết đạo, không thể động đậy.

Thật ra,

Việc này cũng chẳng là gì,

Phía trước còn có ác mộng đáng sợ hơn đang chờ đợi gã,

Khiến cho rất nhiều người đều không thể ngờ được.

...

Ngay khoảnh khắc Thích Thiếu Thương đem Thiên Hạ Đệ Thất đưa tới trước kiệu của Vô Tình,

Lôi Thuần cũng uyển chuyển đi về phía Thích Thiếu Thương.

Đôi mắt đẹp của nàng lấp lánh,

U oán mà xa xăm,

Ưu mỹ lại ưu sầu.

Thích Thiếu Thương thở dài một hơi,

Nhìn ánh mắt đó, hần bỗng nhiên nhớ tới một người.

Hồi ức là nỗi nhớ những thứ mà mình không thể nắm giữ.

– mà bản thân hồi ức cũng là một loại không thể nắm giữ.

Hâm Vận các là biệt viện mà Phương Ứng Khán dựng nên dành riêng cho ái thiếp Kim Tiểu Vãn,

Đặt ở một nơi gần với phủ đệ “Bất Giới trai” của hần,

Giữa những hành lang gấp khúc tinh xảo, đều là rường cột chạm trổ, rèm châu màn lụa,

Quang cảnh diễm lệ kia, quả thật giống như chốn Bồng Lai,

Có thể thấy được địa vị của nàng trong lòng hần.

Có điều,

Lúc này hần cũng không giống ngày xưa say sưa đắm chìm với thân thể nõn nà, như hoa như ngọc của mỹ thiếp,

Mà là áo mao chỉnh tề, ngồi ngay ngắn trong phòng, vẻ mặt ngưng trọng.

Trước trận Tam Hợp lâu,

Phương Ứng Khán đã hiểu rõ kế hoạch của Sái Kinh,

– lợi dụng lúc Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phần Bán đường thương nghị để diệt trừ Thích Thiếu Thương, tiện đà đả kích thế lực của Thần Hầu phủ,

– chỉ cần là có thể giết chết, tiêu diệt, đả kích Thích Thiếu Thương, Vương Tiểu Thạch hoặc ‘Kim Phong Tế Vũ lâu’, Sái Kinh nhất định là phê chuẩn,

– vì thế, lão thậm chí bất kể đại giới, dốc hết sức lực, không tiếc hy sinh vài tên thuộc hạ đắc lực tài giỏi.

Đáng tiếc,

Sắp thành lại bại.

Phương Ứng Khán biết Thích Thiếu Thương rất khó giết,

Con người này trước đây, đã là thủ lĩnh quần long chốn võ lâm.

Huống hồ hần bây giờ còn là lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, lại có Thần Hầu phủ ở sau lưng chống đỡ,

Muốn giết hần, dễ như vậy sao?

Ngay cả lão tặc kia không tiếc hy sinh, cũng chỉ là hy sinh vô ích.

Nhưng mà,

Gian xảo như Sái Kinh, sao lại không có kế hoạch dự phòng?

Mục đích của lão cáo già đó cũng không chỉ là giết chết Thích Thiếu Thương ...

Từ lần trước bị người ám sát,

Lão già Sái Kinh càng trở nên khó lường,

Thậm chí, còn âm thầm phái người giám thị Thần Thông Hầu phủ và Bất Giới trai.

– lẽ nào lão đã có ý định ra tay với mình?

– hay là...

Ngay lúc Phương tiểu hầu gia ngồi một mình trầm tư, thuộc hạ truyền đến mật báo: Thiên Hạ Đệ Thất trọng thương gần chết đã bị hai kiếm đồng bí mật đưa về Danh Lợi quyền.

“Người thực sự là càng ngày càng thông minh...”

Hắn lẩm bẩm,

“Thế nhưng ta cũng không ngốc...”

Vì vậy hắn gọi: “Tiểu Nhậm.”

Nhậm Oán nghe tiếng tiến vào,

Ngoan ngoãn phục tùng, vẻ mặt xấu hổ ngượng ngùng.

“Theo ta đi Danh Lợi quyền một chuyến.”

65. Quyền 2 - Chương 23: Danh Lợi Quyền

Danh Lợi quyền lúc này xứng đáng được gọi là Tu La trường.

Từ lúc Lôi Vô Vọng hỏi Thiên Hạ Đệ Thất việc Lôi Thuần bị làm nhục, Phương Ứng Khán rõ ràng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Đây giống như là một loại trực giác,

Có điều, hắn lại tin tưởng phán đoán của mình hơn.

Thế nhưng, lúc Phương Ứng Khán nghe được Thiên Hạ Đệ Thất cười thảm nói ra: “Kẻ đã sắp chết... thì không cần phải nói dối... người cần được lừa gạt.. là người còn sống...” loại cảm giác bất an này lại càng trở nên mãnh liệt.

Lời của Thiên Hạ Đệ Thất dường như còn có thâm ý khác.

Phương Ứng Khán đang nghe.

Hắn dùng tâm mà nghe.

– kỳ thực, cường bạo Lôi Thuần rõ ràng là Bạch Sầu Phi,

– nhưng mà ai cũng không tin là y, không hy vọng là y, luôn muốn đem tội lỗi này đổ lên đầu Thiên Hạ Đệ Thất.

Thế nhưng,

Lúc đó Thiên Hạ Đệ Thất cứ nhiên cười nói: “Người vốn... không cần... hỏi vấn đề này...”

Vì sao gã phải nói như vậy?

Ý của gã phải chăng là “Người đã biết rõ, vì sao còn phải hỏi?”

– chính xác,

– Lôi Vô Vọng chẳng phải là người Lôi Thuần phái đến sao?

– chuyện này, bản thân Lôi Thuần hẳn là rõ ràng nhất.

– vì sao nàng ta còn muốn trước đông đảo mọi người hỏi ra vấn đề tổn hại danh dự của mình như vậy?

– lẽ nào Lôi Vô Vọng không phải là thuộc hạ của Lôi Thuần?

– hay là người kia không phải là Lôi Vô Vọng?

Nghĩ tới đây,

Phương Ứng Khán không khỏi ở trong lòng chửi mắng mình một chút.

– thảo nào trước khi chết Thiên Hạ Đệ Thất còn nói ra lời như vậy!

– mình cứ nhiên khinh địch mà bị lừa thật dễ dàng!

– nhưng người này nếu không phải Lôi Vô Vọng, vậy là ai?

Ngay lúc hần nghĩ như vậy,

Lời của tổng quản Sái phủ là Tôn Thu Bì cũng đúng lúc được truyền tới.

Lão muốn hai huynh đệ họ Vu báo cho Phương Ứng Khán biết, người vừa mới rời đi, không phải Lôi Vô Vọng, mà là Đường Năng của Thục Trung Đường môn.

Phương Ứng Khán lập tức biến sắc,

– Sái Kinh quả nhiên vẫn hết sức quan tâm đến vấn đề này.

Mà lời của huynh đệ họ Vu, khiến cho hần cảm thấy trong đầu ầm vang,

“Tôn tổng quản nói, nếu như ngài ấy đoán không sai, như vậy, ba người phía sau, đều là bị Đường Năng không chết...”

“Mà một người trong đó, chính là Vương Tiểu Thạch không thể nghi ngờ.”

...

Nếu như vừa rồi Phương Ứng Khán chỉ tự mắng chửi mình một chút, vậy thì hiện tại Phương tiểu hầu gia đã có một loại xung động muốn giết người.

Tuy rằng hần vừa mới, suýt chút nữa trực tiếp giết người,

Nhưng mà dù sao cũng là gián tiếp.

Hần rất tức giận,

Phiền muộn,

Phẫn nộ,

Đồng thời cũng cảm thấy rất bức bối.

Sau khi rất có phong độ phát tay phái người rời đi, Phương Ứng Khán rốt cuộc nhịn không được sa sầm sắc mặt,

Đồng thời mắng ra một câu: “Tình cảm cao thượng? Mụ nội nó, ta cũng phải có tình mới cao thượng được chứ!”

Lời còn chưa dứt,

Một thân ảnh yếu điệu yêu kiều xuất hiện trước cửa đại sảnh,

Đó là một thiếu nữ còn anh khí hơn cả thanh niên nam tử,

Nàng từng khiến cho ‘Lục Phần Bán đường’ chia năm xẻ bảy, khiến cho ‘Kim Phong Tế Vũ lâu’ gió thảm mưa sầu, ngay cả thế lực giang hồ tâm phúc trong tay Sái Kinh là Bạch Sầu Phi cũng sụp đổ chỉ trong một đêm.

Lúc Phương Ứng Khán mắng ra câu kia,

Nàng trùng hợp vừa đi tới,

Cũng không khỏi bật cười,

Tiếng cười thanh thúy như chuông bạc.

“Công tử thật là càng ngày càng biết ăn nói.”

“Có tình mới cao thượng? Không chắc nha? Vậy Vô Tình thì sao?”
Thấy Lôi Mị nhẹ nhàng đến gần, sắc mặt Phương Ứng Khán hơi ửng đỏ.
Đồng thời, cũng che giấu một chút tâm tình tự nhiên mà đến khi nghe nàng nhắc tới hai chữ kia.
Hắn một mặt đỏ mặt, một mặt cười nói: “Người đã trở về.”
Lôi Mị mỉm cười,
Nàng cười rộ lên như vậy, thanh lệ mà lại duyên dáng xinh đẹp,
“Người giống trống khua chiêng nạp hoa khôi kia làm phòng thiếp thứ bảy, ta sao có thể không trở về?”
“Hiếm thấy hiếm thấy, thì ra Mị Nhi cũng sẽ ghen?”
Không để ý tới lời trêu chọc của Phương Ứng Khán,
Lôi Mị thu lại vẻ mặt tươi cười,
“Tiểu hầu gia đừng quên, ngày mai lệnh tôn sẽ đến kinh thành.”

66. Quyển 2 - Chương 24: Khổ Truy Ưc

Đêm đã khuya,
Chỉ còn một ngọn đèn đang cháy,
Ánh sáng chập chờn, khiến cái bóng người ngồi trong phòng bị kéo ra thật dài, chiếu lên vách tường, tịch mịch cô đơn không sao tả xiết.
Phong Vũ lâu chủ oai phong một cõi, lúc này đây lại cầm trong tay một cây quạt đàn hương nho nhỏ,
Đây chính là vật mà ban ngày Lôi Thuần ước để gặp riêng hắn, Dương Vô Tà chính tay đưa cho hắn.
Người ngoài nhìn vào,
Đây chỉ là một cây quạt đàn hương rất phổ thông.
Mặt trước viết bốn chữ ‘anh hùng mỹ nhân’, mặt sau viết ‘thiên hoa loạn truy’, mỗi một nét chữ đều là hào khí bức người, mỗi nét chữ đều là xinh đẹp nhu lệ.
Nhưng mà,
Lúc Dương Vô Tà đem cây quạt giao tới tay hắn, chỉ có Thích Thiều Thương nghe được tiếng sập đổ từ đáy lòng mình vọng lại.
Tiếng đổ nát đến từ nỗi hoảng hốt và chấn kinh trong lòng hắn.
Chấn kinh chính là,
– người kia cư nhiên vẫn còn sống!
Hoảng hốt chính là,
– mình cư nhiên sẽ vì chuyện này mà kích động như vậy!
Vốn tưởng rằng, đã hoàn toàn quên mất dĩ vãng trước kia...
Vốn tưởng rằng, hình bóng của y trong ký ức đã sớm xoá nhoà...
Ai biết đâu, tâm tình lúc này, vẫn cứ phức tạp nan giải như vậy.
Mà quan trọng hơn là,

Lẽ nào bí mật đã bị hấn chôn rất sâu, tuyệt đối không nói ra, lại có người ngoài vừa nhìn đã hiểu ngay sao?
Lại có thể dễ dàng bị người ta lợi dụng đem ra để áp chế chính mình như vậy sao?

...

Nếu đã thân trong giang hồ, chỉ có thể thân bất do kỷ,
Có rất nhiều sự việc, nhất định phải làm,
Có rất nhiều sự việc, nhất định phải quên đi.
Thế nhưng,
Thực sự có thể quên được hay sao?

...

Giang hồ, vĩnh viễn là không thể yên tĩnh,
Vĩnh viễn là hay thay đổi,
Hơn nữa, vĩnh viễn là mang theo huyết vũ tinh phong...
Chỉ ít,
Một khắc nhìn thấy cây quạt kia,
Thích Thiếu Thương dường như thực sự nghe được mùi máu tanh.
– đó là máu của huynh đệ hấn,
– đó là máu đã vì hấn mà chảy.

...

Thật ra,
Thích Thiếu Thương cũng biết,
Mình không phải là một kẻ giỏi lừa mình dối người.
Có rất nhiều chuyện của năm xưa, hấn đều nhớ rất kỹ, rất rõ ràng,
Bởi vì,
Đó là tình cảm khắc cốt ghi tâm,
Bất kể là ái,
Hay là hận.
Hấn vẫn nhớ khoảng không mênh mông của dòng sông Dịch Thủy Hàn.
Nhớ Liên Vân trại,
Nhớ những huynh đệ, bằng hữu đã chết đi,
Càng nhớ đêm Trung thu năm đó,
– đêm đó toàn bộ huynh đệ Liên Vân trại uống máu ăn thề,
Cùng với,
Lời thề son sắt của người kia,
– Trung thu trăng tròn, uống máu ăn thề, sinh tử đồng tâm, cộng độ nguy nan, nếu có giả dối, máu rửa cửa trại...
Thật đáng hận!

Vì vậy,

Hồi ức lại bị bỏ qua một đoạn,

... Đó là một buổi chiều trăng non, bóng cây la đà,

Người nọ dựa vào một gốc anh đào,

Vẫn mỉm cười như cũ...

Đồng thời,

Giọng nói có chút lạnh lùng, rồi lại mang theo chút cảm dỗ của y vang lên bên tai,

– “nếu như không có đại ca, thực sự là sống không bằng chết, ngày cũng không biết sẽ trôi qua như thế nào.”

Thật nực cười.

...

Hắn càng nhớ rõ,

Một đêm cuối cùng kia,

Đối mặt với kẻ khiến mình phải lưu vong thiên lý, trải qua hơn mười trận chiến, bằng hữu bị hại, bản thân chạy trốn, gia tán nghiệp huỷ,

Dưới ánh trăng mình chậm rãi rút ra trường kiếm,

Lưỡi kiếm phát ra một tiếng vang trong trẻo,

Lúc đó mình đã nói gì?

– chúng ta vừa lúc có thể quyết tử một trận, tính toán một lần?

Nghĩ tới đây,

Thích Thiếu Thương cười khổ,

Tính toán?

Ai có thể tính cho rõ ràng?

...

Cây quạt ở trong tay Thích Thiếu Thương nhiều lần khép mở, cũng không biết đã qua bao lâu,

– ngày mốt, giờ Thân, đỉnh Xuyên Sơn, Minh Nguyệt lâu, Thập Bát Nãi Nương miếu.

Ngày mốt? Ngày mốt chẳng phải là Trung thu sao?

Trung thu,

Ngày này đối với hắn mà nói, chính là một hồi sinh ly tử biệt xé ruột xé gan.

Lúc này,

Điều duy nhất quanh quẩn trong đầu hắn, chỉ là một câu nói,

– ngày mai người có còn hận ta như cũ, yêu ta như cũ?

67. Quyển 2 - Chương 25: Tế Vong Linh

Trên đỉnh Chiết Hồng phong,
Phương cự hiệp nhanh nhẹn lùi về phía sau,
Khi dừng bước, ý nghĩ vẫn chưa dừng, nhưng người đã sát mép vực.
Hắn đã không có đường lui.
Mây sâu,
Chiều nghiêng,
Sát ý nồng đậm.
Mặc dù hắn bị thương nặng, nhưng càng nghiêm trọng hơn là các loại độc tính xâm nhập tâm mạch.
Huống chi, hắn đã sớm đau lòng muốn chết.
Nhưng hắn cũng hiểu rõ,
Sương chiều mênh mông,
Lá phong bay loạn,
Mây mù thổi mạnh,
Đàn nhạc kêu sầu.
“Ta đã hiểu. Các người muốn ta chết.” Hắn nói: “Được, ta chết.”
Vì vậy,
Tất cả bỗng nhiên an tĩnh,
Phương Cự hiệp lùi về sau, xoay người, rơi xuống...
Vĩnh không dừng lại.
– giống như là một cuộc ước hẹn với tử vong.

Ai có thể vô địch thiên hạ?
Người người đều có kẻ địch trong thiên hạ!

...

Phương Cự hiệp được người trong võ lâm ngưỡng mộ, được khắp thiên hạ công nhận “thiên hạ vô địch”, lại trong lần vào kinh tế điện vong thê, gặp phải đạo chích ám toán, truy nhai mà chết.
Tin tức vừa ra, mọi người đều bàng hoàng.

Bất Giới trai, vốn đã bày sẵn điện đường để tế điện Phương phu nhân,
Hôm nay điện đường lại biến thành linh đường,
Cự hiệp và phu nhân tế điện trong cùng một ngày, thật ra cũng rất tiện lợi.

...

Ngày hôm đó,
Vốn là Trung thu,
Vốn là ngày nâng cốc đoàn viên.

Nhưng lại thành ngày nghìn người đưa tang, vạn người bái tế, vô cùng thê lương bi lãnh.

Đưa mắt thấy lệ rơi như mưa, mãi tai nghe thanh âm khóc rống,

– cái khó cho thuộc hạ của Phương Ứng Khán chính là làm sao để ứng phó với người đến tế điện đông như vậy.

Trong linh đường,

Phương Ứng Khán mặc áo gai để tang, phủ phục trên mặt đất, khóc rất thảm thiết, hai mắt đầm lệ.

Người đến linh tiền dâng hương càng ngày càng nhiều,

Người đến bái tế, Phương Ứng Khán đương nhiên là phải dập đầu hoàn lễ.

Chưa đến nửa ngày, không biết đã dập đầu mấy nghìn lần,

Sắc mặt hần tái nhợt như giấy, trước mặt mọi người khóc chết đi sống lại.

Có vài lần, hầu như ngất đi, may mà có người hầu theo sau đỡ lấy.

Đang lúc hần diễn kịch vô cùng đầu nhập,

Chợt nghe người xướng lễ bên ngoài đại môn xướng lên: “Thần Hầu phủ Thành Nhai Dư đến phúng viếng vong nhân-”

Phương Ứng Khán khê giật mình, đứng dậy nhìn lại, một thân ảnh trắng từ lâu không thấy đi vào phòng.

Bàn tay trắng thuần của Vô Tình châm hương trên ngọn nến, ngồi trên luân y bái ba lần.

Từ góc nhìn của Phương Ứng Khán, theo khói hương lượn lơ bay lên, một nửa bên mặt của y trở nên mơ hồ.

Phương Ứng Khán dời ánh mắt khỏi gương mặt Vô Tình, chuyển tới bức họa vợ chồng Phương cự hiệp trên bàn thờ.

Chỉ thấy nụ cười của người trong tranh thật vạn vạn quý dị, giống như đang cười nhạo hần trước linh đường làm ra vẻ...

Vô Tình bái tế xong, đem hương cắm vào trong lư hương.

Phương Ứng Khán vừa muốn mở miệng,

Lại nghe người xướng lễ không thức thời xướng lên: “Khách nhân lễ tất- hiếu tử hoàn lễ.”

Phương Ứng Khán chỉ phải một lần nữa quỳ xuống, cung kính hoàn lễ dập đầu ba lần.

Chợt nghe Vô Tình lạnh nhạt nói: “Thành mỗ cử động bất tiện, không thể thành lễ, thỉnh thứ lỗi.”

Phương Ứng Khán đứng dậy lau lệ: “Thâm tình hậu ý của công tử và Thần Hầu, gia phụ trên trời có linh, chắc cũng sẽ rất cảm động.”

Ánh mắt Vô Tình lãnh liệt mà sâu không thấy đáy,

“Phương đại hiệp suốt đời quang minh lỗi lạc, khắp thiên hạ đều kính ngưỡng, hôm nay buông tay về cõi tiên, tự có vô lượng hậu bối kế thừa tín niệm suốt đời của người, sẽ không để gian nịnh hoành hành, khiến người chết bất an.”

Hương khói lượn lơ,

Phương Ứng Khán chống lại ánh mắt Vô Tình, cuối cùng không khỏi vì ánh mắt của y mà chấn động.

Ánh mắt kia kiên định không gì sánh được, lại trong trẻo không gì bì được.

Mặc dù không đến mức uy nghiêm lãnh khốc, cũng không đến nỗi khiến người ta toàn thân phát lạnh, nhưng bầu không khí thâm trầm khó dò vẫn khiến người sợ hãi.

Hôm nay,

Ánh mắt vô bi vô hỉ kia xuyên thấu qua khói hương mê mông nhìn Phương Ứng Khán.
Hai người đối diện, không để người ngoài vào mắt,
Phảng phất giống như đã trải qua nghìn lần hoa nở hoa tàn, nhìn thấu vạn lần mây hợp mây tan,
Liếc mắt vạn năm.

68. Quyển 2 - Chương 26: Yêu Minh Nguyệt

Trên linh đường,
Có một đám nữ tử cũng mặc đồ trắng, khoác áo tang như Phương Ứng Khán,
Mỗi người viên mắt đều đỏ bừng, không tô son điểm phấn, quỳ gối trước linh cữu vì người chết đốt giấy tang.
Tuy rằng không mang bất cứ trang sức chải chuốt gì, nhưng mỗi người đều dung nhan diễm lệ, phong tư sở sở, tuyệt sắc khuynh thành.
Nghiêm Nhược Cẩm, Minh Ngữ Hà, Trần Lệ Khanh, Thu Phượng Vũ, Thuỷ Thanh Hàn, Kim Tiểu Vãn...
– ngoại trừ Kim Tiểu Vãn, những người còn lại đều rất có bối cảnh, rất có lai lịch...
– có điều, hình như thiếu một người...
Ánh mắt Vô Tình giống như vô tình lướt qua đám nữ tử, nửa khắc cũng không dừng lại.
– y đã có được đáp án.
Phương Ứng Khán cầm lấy khăn tay do Nhâm Oán đưa lên giả vờ lau lệ,
Nhưng vẫn ngầm chú ý cử động của Vô Tình,
Hắn đương nhiên không dám xem nhẹ ánh mắt của Vô Tình.
Theo đường nhìn của Vô Tình nhìn lại,
Sắc mặt của Phương Ứng Khán cũng không khỏi biến đổi.

Đêm Trung thu,
Đỉnh Xuyên Sơn,
Minh Nguyệt lâu chỉ là một kiến trúc cũ còn lưu lại bên ngoài kinh thành, ban đầu là do người phương nào dựng nên, đã không ai nhớ được.
Mà Thập Bát Nãi Nương miếu bên cạnh Minh Nguyệt lâu, càng chỉ là một toà miếu nhỏ đèn nhang không tính thịnh vượng.
Bởi vì đỉnh Xuyên Sơn phong cảnh tú lệ, ban ngày du khách như thoi đưa.
Nhưng mà Trung thu đêm nay, nhà nhà đoàn viên ngắm trăng, tất nhiên không ai đến nơi núi cao miếu nhỏ này.
Thế nhưng Thích Thiệu Thương tới,
Bởi vì hắn đã nhận lời ước định với một người.
...
Cả ngọn núi Xuyên Sơn đều yên tĩnh.

Chỉ có một lầu một miếu đứng dưới ánh trăng, nghìn năm chờ đợi.

Chờ đợi như vậy, cũng khiến cho loại phong cảnh bình thường không chút tiếng tăm này, cuối cùng cũng thành một toà sơn phong mộng huyền.

Mà nhất là,

Ở Minh Nguyệt lâu còn có một mỹ nữ tuyệt thế cũng đang chờ đợi.

...

Châu ngọc hoa lệ,

Trâm thoa tinh xảo,

Son phấn nhẹ tô,

Lôi Thuần không chỉ tỉ mỉ trang điểm cho mình, còn chuyên tâm chuẩn bị một bàn tiệc rượu tinh tế.

“Một mình dựa lầu cao Minh Nguyệt, rượu nhập nỗi lòng, hoá thành lệ tương tư. Thiếu Thương đến chậm, khiến đại tiểu thư phải đợi lâu.”

Ánh trăng như nước vẩy lên tư thái động lòng người của Lôi Thuần, giống như tiên tử từ cung trăng giáng xuống nhân gian.

Tình này cảnh này, cho dù là Hằng Nga tiên tử thật sự nhìn thấy, chỉ e cũng phải thối lui ba mươi dặm, tự ti mặc cảm.

“Thích đại hiệp, mời ngồi, đây là rượu và thức ăn Thuần nhi tự mình chuẩn bị vì Thích đại hiệp.”

Nàng cầm lấy bầu rượu trên bàn, châm đầy một chén đưa qua.

“Hôm nay Trung thu, không thể cô phụ ánh trăng như vậy. Thỉnh Thích đại hiệp cùng uống chén này.”

Mỹ nhân như ngọc,

Dịu dàng cười nói,

Ai có thể cự tuyệt dụ hoặc như vậy?

Không ai.

Thích Thiếu Thương đón lấy chén rượu, chạm vào chén rượu trên tay Lôi Thuần một cái.

Hai người nâng chén uống cạn, lại cùng nhau hạ chén.

“Đa tạ mỹ tửu mỹ ý của cô nương.”

Lôi Thuần tươi cười như hoa.

“Thích đại hiệp quả nhiên là anh hùng đương đại, lỗi lạc như vậy, lẽ nào không sợ trong rượu có độc?”

Thích Thiếu Thương thản nhiên cười nói: “Đừng nói trong rượu có độc... cho dù có độc cũng uống, tình của cô nương, Thiếu Thương sao có thể không lĩnh!”

Lôi Thuần đứng dậy,

Hoàn bội leng keng, thanh thủy êm tai.

Nàng bất ngờ dựa sát vào người Thích Thiếu Thương.

Mà Thích Thiếu Thương giống như cũng rung động bởi tuyệt đại mỹ nhân trước mắt.

Hắn thuận thế kéo Lôi Thuần vào lòng.

Trên trời cao, ánh trăng sáng tỏ. Phong cảnh núi non dưới ánh trăng hiện ra thật mông lung thần bí.

Gió mát phất qua,

Bốn mắt nhìn nhau,

Là mỹ cảnh diễm phúc chừng nào?

Đáng tiếc,

Lời thốt ra từ miệng Thích Thiếu Thương, lại thật sát phong cảnh.

“Lôi tiểu thư đang chờ tại hạ bị độc phát tác?”

Thân thể Lôi Thuần cứng lại một chút, nhưng vẻ mặt không hề dao động.

“Sao Thích đại hiệp lại nói ra lời ấy?”

Thích Thiếu Thương vẫn ôm mỹ nhân không buông,

“Cô nương luôn luôn xử sự khéo léo, cục diện này cũng bố trí rất chu đáo.”

“Tình này cảnh này, ở trong rượu hạ ‘Minh nguyệt lưu quang’, cũng coi như không cô phụ phong nguyệt...”

“Đáng tiếc, Thích Thiếu Thương đã không còn là Thích Thiếu Thương của Liên Vân trại năm xưa...”

Lời nói còn chưa dứt,

Hắn đã cúi người hôn lên môi Lôi Thuần.

Lôi Thuần kinh hãi, nhưng cũng không giãy dụa, chỉ để mặc hắn tùy ý.

Thích Thiếu Thương hôn môi xong, mới buông Lôi Thuần ra.

“Thỉnh cô nương thứ cho Thiếu Thương vô lễ.”

“Bất quá, cô nương đem giải được tô lên đôi môi thơm, kể ra cũng có chút mới lạ.”

Tuy là nhận lỗi, nhưng thái độ rất thản nhiên.

Lôi Thuần cắn môi dưới, sắc mặt lại đỏ lại trắng.

Một lúc lâu,

Nàng nâng lên cánh tay thon dài trắng nõn, chỉ hướng cửa miếu dưới lầu.

“Người người muốn gặp, ở trong đó.”

Nàng nhỏ giọng lầm bầm,

“Thuần nhi thường nghe người ta nói, ‘nam nhi thế gian, mười người hết chín người bạc bẽo.’”

“Ta thật không rõ, trên đời này sao lại có loại nam nhân như các người.”

Dứt lời, nàng đi thẳng xuống lầu.

Nói đi là đi,

Nhanh nhẹn rời khỏi.

Thích Thiếu Thương nhìn cánh cửa miếu nửa khép nửa mở dưới ánh trăng.

Chỉ cảm thấy xung quanh yên tĩnh vô cùng.

Miếu thờ cũ kỹ mà thần bí kia như đang mời gọi hắn.

69. Quyển 2 - Chương 27: Duy Thác Tính

Ánh trăng nơi đây cũng giống như trên đỉnh Xuyên Sơn, nhẹ nhàng phủ khắp cảnh sắc trắng thuần lạnh lẽo thê lương của Bất Giới trai.

Sâu trong đình viện trùng điệp,

Một người đang một mình uống rượu dưới trăng.

Hắn đang ở trong một ván cờ,

Đang chờ đợi một tin tức.

Một ván cờ mà hắn đã trù tính từ lâu, bố trí từ lâu,

Một tin tức mà hắn đã chờ đợi từ rất lâu.

...

Hắn còn nhớ rõ lúc mình đưa ra ý này, vẻ mặt của Lôi Thuần đứng bên cạnh Sái Kinh là,

Cười như không cười.

Nữ tử trong sáng thông minh hơn băng tuyết, thanh diễm còn hơn hoa mai đỏ, đương nhiên hiểu rõ dụng ý của mình.

Thế nhưng hiểu rõ thì hiểu rõ,

Nàng ta vẫn là vô kế khả thi.

Huống chi,

Không chỉ có Sái Kinh muốn mượn cuộc hẹn Minh Nguyệt lâu để một lưới bắt gọn thủ lĩnh của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Ngay cả Lôi Thuần cũng muốn mượn cơ hội này để tìm hiểu một chút thực lực của Phong Vũ lâu.

...

Gặp gỡ riêng tư?

Một nụ cười tinh thuần mà diễm mỹ xuất hiện trên môi Phương Ứng Khán.

Có quỷ mới tin thủ lĩnh của thế lực lớn nhất kinh thành sẽ bởi vì một câu ‘riêng tư gặp mặt’ mà một mình đến chỗ hẹn.

Lấy thân phận của Thích Thiệu Thương và Lôi Thuần hiện nay, cho dù thực sự là gặp mặt riêng tư, phải một thuộc hạ đi trước cũng không có gì là quá.

Cũng chính bởi vì như vậy,

Kế hoạch của mình mới có thể thuận lợi tiến hành.

– Trương Thán và đám cao thủ ngầm của Phong Vũ lâu đã theo Thích Thiệu Thương ra kinh.

– hình như ngay cả Tôn Thanh Hà cũng tham gia.

– về phần Lục Phần Bán đường.

– Lôi Động Thiên và Ngô Kinh Đào cũng không nhàn rỗi.

Thế lực song phương đều tập trung tại vùng Xuyên Sơn phong.

Không!

Là ba thế lực.

Mình đã sớm an bài đám người mới gia nhập “Hữu Kiều Tập Đoàn” là Đường Phi Ngự, Cao Tiểu Thượng mai phục ở bên ngoài,

Đến lúc đó sẽ là ‘Bọ ngựa bắt ve, không ngờ phía sau có chim hoàng tước’.

Tiền thể mượn gió bẻ măng một lưới diệt hết toàn bộ tinh anh của Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phần Bán đường.

Cho dù có hai kẻ mưu trí như Dương Vô Tà và Địch Phi Kinh ở lại toạ trấn kinh thành,

Nhưng chung quy vẫn là một bàn tay vỗ không ra tiếng.

Huống chi,

Chỉ cần tin tức từ trên núi truyền về.

Nội ứng an bài trong Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phần Bán đường sẽ đồng loạt trỗi dậy, châm ngòi hai phe thế lực sống mái với nhau.

Đến lúc đó, còn lo gì Hữu Kiều Tập Đoàn không thống nhất kinh sư, thống nhất giang hồ?

Nghĩ đến đây,

Ý cười trên mặt Phương Ứng Khán càng sâu, càng ngọt ngào.

Không hề có chút gì là bi thống vì nghĩa phụ vừa qua đời.

Một mảnh bóng mây bay qua, che khuất trăng tròn trên trời cao.

Lẽ nào ngay cả minh nguyệt rực rỡ xán lạn, cũng xấu hổ vì dung nhan khuynh quốc của công tử chốn nhân gian này?

Hay là, ánh trăng trong sáng không tì vết, cũng không nhẫn tâm nhìn nhân gian sắp sửa phát sinh một hồi máu tanh chém giết?

...

Trăng ra khỏi mây,

Đã qua canh ba,

Nhưng vẫn không tin tức.

Phương Ứng Khán có chút ngồi không yên.

Nhưng hắn cuối cùng vẫn không có hành động.

Bởi vì tin tức tuy rằng không tới,

Nhưng mà người tới,

Tới chính là Vô Tình.

Trong tay y còn cầm một bó pháo hoa.

Bó pháo hoa mà Hữu Kiều tập đoàn chuyên dùng để truyền tin tức.

Lòng của Phương Ứng Khán trầm xuống.

Hắn cúi đầu, nhìn không rõ vẻ mặt.

Người ngoài chỉ có thể nhìn thấy đường cong tinh tế của hàm dưới, mà phỏng đoán diện mạo tú mỹ tuyệt luân thậm chí có thể khiến người kinh diễm đổ kị.

Cổ phán bạch thủ vô tương tri, thiên hạ duy hữu Địch Phi Kinh.

(Có thể chia sẻ với những người đến bạc đầu vẫn không ai thấu hiểu, thiên hạ này chỉ có duy nhất Địch Phi Kinh là làm được.)

Lúc này,

Đại đường chủ của Lục Phần Bán đường yên tĩnh ngồi trên ghế.
Đẹp đến mức vừa nhìn liền biết là Dịch Phi Kinh.
Màn lụa hạ xuống,
Một mỹ nhân tuyệt sắc thướt tha uyển chuyển đứng đó.
Nếu ví Dịch Phi Kinh như một trận tuyết sớm Giang Nam,
Vậy Lôi Thuần nhất định là đoá hoa mai gặp tuyết mà nở.
Lúc này,
Đôi môi nàng cũng giống như cánh hoa hé nở.
“Phương Ứng Khán đã không cho chúng ta đường lui.”
“Nhưng hắn vạn lần cũng không ngờ rằng, chúng ta cuối cùng lại liên thủ với Vô Tình.”
Dịch Phi Kinh ngẩng đầu lên,
Trong ánh mắt có chút sầu lo.
Lôi Thuần lập tức đã nhìn ra biến đổi.
“Người đang lo lắng?”
Giọng nói của Dịch Phi Kinh rất êm tai.
Lúc nói, hắn lại cúi đầu, hạ mi mắt.
Lông mi của hắn dài như vậy, cho nên lúc hắn mở miệng nói lông mi dĩ nhiên cũng khẽ run rẩy,
“Ta chỉ đang suy nghĩ, vì sao lúc này Vô Tình lại chủ động tới cửa, chủ động liên thủ với chúng ta?”

70. Quyển 2 - Chương 28: Nhân Tương Mị

Trắng sáng giữa trời,
Phủ ánh sáng lên Minh Nguyệt lâu trên đỉnh núi.
Thập Bát Nãi Nương miếu,
Đến bây giờ Thích Thiều Thương mới biết hoá ra mở cửa lại là một việc gian nan như vậy.
Kỳ thực cửa miếu vốn chỉ khép hờ,
Chỉ cần nhẹ nhàng đẩy một cái sẽ lập tức mở ra.
Nhưng một cái đẩy nhẹ, lại thật khó khăn với “Cửu Hiện Thần Long” Thích đại hiệp.
Rốt cuộc, bên trong miếu có cái gì?
Thích Thiều Thương không biết.
Nhưng tình cảnh hiện tại, không khỏi khiến hắn nhớ lại năm xưa khi lần trốn đã từng ẩn nấp trong một ngôi miếu sơn thần.
Cuối cùng,
Hắn vẫn hạ quyết tâm,
– vào miếu.

Trong miếu tối om,
Vô cùng yên tĩnh.
Mơ hồ, Thích Thiều Thương nghe thấy một mùi hương như có như không,
Không phải lan không phải xạ, lại càng không giống Long Tiên hương,
Mà mang một loại thanh nhã u dật như sông nước Giang Nam.

Nội viện Bất Giới trai,
Trong gió loáng thoáng nghe được tiếng kim loại va chạm vào nhau, như là có người đang đánh nhau chém giết.
Lúc Nhậm Oán tiến vào, ánh mắt của gã cũng hiện vẻ khấn trương,
“Tiểu Hầu gia, xung quanh Bất Giới trai có...”
Lời nói bỏ dở giữa chừng,
Bởi vì gã đã nhìn thấy Vô Tình.
Phương Ứng Khán phát tay,
Nhậm Oán liền thành thật thối lui sang một bên.
Vỡ kịch, dường như đã hạ màn,
Mà Phương Ứng Khán vẫn thờ ơ như không.
Hắn lấy ra hai chén ngọc, châm đầy, đưa một chén cho Vô Tình,
“Trung thu không rượu không thể coi là lễ. Chẳng hay công tử có hứng trí đối ẩm một chén với bản hầu một chén?”

Đêm nay,
Hắn mặc một bộ áo gấm thêu màu trắng, được ánh trăng Trung thu tô lên một vòng ánh sáng mờ mờ lung, nhìn thoáng qua nửa như thật lại nửa như mộng huyền.

...

Trên Minh Nguyệt lâu,
Lôi Thuần từng mời Thích Thiều Thương cộng ẩm,
Trong chén là rượu ngon, nhưng cũng là độc dược có thể đoạt hồn đoạt phách.

Mà nay,
Chén rượu này của Phương tiểu hầu gia, lại có ý gì?
Vô Tình đối mặt với hắn,
Một đôi mắt trong suốt, so với ánh trăng càng thêm nhiếp hồn người.
Chén rượu đã đưa tới trước mặt, trong chén là rượu Quế Hoa lộ rất hợp tình hợp cảnh.
Hương rượu thoang thoảng lan toả, hoà cùng mùi hoa, làm say lòng người.

...

Vừa đuổi tới nơi, Truy Mệnh còn chưa kịp ngăn cản, Vô Tình đã đón lấy chén rượu trong tay Phương Ứng Khán, hai người cùng lúc uống một hơi cạn sạch.

Bốn phía im lìm,

Vô Tình quăng chén, nghiêm mặt nói: “Rượu đã uống xong, tiểu hầu gia cũng nên lệnh thuộc hạ trong phủ ngoài phủ rút lui, miễn cho ngộ thương.”

Phương Ứng Khán dùng ngón tay thanh tú vuốt ve mép chén, ngạc nhiên hỏi: “Công tử có ý gì?”

Vô Tình ngắm nhìn bó pháo hoa trong tay, lạnh lùng cười: “Lúc Thành mỗ tới đây, tiện đường đã thưởng thức qua một chút cảnh sắc bên trong Bất Giới trai của hầu gia... Trong lúc vô ý, lại chạm phải cơ quan, thấy được một vài thứ không nên thấy.”

Phương Ứng Khán nhú mày.

Hắn biết Vô Tình nói cái gì.

Hôm qua trên linh đường, cơ thiếp thành đàn, chỉ duy nhất thiếu “Tuyệt Trung Hằng Nga” Du Tuyệt Mộng.

– nàng đã sớm bị độc vừa cay vừa mù, kể cả mười ngón tay cũng bị cắt cụt.

Về phần nguyên nhân... Tự nhiên không thể nói ra.

Phương Ứng Khán cười lạnh nói: “Giỏi! Giỏi cho một danh bộ Vô Tình... Chẳng lẽ ngay cả việc nhà của ta người cũng muốn xen vào?”

– lúc ta cho người quản người không quản, không cho người quản người lại muốn đi quản!

Hắn khinh miệt liếc nhìn Vô Tình: “Bản hầu không biết Tứ đại danh bộ lúc nào thì liên thủ với Lục Phần Bán đường... Thế nào? Tư vị của Lôi gia đại tiểu thư không tệ chứ?”

Truy Mệnh đứng một bên cười khẩy nói: “Làm phiền Phương tiểu hầu gia lúc này còn nhớ thương Lôi tiểu thư, nàng thế nào ta không biết, Thôi mỗ chỉ biết trước mắt hôm nay sắc trời sợ là phải thay đổi...”

Phương Ứng Khán không nhìn y, chỉ là chăm chú nhìn Vô Tình.

Vô Tình lại nói: “Trăng sáng đêm nay bao người ngắm, Chẳng hay thu ý lạc nhà ai... Tiểu hầu gia đã đợi từ lúc lên đèn cho đến bây giờ, lại hao tâm tổn trí nói nhiều như vậy... Cũng nên nghỉ ngơi một chút đi.”

Giọng điệu ôn hoà thản nhiên, giống như đang nói đến một chuyện chẳng liên quan gì.

71. Quyển 2 - Chương 29: Ly Trần Thế

Trung thu năm Tuyên Hoà thứ năm, Thần Thông hầu Phương Ứng Khán bị triều đình hoạch tội,

Thiên tử hạ chiếu, giao cho Đại Lý tự trị tội, niệm tình tang cha, dựa theo phép thủ hiếu, lệnh quay về phủ cấm túc ba năm.

“Trong miếu thực sự không có một bóng người?”

Vô Tình miễn cưỡng dựa vào giường, hỏi Thích Thiều Thương đang cách y không quá ba thước.

Y trời sinh thể chất hư nhược, bệnh tật triền miên tích lũy suốt nhiều năm, tháng trước lại bị Hắc Quang Thượng Nhân đả thương, hơn nữa trải qua trận chiến Đường môn, khiến y hao hết tâm trí sức lực.

Thế nhưng y vẫn cố gắng chống đỡ, vì Thần Hầu phủ, càng vì thiên hạ.

Thích Thiều Thương khẽ gật đầu, nét mặt lộ vẻ ưu tư, chung quy lại không thể thoát được ánh mắt nhạy bén của Vô Tình.

“Ta đã phái người điều tra tỉ mỉ việc này... Nhưng mà...”

Vô Tình muốn nói lại thôi, Thích Thiều Thương cũng đã hiểu được một nửa.

Cho nên, hấn cảm thấy có chút khổ sở.

Thiên hạ đều biết, Thích Thiếu Thương đã từng phải lẩn trốn.

Khi đó, hấn và các bằng hữu, các huynh đệ, hầu như chảy đến cạn máu, cũng chịu đủ mọi gian truân.

Mọi người ít nhiều đều có thể hiểu được, những tháng ngày đó khổ sở như thế nào.

Thế nhưng chẳng mấy ai có thể hiểu được tâm tình của Thích Thiếu Thương lúc này.

– còn khó chịu hơn nhiều so với nỗi khổ đổ máu, phơi gió phơi sương,

– giống như là, dốc hết sức đánh một quyền vào không khí, không hề có một chút phản ứng nào...

Đó kỳ thực, là một cảm giác trống rỗng.

Thích Thiếu Thương rất rõ ràng,

Nếu như trong thiên hạ có người nào có thể hiểu được tâm trạng lúc này của hấn,

Thì đó nhất định là Vô Tình.

Cho nên,

Hấn không nói thêm gì nữa, vội vã cáo từ.

...

Điều đáng tiếc chính là,

Việc điều tra của Vô Tình còn chưa bắt đầu, hay có lẽ nên nói là còn chưa thực sự bắt đầu, đã bị gián đoạn.

Nguyên nhân gián đoạn việc này là một việc khác,

Một việc quan trọng có lẽ liên lụy đến vận mệnh của Đại Tống, thậm chí là liên lụy đến thiên hạ sinh linh.

Nói là quan trọng,

Nhưng thực ra, cũng rất đơn giản.

– chẳng qua là một người đã qua đời.

Nói là đơn giản,

– nhưng người qua đời này, lại có thể ảnh hưởng đến an nguy thiên hạ.

Một người mất đi, nhưng ảnh hưởng đến tồn vong của thiên hạ? Người này chẳng lẽ là hoàng đế sao?

Sai!

Nếu như người chết lúc này là Huy Tông Triệu Cát, nói không chừng ngày diệt vong của vương triều Bắc Tống có thể lùi lại được vài năm hoặc lâu hơn.

Đáng tiếc,

Quy thiên không phải là gã,

Mà là người đứng đầu Tự Tại môn, sư phụ của Tứ đại danh bộ, chủ nhân của Thần Hầu phủ,

– Gia Cát Chính Ngã.

...

Gia Cát Thần Hầu quy thiên, kỳ thực cũng là việc đã nằm trong dự tính của lão.

Bảy bảy bốn chín ngày trước, lão đã tính ra có đại nạn bùng nổ.

Tất cả mọi người phải thừa nhận,

– Gia Cát Thần hầu có thể là một vị đại thần tài năng trong những người tài năng, càng là kỳ nhân trong những kỳ nhân.

Điều này, ngay cả Sái Kinh cũng không thể không thừa nhận,

– cho dù là kẻ địch trên quan trường, đối thủ trong chính trị, lão cũng không thể không kính trọng Gia Cát Thần hầu.

– đối với Sái Kinh mà nói, đối thủ ngang tài ngang sức cũng không phải dễ tìm,

– thậm chí có thể nói, chỉ có một người như thế.

...

Đêm đại sự,

Thần hầu dâng hương tắm rửa, không ăn uống, triệu tập đệ tử môn đồ và người trong phủ viện.

Lão đội ngọc quan, mặc áo choàng lông hạc, nhắm mắt ngồi ngay ngắn giữa thái cực đồ.

Mọi người tuy rằng trong lòng rất bi thống, nhưng đều cố gắng kiềm nén không ra tiếng.

Tuy nhiên tình cảm gắn bó sâu nặng bấy lâu, thật khó để dần lòng.

Gia Cát Thần hầu hé mắt, thấy mọi người đều rất bi thương, bèn cười nói: “Xác thân này đến cuối cùng đều phải biến diệt, đệ tử của Tự Tại môn, sao lại không hiểu được tự tại?”

Lão nhìn chung quanh mình, ánh mắt đặc biệt đảo qua gương mặt bốn đệ tử,

Rốt cuộc dừng lại ở Vô Tình.

– cho dù hiện tại lão sắp nhắm mắt xuôi tay, gần đất xa trời,

– nhưng vẫn khó bỏ xuống thiên hạ thương sinh, cũng khó buông được vận mệnh của đệ tử trước mắt.

Vô Tình ngay trước mắt,

Gia Cát Thần Hầu xoa đầu y, trầm ngâm nói: “Vốn chẳng phải vô tình, Đại ái chính vô tình, Bên vực sâu nghìn trượng, Tuyết bay hoá vô hình.”

Chớp mắt, y rơi lệ.

Cũng trong một chớp mắt đó, mọi người chỉ thấy thân thể Gia Cát Chính Ngã toả ra vô số quang hoa, lập tức hoà vào bóng đêm, chôn vùi trong hư không.

...

Hầu như không có tiếng khóc,

– Đại bi không tiếng động.

72. Quyển 2 - Chương 30: Nhân Tương Mộ

Tuyên Hoà năm thứ năm,

Mồng chín tháng chín,

Gia Cát Thần Hầu đi về cõi tiên.

Triều thần và dân chúng đều rúng động.

Đương triều thiên tử hạ chiếu đình triều bảy ngày, tự mình dẫn văn võ bá quan đi Thần Hầu phủ phúng viếng, cũng ban thưởng danh hào “Võ”.

Lúc cử hành tang lễ, đủ loại quan loại khóc rống chảy nước mắt, tiếng khóc than rung chuyển đại địa.

...

Trong số những người đến phúng viếng, có hai người trong lòng thật sự cảm thấy rất khó chịu.

Người cảm thấy khó chịu nhất, chỉ sợ chính là đương kim thiên tử, Huy Tông Triệu Cát.

Khi gã vừa mới đăng cơ ngôi vị hoàng đế, cũng từng có hùng tâm tráng chí, nguyện nghiêm túc chăm lo triều chính.

Bởi vì đương thời lúc đó cũng coi như chọn đúng hiền tài, cho nên vài năm đầu, Đại Tống quả thật cũng có một bầu không khí an cư lạc nghiệp.

Đáng tiếc chính là,

Tuy rằng gã một mặt rất thích làm việc lớn hám công to, mặt khác lại chỉ mong an nhàn hưởng lạc, để cho một số người lòng dạ khó lường thừa cơ mà vào, dần dần bị bọn gian thần đầu độc, cho nên triều chính hoang phế, quốc sự tiêu điều.

Đương thời mỗi khi trung thần hiền thần can gián, gã đều cảm thấy không lọt tai, phiền não không chịu nổi, chỉ riêng Gia Cát mỗi khi có ý kiến, còn coi như thú vị, nên những khi có việc, gã cũng sẽ nhớ hỏi Gia Cát Thần hầu.

Chẳng qua, tính cách Triệu Cát từ nhỏ đã thất thường, hơn nữa vậy cánh Sái Kinh không ngừng châm ngòi thổi gió, gây xích mích thị phi, khiến gã dần dần cũng cảm thấy không kiên nhẫn trước những lời can gián của Gia Cát trong việc triều chính quốc sự.

Thế nhưng dù vậy, Triệu Cát vẫn rất tôn trọng Gia Cát tiên sinh.

- gã tôn trọng Gia Cát, bởi vì từ trước đến nay Gia Cát Thần hầu luôn có thể giúp gã trấn an lòng dân.
- cũng như gã tin nhiệm Sái Kinh là vì Sái Kinh sẽ tạo điều kiện giúp gã chơi bởi khoái lạc, giúp gã mượn có vui chơi.

Bây giờ không còn Gia Cát, gã sợ triều đình hỗn loạn, tai họa sẽ bùng xuống.

- Triệu Cát tuy rằng hoang dâm, nhưng với vấn đề này, gã đương nhiên không ngốc.

...

Một người khác cũng cảm thấy trong lòng khó chịu, đó là Sái Kinh.

Trên linh đường,

Sái Kinh hết sức đau thương, trước mặt mọi người dầm ngực giậm chân, khóc rất thảm thiết.

Vừa khóc vừa chảy nước mắt, lại biết lúc nào dừng, lúc nào tiếp tục, đúng lúc đúng chỗ, khiến cho mọi người không thể không tâm phục khẩu phục.

Nhưng mà,

Trong lòng mỗi người thực sự nghĩ như thế nào, chỉ có người đó mới biết.

Hơn nữa đời người, Sái Kinh và Gia Cát là kẻ địch (trong suy nghĩ của lão, đương nhiên là Gia Cát đối nghịch với lão).

- chỉ cần có thể đả kích Gia Cát (hoặc là phe phái Thần Hầu phủ), lão liền dốc hết sức lực.
- chỉ cần diệt trừ Gia Cát, trong triều sẽ không còn ai cản đường lão, ngăn trở việc của lão.

Lão từng bố trí trăm nghìn âm mưu, bẫy rập, trăm thứ nghìn lần phái người hành thích ám sát, chỉ để có thể dồn Gia Cát Tiểu Hoa vào chỗ chết.

Mà hôm nay,

Gia Cát Thần hầu thực sự đã chết,

Thế nhưng Sái Kinh không chỉ không cảm thấy chút vui mừng thắng lợi nào, trái lại từ đáy lòng lão chợt nảy sinh cảm giác thất bại.

Lão cảm thấy mình đã già rồi.

Loại cảm giác này thực ra đã quanh quẩn trong lòng lão suốt một thời gian dài.

Thậm chí có một dạo, lão nghĩ mình sẽ không bệnh không tật mà chết, đột ngột chết đi.

Nhưng ngoài dự đoán của lão là: Gia Cát Tiểu Hoa cứ nhiên chết trước?

– thật là nực cười!

Suy nghĩ này nếu để người ngoài biết được quả thật có chút dở khóc dở cười.

Nhưng đó xác thực là thế giới nội tâm của Sái Kinh.

Điều khiến người ta ngạc nhiên,

Đó là Vô Tình không hề xuất hiện trên linh đường.

– thân là đại đệ tử của Gia Cát Thần hầu, danh bộ đứng đầu Lục Phiến môn, vậy mà hoàng đế tự mình đăng môn phúng viếng, lại dám vắng mặt?

– xét tình xét lý, vô luận như thế nào cũng không thể biện hộ.

Nhưng mà y không xuất hiện,

Nguyên nhân bởi vì y căn bản không cách nào ngồi dậy.

– Thần hầu qua đời đối với y là một đả kích quá lớn!

Kể từ khoảnh khắc đó, cả người Vô Tình đều ở trong trạng thái mơ mơ hồ hồ.

Hơn nữa bệnh cũ thương mới, từ lâu ăn uống khó khăn, y liền nằm trên giường không dậy nổi.

Nhưng mà trong lòng vẫn cảm thấy một chút hơi ấm.

Điều duy nhất y nhớ kỹ,

– là tay của thể thúc còn đang xoa đầu mình.

– bàn tay vẫn ấm áp, vẫn như ngày thường.

73. Quyển 2 - Chương 31: Âm Vô Thanh

Nhấn lòng nhìn anh hùng già đi, chẳng nữ thấy giai nhân đầu bạc.

...

Tục ngữ có câu: “Băng kết dày ba thước, không phải chỉ rét một ngày.”

Vô Tình từ nhỏ thể chất suy nhược, lại thêm nhiều năm bôn ba phá án, hành tẩu giang hồ, ném gió nằm sương, sức khoẻ càng tổn hại.

Lại gặp Thần hầu qua đời, càng thêm lao tâm lao lực quá độ, bệnh một trận nằm hơn nửa năm.

Mỗi lần có chút chuyển biến tốt, liền muốn gắng gượng dậy, lại bị mọi người đồng lòng ngăn cản.

Lúc đó,

Toàn bộ sự vụ của Thần Hầu phủ đều do Thiết Thủ xử lý, Truy Mệnh và Lãnh Huyết hai người gánh vác toàn bộ án tử của bốn bộ.

Trong khi Vô Tình bệnh,

Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà và mọi người đều không ngừng lui tới, ngay cả Giang Nam Phích Lịch đường Lôi Quyển cũng không ngại nghìn dặm xa xôi vào kinh thăm hỏi,

Mắt thấy thân thể y suy yếu đến cực hạn, người cũng gầy gò tiêu tụy không ít, mọi người đều không khỏi âm thầm thở dài.

Đợi cho bệnh trạng khá hơn một chút, đã là mùa hè của năm sau.

Ánh trăng như nước từ không trung vẩy xuống,

Sương mù mênh mang lại giống như cổ chấp muốn giã giụa trốn thoát khỏi ánh trăng.

Cả toà tiểu lâu đều bị sương mù ôm vào lòng.

Mà y,

Lặng lặng ngồi bên mép hành lang.

Ánh mắt tiêu điều,

Một thân mệt mỏi.

Vừa vào sân, Thiết Thủ liền thấy bóng trắng đơn bạc cô tịch kia.

Vì vậy,

Hắn nhẹ nhàng, cẩn thận tới gần y.

“Đại sư huynh, ban đêm rất lạnh, sao không ở trong phòng nghỉ ngơi mà lại ra đây.”

Hắn cầm trong tay một tấm áo choàng, lúc này liền khoác lên người Vô Tình.

Trong lòng rõ ràng rất cảm động trước tình nghĩa huynh đệ lâu năm, hoạn nạn có nhau,

Nhưng Vô Tình cũng chỉ hờ hững đáp một câu: “Ngủ không được.”

Mấy chục năm phong phong vũ vũ,

Hơn bất kỳ ai, Thiết Thủ càng hiểu rõ tính tình ngoài lạnh trong nóng của Vô Tình.

– thể thúc qua đời rồi, đại sư huynh càng trở nên trầm mặc ít lời.

Thấy Vô Tình không muốn nói chuyện, hắn cũng không nói thêm gì nữa.

“Trời trở gió, hay là để đệ đưa đại sư huynh về phòng nghỉ ngơi đi.”

...

Đặt Vô Tình nằm ngay ngắn trên giường,

Thiết Thủ thuận tiện giúp y buông màn, đang định xuống lầu,

Chợt nghe Vô Tình từ trong màn nói vọng ra: “Nhị sư đệ... Nghe nói Lạc Dương Ôn đại nhân mấy ngày gần đây đã đến kinh rồi?”

Thiết Thủ giật mình,

Đã nhiều ngày, mọi người bởi vì sợ Vô Tình lao tâm lo lắng mà bệnh tình thêm nặng, cho nên luôn tránh nhắc tới mọi động tĩnh của kinh thành trước mặt y.

Làm sao y biết được tin Ôn Văn vào kinh?

Hắn trầm ngâm chốc lát, đang không biết trả lời như thế nào.

Lại nghe Vô Tình thông thả nói: “Ta bất quá chỉ là thuận miệng hỏi thôi... đệ đi nghỉ ngơi đi.”

...

Thiết Thủ đi.

Vô Tình nhắm mắt an tĩnh, mệt mỏi đã từ lâu lan tràn khắp toàn thân.

Y đương nhiên biết,

Với tình trạng hiện tại của mình, cứ cố miễn cưỡng, chỉ sợ sẽ như ngọn đèn trước gió, nháy mắt lụi tàn.

Thế nhưng, thời cuộc lúc này, nếu không gắng gượng, mình làm sao cam lòng?

– thể thúc thể thúc... ngài đã tự tại bên ngoài thập tượng hồng trần... Mà giang sơn Đại Tống lại là mưa gió bấp bênh, lo được lo mất...

– thân thể tàn nhược này của đệ tử... biết còn có thể chống đỡ được bao lâu...

Y rút ra ngọc tiêu bên gối,

Vuốt ve một lát,

Cuối cùng lại buông.

– các sư đệ đã lo lắng vì mình nhiều ngày nay, lúc này mà thổi tiêu, chỉ sợ càng khiến mọi người lo lắng.

– mình từ lâu đã không còn là thiếu niên “Chẳng tiếc chăn đơn dầy ba lần, mượn tiếng tiêu gửi tình bơ vơ” (*) ngày xưa nữa.

Đêm hè,

Chỉ có tiếng ve kêu,

Vô Tình nằm trong tiểu lâu, giống như sinh mệnh đã lụi tàn chỉ còn sót lại một chút dư quang.

Cùng ở trong kinh thành,

Cùng một đêm khuya,

Hắn lần tràng hạt, có vẻ rất yên tĩnh định tâm.

Trên môi lại không biết từ khi nào nổi lên một chút ý cười không dễ phát hiện.

Bên trong Thần Thông Hầu phủ,

Vẫn là màn trắng lụa bạch, hương khói lượn lờ.

(*) Trung văn: ,

Câu “Bất luyện đơn khâm tái tam khởi” trích từ tác phẩm “Dạ du cung – Diệp hạ tà dương chiếu thủy” của Chu Bang Ngạn, nói lên nỗi lòng bất an.

74. Quyển 2 - Chương 32: Mộng Giang Nam

Ngõ Ngoã Tử và hai dải Hồng, Lam vốn là nơi tập trung thanh lâu của kinh thành, hai bên đường lồng đèn bảng hiệu nối tiếp nhau liên miên không dứt.

Ở chỗ này, ban ngày vắng vẻ đìu hiu, nhìn không ra bất cứ thứ gì,

Nhưng mà một khi hoàng hôn buông xuống, nơi này lại trở nên rực rỡ nhộn nhịp, bóng hồng như mây, điểm trang lộng lẫy, ca vũ thái bình, vô cùng xa hoa.

Ngày hôm nay,

Kim Ngọc Mãn đường ở ngõ Tiểu Diêm Thủy lại có một vị khách không mời mà đến.

– nực cười!

– rõ ràng là thanh lâu sở quán, rõ ràng là mở cửa buôn bán, còn nói cái gì mời với không mời?

Nhưng mà nói y là khách không mời mà đến, thực ra cũng không phải ý này.

Mà chỉ là vì vị khách này rất đặc biệt.

...

Những loại khách làng chơi này nọ, Kim mục đã thấy nhiều lắm.

Nàng sống hơn bốn mươi năm, ở trong kinh thành cũng gần hai mươi năm.

– Kim Minh Diễm treo bảng hiệu hành nghề cũng được hai mươi năm.

– dạng quan to quyền quý, ăn chơi trác táng gì nàng chưa thấy qua?

– nhưng còn chưa thấy qua cái dạng này!

Cho nên,

Ngay ánh mắt đầu tiên nhìn thấy thiếu niên kia, nàng đã biết y cũng không phải khách làng chơi.

– ít nhất, ngày hôm nay không phải.

Nàng thờ ơ lạnh nhạt,

Nhìn thiếu niên kia từ lúc vào cửa đến lúc rời đi,

Vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ.

Một nam tử tuần tú như vậy, hầu như có thể nói là đời này hiếm thấy... Không đúng, hình như có hơi quen mặt...

Nhưng người này rốt cuộc là từ đâu ra?

– ngông cuồng cao ngạo cũng không phải hiếm lạ,

– ung dung bình thản nàng cũng đã gặp qua.

Chỉ là thiếu niên này ngạo mạn mà lại mang theo vài phần ưu sầu...

Vì vậy bề ngoài thản nhiên lại có thêm một chút tịch mịch...

Vào cửa không gọi cô nương cũng không chọn khúc đàn, khiến người ta đoán không ra rốt cuộc y đến đây làm gì?

...

Thiếu niên áo trắng ngồi trong kỹ viện đợi nửa ngày,

Kim mục cũng sẽ quan sát y nửa ngày.

Đương nhiên,

Đó là lúc những người xung quanh không để ý.

“Mộng Ký Giang Nam? Đệ nói đó là tên của loại hương này?”

“Đúng vậy.”

Truy Mệnh gật đầu,

“Loại hương này vốn được sản xuất ở Hàng Châu, năm Tuyên Hoà thứ nhất từng là cống phẩm tiến ngự. Trong hoàng cung tuy cũng từng dùng vài năm, nhưng lượng dùng rất ít, số lượng dự trữ cũng không nhiều...”

Vô Tình nhìn Truy Mệnh, ý bảo y nói xong.

“Trong cung tuy rằng không hay dùng, thế nhưng theo như đệ điều tra được, trong kinh thành có một chỗ dùng rất nhiều, số lượng rất lớn.”

Đôi mày thanh tú của Vô Tình nhíu lại.

“Kim Ngọc Mãn đường?”

Truy Mệnh ngăn người,

– đại sư huynh từ lâu không ra khỏi cửa, sao lại nắm rõ tin tức như vậy?

Vô Tình cầm chén thuốc, cảm nhận được thuốc trong chén đang nguội dần.

– y không thích uống thuốc.

– thế nhưng gần đây, số lần y uống thuốc càng ngày càng nhiều, số lượng thuốc càng ngày càng tăng.

– thật là phiền phức.

Lúc y nghĩ như vậy,

Tam sư đệ Truy Mệnh vẫn đang quan sát y từ đối diện, suy nghĩ, sầu lo.

Vô Tình biết Truy Mệnh sầu lo điều gì,

Cho nên,

Y cảm thấy khổ sở,

– anh hùng bại vì tình nghĩa,

– nam tử hán dù có kiên cường thế nào, cũng sẽ có mặt yếu đuối.

Mũi Truy Mệnh hơi cay cay,

Y cố gắng che giấu bằng cách nói một câu: “Có cần phái người đến Kim Ngọc Mãn đường điều tra không?”

Vô Tình buông mi mắt, chậm rãi nói: “Không cần... Chỉ phải làm phiền tam sư đệ phái người đến Phong Vũ lâu thỉnh Thích lâu chủ đến đây một chuyến.”

Truy Mệnh kinh ngạc: “Thích Thiếu Thương? Chẳng lẽ việc này thực sự có liên quan tới hắn?”

Lúc nói những lời này, y rõ ràng cảm giác được Vô Tình khẽ cười thâm.

Quả nhiên,

Vô Tình cười nói: “Có quan hệ hay không, đệ cứ mời hắn tới đây sẽ biết.”

Nói xong,

Ý cười bên môi y dần dần đọng lại, kết thành một đoá hoa cô độc băng lãnh,

“Ta thật hy vọng không liên quan gì tới hắn.”

75. Quyển 2 - Chương 33: Do Nan Biện

Kim Ngọc Mãn đường,

Trong nhà các,

Kim Minh Diễm dùng một giọng điệu khó tin hỏi lại: “Lúc đầu người cố ý lưu lại hương trong miếu? Cố ý để lộ manh mối của chúng ta?”

Người đối diện với nàng trầm ngâm,

Sự trầm ngâm của y thật ra cũng là một loại lãnh đạm,
Một loại lãnh đạm cố ý kéo dài khoảng cách giữa hai người.
– tuy rằng miễn cưỡng cũng có thể nói đây là nơi y đã lớn lên,
– nhưng y trở lại nơi này, hoàn toàn không phải xuất phát từ ý muốn của bản thân.
Im lặng một lúc lâu,
Rốt cuộc y mở miệng, cũng không để Kim Minh Diễm truy vấn nguyên do.
Bởi vì y biết, nàng cũng rất rõ ràng,
– y và nàng, hay có lẽ nói y và bọn họ, ngay từ đầu đã không cùng chung một đường,
– thay vì bận tâm thân phận đối phương, không bằng gọn gàng dứt khoát, nói cho rõ ràng.
Huống hồ,
Y bây giờ,
Cũng không phải là một người sẽ bận tâm tới thân phận đối phương.
“Ta chỉ là nhận ân tình của người ta, được người ta nhờ cậy, theo dẫn dắt của người ta mà thôi, ta không phải là người của các người, càng không muốn có bất cứ liên hệ nào với các người.”
“Không muốn có liên hệ?”
Kim Minh Diễm nở nụ cười, rồi đột nhiên nghiêm mặt.
“Người tưởng không muốn thì sẽ không có sao? Chuyện trên đời này, có thể giản đơn như vậy? Người đừng quên... Người nào?!”
Lời còn chưa dứt,
Nàng đã tung người khỏi ghế,
Nhưng mục tiêu không phải là người đối diện với nàng,
Mà là ngoài cửa sổ,
Trên nóc nhà.

Nếu như không phải vì một đạo kiếm khí vô hình trong bóng tối kia,
Y tin chắc mình tuyệt đối sẽ không bị phát hiện.
Ngay vừa rồi,
Y đột nhiên cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng,
– đó là một loại điềm báo.
Lập tức,
Một đạo kiếm khí giống như trường giang liền ập về phía y.
– không có kiếm,
– chỉ có kiếm khí,
Khí thế hung hãn mà lại đột ngột,
Y không tránh được,
Không thể làm gì khác hơn là rút kiếm.
Kiếm của y màu xanh biếc,

Ánh kiếm đương nhiên cũng vậy.

Ánh kiếm xanh biếc, phảng phất như một thoáng tiêu hồn, một mảnh tương tư, đón kiếm khí mà lên, lập tức chuyển thành sát khí.

– tự nhiên có người không nói tiếng nào đã muốn giết y, y cũng chỉ có thể xuất thủ.

Nhưng người này dường như cũng không muốn giết y,

Một kích không trúng liền thu tay lại.

– kiếm khí bị cắt đứt,

– nhưng kiếm quang vẫn chưa biến mất.

Mà người nọ lại mượn thế một kiếm này, nhanh nhẹn chạy trốn.

Y nương ánh trăng nhìn theo,

Chỉ thấy bóng lưng người nọ nhẹ nhàng uyển chuyển.

Trong không khí, phảng phất còn thoang thoảng một mùi hương.

Kim Minh Diễm đuổi theo người nọ cho đến bìa rừng rậm.

Nàng đã động sát khí,

– những lời nàng nói ra trong phòng tối nay, vạn lần không thể để người ngoài nghe được.

Nhưng người này hiển nhiên đã nghe được,

– vậy tuyệt đối không thể để hắn sống.

Nàng vừa truy đuổi, vừa âm thầm vận lực,

Đã rất lâu không dùng “Phi Hoa Cộng Vũ Thần Công”, vừa định xuất thủ,

Đã thấy người nọ đột nhiên dừng lại, xoay người, mở miệng.

“Nhan di, nhiều năm không gặp, ngài vẫn phong độ như xưa.”

Kim Minh Diễm sửng sốt,

Lại thấy người nọ lưỡi biếng ngáp một cái,

Nàng không khỏi giậm chân quát lên: “Thì ra là ngươi.”

Một cảm giác khó tả thành lời bỗng nhiên tràn ngập trong lòng.

Thần Thông Hầu phủ,

Lôi Mị thừa dịp bóng đêm lặng lẽ lẻ vào Phật đường trong nội viện.

Dưới ánh nến,

Phương Ứng Khán ngồi ngay ngắn,

Bàn tay như ngọc lần một chuỗi Phật châu làm bằng ngọc dương chi tinh xảo.

– trong nhất thời Lôi Mị phân không rõ đâu là tay hắn đâu là hạt châu.

“Thế nào?”

“Quả thật là y... Vì sao y lại đột ngột vào kinh?”

Mười hai ngọn nến thơm thật lớn chiếu rọi bên trong Phật đường, sáng đến không gì sánh được.

Nhưng mà chiếu lên gương mặt Phương Ứng Khán, lại mờ mờ, hân ám khó phân biệt.

“Vô luận như thế nào... Ta cũng muốn gặp y một lần.”

Giọng nói vô bi vô hỷ,

Giống như từ miệng một pho tượng Phật phát ra.

76. Quyển 2 - Chương 34: Tái Tương Phùng

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy,

Ai mà ngờ một tú bà thanh lâu ngày thường sớm đón chiều đưa, lại là một cao thủ võ lâm võ công tuyệt đỉnh?

...

Vén mái tóc mai bởi vì thi triển khinh công mà trở nên tán loạn, Kim Minh Diễm chậm rãi nói: “Người chẳng phải cũng bắt chước người ta thoải ản giang hồ sao? Sao bây giờ lại có hứng thú quay về kinh thành?”

Người nọ ăn mặc phóng túng, vừa nhìn liền biết công tử nhà giàu, nhưng bộ dáng lại rất lười biếng,

“Tiểu chất cũng chẳng phải nhàn hạ thoải mái gì, gia sư lệnh cho cháu đến kinh thành, chỉ để nói với Nhan di ngài một câu.”

Gương mặt Kim Minh Diễm hiện lên một nụ cười trào phúng.

Nàng đã sắp bước qua tuổi năm mươi,

Tuy rằng tuổi hoa phai tàn, nhưng phong thái vẫn còn đang,

Khiến người ta rất dễ dàng liên tưởng được tướng mạo của nàng thời tuổi trẻ,

– là loại tư thái xinh đẹp đến mức vô pháp tưởng tượng nào?

– lại là dáng vẻ thướt tha chấn động lòng người đến nhường nào?

“Sư phụ người?... Y còn có mặt mũi sai người tới gặp ta?”

Nàng hừ lạnh một tiếng, rồi lại châm chọc nói: “Bản thân mình dâm tiện vô sỉ... Dạy ra một đôi đồ đệ cũng học theo cùng một giuộc... Bày đặt không ở đó ôm mộng đẹp, chạy tới kinh thành tranh giành đồng bunn như này làm gì!”

Sắc mặt Phương Giác Hiểu phát lạnh: “Nhan di, ngài và sư phụ có ân oán tình thù gì cũng đã là chuyện năm xưa, việc gì cứ phải nhớ mãi không quên!”

Kim Minh Diễm cười khẩy: “Sư phụ người còn có lỗi với ta, thân làm đồ đệ lấy tư cách gì mà đánh giá trưởng bối?... Nói đi, họ Cố muốn nói cái gì?”

Về mặt Phương Giác Hiểu hoà hoãn hơn một chút, nói: “Sư phụ biết mọi hành vi của Nhan di cho tới nay đều là vì khôi phục Thánh giáo... Năm xưa sư phụ rời khỏi giáo thoải ản giang hồ, chưa từng báo đáp ơn tri ngộ của giáo chủ, cảm thấy rất xấu hổ. Ngài lệnh ta xin khuyên Nhan di một câu ‘Thiên hạ hôm nay, đã không còn là thiên hạ khi xưa, đâu đâu cũng đều bị phường trộm cướp lợi dụng. Kinh thành này cũng không phải chỗ an toàn, không bằng sớm ngày rút ra...’”

“Người khác đều là phường trộm cướp? Chỉ có y mới là người tốt? Năm xưa bọn họ vui vẻ tiêu dao, đâu hề để ý ta sống chết ra sao!”

Lời này nói ra, nàng liền cảm thấy trước mặt tiểu bối mình đã có chút lỗ lời, nhưng nàng vẫn chậm rãi ngâm: “Thu thủy long lanh soi mắt trong, Trời xanh nước biếc đẹp nao lòng. Sớm quen giang hồ bao sương gió. Nghênh ngang cất bước hướng bão giông.”

Ngâm xong, nàng nói như đinh đóng cột: “Tiểu tử, người quay về nói cho Cố Tích Triều, năm xưa Nhan Tiểu Hoa ta xem như không may, dù là bị người bỏ rơi, cũng không tới lượt y hết lần này đến lần khác chọc vào vết thương của ta!”

Phương Giác Hiểu nhìn nàng một lát, lấy tay che miệng, ngáp một cái.

“Nếu Nhan di đã quyết như vậy, tiểu chất không còn gì để nói. Kinh thành sóng to gió lớn, mong rằng ngài tự bảo trọng.”

Lúc nàng nhảy ra khỏi cửa sổ, y vẫn lẳng lặng ngồi dưới đèn, giống như tất cả mọi chuyện chẳng liên quan gì với mình.

Ánh sáng chiếu lên mặt y, lên tóc lên người, phủ nên một vầng hào quang vàng nhạt.

Ngọn lửa không ngừng nhún nhảy, tựa như giang hồ kia chớp mắt đã biến đổi vô chừng.

...

“Nếu đã tới, vì sao không vào?”

Tay chống má, y thản nhiên hỏi vọng ra ngoài.

Người nào ở ngoài kia?

...

Thích Thiếu Thương ngẩn ngơ đứng, một lúc lâu không nói gì.

Người trước mắt này, thật là Cố Tích Triều?

Dung mạo tuấn mỹ năm xưa dường như đã có phần hao mòn vì tuế nguyệt phong sương,

Chỉ có tóc mai như đao khắc, mi như tranh vẽ, không phải y thì còn là ai?

Mà đôi mắt đen bóng như sơn mang theo mấy phần tà mị năm xưa, lúc này đây đang nhìn mình, nửa như đùa cợt.

...

Y nhìn người kia đứng lặng tại cửa, nhướng mày, nụ cười hờ hững như không,

“Đã lâu không gặp.”

Vẻ mặt hoàn toàn thoải mái tự nhiên, không hề có chút giả vờ.

Thích Thiếu Thương không tự chủ được bước vào trong phòng một bước, thấp giọng hỏi: “Thật sự là người?”

– thật sự là người?

77. Quyển 2 - Chương 35: Kiếm Phá Cục

Đã qua canh ba, nhưng đèn đuốc ở Kim Ngọc Mãn đường vẫn sáng trưng.

Vốn nên như vậy,

Cuộc sống của thanh lâu chính là như vậy.

Suốt đêm ca múa, say sưa cho đến bình minh, xa hoa truy lạc, ngợp trong vàng son...

Nhìn ánh đèn kia,

Kim Minh Diễm bỗng nhiên cảm thấy một loại mệt mỏi rồi chưa từng có.

Nàng đã sắp đi tới cửa, nhưng mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng.

– rất yên tĩnh!

Thường ngày nơi này vô cùng ồn ào náo nhiệt, giờ đây lại bị yên tĩnh bao phủ.

Lòng Kim Minh Diễm không khỏi căng thẳng, do dự một lát, cuối cùng nàng vẫn đi vào.

...

Đèn đuốc sáng trưng nhưng trong đại sảnh chỉ có một người.

Một người thanh niên ngồi trên luân y,

Y mặc áo trắng, làn da tái nhợt nhu nhược, gương mặt hoàn toàn không có huyết sắc.

Bởi vì,

Y đang mắc bệnh nặng.

Khó trách hôm đó mình cứ thấy thiếu niên áo trắng kia trông quen mặt...

Thì ra là vì y và Vô Tình lại giống nhau như vậy!

Chỉ có điều hai chân thiếu niên kia hoàn toàn bình thường, nên mình mới nhất thời sơ ý...

...

Kim Minh Diễm nở nụ cười thật tươi,

“Đại bộ đầu tối nay quang lâm, thực sự khiến cho chỗ nghèo hèn này cũng được dính hào quang. Nhưng không biết những vị khách khác...”

“Bọn họ đều đi.”

“Đi... rồi?”

“Đồng người ở đây... Có nhiều bất tiện, nên Vô Tình đã thỉnh bọn họ rời đi.”

“Có nhiều bất tiện? Ý của đại bộ đầu là... Chẳng lẽ Kim Ngọc Mãn đường của ta xảy ra án mạng gì sao?”

Ánh mắt Vô Tình như điện, đảo qua gương mặt của nàng,

Mắt trong như nước, nhưng lạnh lẽo bức người!

Chỉ nghe y chậm rãi nói: “Kim mục mục, có thể cho tại hạ xem qua cánh tay phải một lần chứ.”

Kim Minh Diễm nhắm mắt lại,

– năm xưa Cơ Dao Hoa chết dưới tay Vô Tình, vị công tử bạch y này sao lại không biết việc ba thánh nữ của Ma Ni giáo có một bí mật nằm trên cánh tay phải?

– quả nhiên là mình quá sơ sót!

Nàng cắn răng, rồi lại cúi đầu nở nụ cười,

“Thật không ngờ ngày này lại tới chậm như vậy...”

“Nhan Tiểu Hoa ta ẩn thân ở kinh thành gần hai mươi năm, cứ nhiên ngày hôm nay mới có người tìm tới cửa...”

Nhất thời, khiến người ta cũng không rõ là nàng đang giận hay đang oán?

Thu lại nụ cười, Nhan Tiểu Hoa nghiêng mặt đánh giá Vô Tình: “Có điều ta cảm thấy rất tò mò, đại bộ đầu một mình đến đây, rốt cuộc ngài đã nắm chắc bao nhiêu phần là sẽ bắt được người?”

Lời chưa dứt, hai tay áo nàng đồng loạt vung lên, công kích Vô Tình!

...

Sắc mặt Vô Tình nghiêm túc lạnh lẽo,

Ánh mắt của y còn lạnh hơn.

Ngón giữa bàn tay trái khẽ nhịp trên tay vịn luân y.

Tay phải phát nhẹ, sáu mũi ám khí nung gió bay khỏi ống tay áo.

Rõ ràng là Nhan Tiểu Hoa ra tay trước, nhưng ám khí của Vô Tình đã lấy khí thế không gì sánh kịp ập tới, tay áo nàng nhất thời bị phong toả.

Lập tức,

Tay trái Nhan Tiểu Hoa phát một cái giữa không trung, định ngăn cản ám khí, tay phải lại thuận theo thân hình hơi nghiêng, ống tay áo dài bắn thẳng ra, một luồng lực như bão táp ập về phía Vô Tình.

Vô Tình không hề nhúc nhích.

Y đã không cần phải động nữa.

Bởi vì,

Ngay lúc y phóng ra ám khí, đồng thời ngón tay cũng gõ nhẹ lên tay vịn luân y một cái, trận chiến này đã định ra kết cục.

– “Phi Hoa Cộng Vũ” của Nhan Tiểu Hoa tuy rằng hung ác mãnh liệt, nhưng chung quy vẫn có kẽ hở...

– nếu đã hạ quyết tâm một mình đến đây, tất nhiên y phải nắm chắc phần thắng...

Nhưng mà,

Ngay lúc Vô Tình đã nắm chắc thắng lợi,

Trong sảnh đột nhiên xuất hiện một đạo kiếm quang.

– một đạo kiếm quang xanh biếc.

Một người,

Một thanh kiếm,

Ngăn giữa Vô Tình và Nhan Tiểu Hoa.

Dưới ánh đèn,

Y mặc một thân áo trắng hơn tuyết.

Đầu mày lãnh đạm,

Ánh mắt ưu lo,

Thật giống như tuyết trắng trên núi cao, di thể mà độc lập.

Mang theo một loại lãnh ngạo và ưu sầu tịch thiên mịch địa, chẳng cần thế gian đồng tình.

“ ‘Mộng Ký Giang Nam’ quả nhiên là do người lưu lại...”

Nghe xong lời này,

Cố Tích Triều khẽ nhướng mày: “Làm lâu chủ của thiên hạ đệ nhất lâu, quả nhiên cũng thông minh ra một chút.”

“Vì sao người lại...”

“Không có vì sao. Ân nhân của ta nói, ta nghe theo mà thôi.”

Thích Thiều Thương không hỏi người kia là ai, tuy rằng hắn rất muốn hỏi,
Hắn cũng rất muốn hỏi mấy năm qua Cố Tích Triều đã đi đâu? Đã sống như thế nào?
Nhưng hắn không hỏi.

Bởi vì,

Hắn hỏi không nên lời.

Dường như đoán được tâm sự của Thích Thiều Thương, trong mắt Cố Tích Triều không khỏi hiện lên một chút giễu cợt,

“Không biết là ta may mắn hay là bất hạnh, ông trời lại khiến ta tìm được một lối thoát giữa lúc cùng đường mạt lộ... Muốn chết... Cũng chết không được.”

78. Quyển 2 - Chương 36: Bi Duyên Nghiệt

Vừa nhìn thấy thanh kiếm màu xanh biếc, vẻ mặt Nhan Tiểu Hoa không khỏi biến đổi,

“Diệt Hồn Kiếm!”

Bởi vì người cầm kiếm đứng giữa đại sảnh, cho nên tự nhiên đối diện với Vô Tình.

Hai người đối mặt, đều giật mình,

– thể gian cư nhiên sẽ có một người giống mình như vậy?

...

“Phương Tà Chân?”

Vô Tình giãn mặt, mỉm cười.

Con người y rõ ràng là lạnh lùng.

Nhưng mà, nhìn nụ cười của y, trong lòng Phương Tà Chân lại cảm thấy có chút ấm áp.

“Người là Vô Tình... Ta từng nghe Truy Mệnh nói về người.”

Y nghiêng người ngoài đầu liếc Nhan Tiểu Hoa,

“Vì sao muốn bắt nàng?”

“Ta đang phá án.”

Phương Tà Chân thu kiếm, chậm rãi xoay người lại,

“Nàng có lẽ là người ta muốn tìm.”

Y cởi xuống chiếc khăn lụa màu lam cột trên cổ tay trái, một chiếc vòng ngọc lục bảo tinh xảo hiện ra.

...

Trong vòng một đêm,

Trong một khoảnh khắc,

Nàng cùng lúc gặp được Diệt Hồn kiếm và chiếc vòng ngọc lục bảo.

Thoáng như một giấc mộng,

Tâm tư trong nháy mắt quay về Giang Nam hơn hai mươi năm trước.

Trong đời người,

Nhất là trong cuộc đời của một nữ nhân,

Rốt cuộc có bao nhiêu giấc mộng để nhớ về?

...

Thuở thiếu thời, nàng cam tâm tình nguyện từ bỏ thân phận thánh nữ Ma Ni giáo để gả cho người mà nàng ái mộ,

Trượng phu của nàng, ở trong giáo là Quang Minh sứ giả dưới một người trên vạn người,

– Liệt Trường Hận.

Liệt Trường Hận anh tuấn, chỉ là tài năng quá lộ,

Mà hấn xử sự, càng thêm bầy phần cuồng ngạo không kiêng kỵ,

Bất luận nữ tử nào chỉ cần được hấn liếc nhìn, đều khó tránh trong lòng kinh hô một tiếng.

– trong mắt Nhan Tiểu Hoa và đa số mọi người, tất cả những điều này, đều là lẽ đương nhiên, thiên kinh địa nghĩa.

– để gả cho Liệt Trường Hận, hy sinh tất cả đều đáng giá.

– hôn lễ của bọn họ, đã làm tan vỡ mộng đẹp của trăm nghìn thiếu niên trên giang hồ, cũng làm thương tâm vô số thiếu nữ trong võ lâm...

Một năm sau, bọn họ có con.

Tất cả đều rất hạnh phúc, rất viên mãn.

Nàng nghĩ như vậy,

– nếu như không phải một ngày nào đó,

– nếu như không có một ngày nào đó,

– nếu như tất cả có thể quay lại từ đầu...

Nhưng mà,

Không có nếu như.

Số phận, trong đêm hoa đào năm ấy, đã được định trước rồi.

...

Lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên kia, nàng cúi đầu, tự đáy lòng khẽ thở dài.

– thiếu niên kia trong lúc lơ đãng toát ra phong tình, lại lộ ra mị hoặc điên đảo chứng sinh.

Y vẫn rất yên tĩnh,

– yên tĩnh như một đoá hoa cô độc nở giữa màn đêm.

Nhưng y cũng rất kiêu ngạo,

– kiêu ngạo như một đợt pháo hoa rực rỡ trong đêm khuya.

An tĩnh mà kiêu ngạo,

Giữa lúc bất tri bất giác, khuynh tấn nhân gian,

– tất cả mọi người đều đồng loạt phát ra một tiếng tán thán kinh diễm.

Từ nay về sau,

Ma Ni giáo lại có thêm một vị Quang Minh sứ giả,

– Cổ Tích Triều.

...

Nhan Tiểu Hoa nhìn ra được,

Trượng phu của mình rất thương thức thiếu niên mới vừa đôi mươi này,

Mà Cổ Tích Triều bội phục Liệt Trường Hận đã tới mức gần như sùng bái.

– Nhan Tiểu Hoa lúc này, đã mang thai đứa con thứ hai của nàng và Liệt Trường Hận.

– đối mặt với Cổ Tích Triều, nàng cảm thấy y tựa như một giấc mộng từ kiếp trước của mình.

– nàng cảm thấy mình là một nữ nhân dâm đãng.

Nhưng mà,

Khi nàng nhìn thấy, trên Tuý Linh đài, trượng phu của mình cường thế ôm vai y...

Mà y, ban đầu khước từ nhưng sau lại trở thành nghênh đón...

Tâm trạng bị cuồng mãnh liệt đã thay thế toàn bộ tự ti và tự oán...

“Người là đệ tử của Liệt Trường Hận?... Phương... Tà Chân?”

Phương Tà Chân gật đầu,

“A Tịch nói, vòng tay này là thứ duy nhất phụ mẫu để lại cho nàng.”

“A Tịch...”

Khoảnh khắc đầu ngón tay run rẩy của Nhan Tiểu Hoa sắp chạm vào chiếc vòng ngọc lục bảo,

Nét mặt của nàng đột nhiên cứng đờ.

Một chỉ phong đã lặng lẽ không tiếng động bắn trúng nàng từ phía sau,

– không hề báo trước,

– xuyên thủng qua lưng.

79. Quyển 2 - Chương 37: Tối Vô Tình

Đó chẳng qua chỉ là một chỉ phong,

Dường như còn mang theo một tia huyết quang,

Lại có thể trong nháy mắt lấy mạng một cao thủ võ lâm.

Mắt thấy Nhan Tiểu Hoa không tiếng động ngã xuống đất,

Phương Tà Chân hơi kinh hãi, vội vàng tiến lên kiểm tra.

Mà ngay khoảnh khắc gương mặt Nhan Tiểu Hoa cứng lại, tâm của Vô Tình trầm xuống, người của y cũng đã sớm lướt lên.

– giữa không trung, y nhẹ nhàng như lông vũ, nhanh nhẹn như hồng nhạn, chớp mắt đã ra khỏi đại môn.

Ngoài cửa bóng đêm nặng nề, gió đêm tịch mịch, lại không có nửa bóng người.

Càng kỳ quái là, lúc này rõ ràng là ngày hè, nhưng một đám cây cối vốn rất xanh tốt ở đầu đường lại héo rũ hơn phân nửa.

Lá cây khô vàng rơi lả tả, đầy đất.

Vô Tình nhú mảy, vẽ mặt trầm tư, sau đó y vỗ tay xuống bờ tường, tựa như một mũi tên bay về hướng đầu đường.

Đầu đường Tiểu Diễm Thuỷ có một người đứng đó.

– áo trắng như tuyết, khí độ cao hoa, tiêu sái ưu nhã không sao tả xiết.

Hắn vốn nên rời đi,

Thế nhưng vẫn còn nán lại,

Bởi vì hắn biết, Vô Tình nhất định sẽ đuổi theo.

Rõ ràng là đã hạ quyết tâm, vứt bỏ tình sầu, chặt đứt ái toả.

Nhưng mà đêm nay,

Hắn lại rất muốn gặp y một lần,

Cho dù là... một lần cuối cùng.

Hôm nay,

Hắn đã chạm đến mấu chốt của toàn bộ kinh thành, thậm chí là khắp thiên hạ...

Một khi phát động, đừng nói là bình dân bá tánh, già trẻ lớn bé, tiểu tư nha hoàn...

Cho dù là lão già Sái Kinh, chỉ sợ cũng không làm gì được.

Tình nắm quyền thiên hạ, mới thật sự là phiên thủ vi vân phúc thủ vũ.

...

Thường ngày hắn và Thái tử giao tình rất tốt, lại có Mễ công công trước mặt hoàng đế nói ngọt,

Nên lệnh cấm “không ra khỏi cửa” thật ra đã sớm được bãi bỏ từ mấy ngày trước.

Chuyện này,

Vô Tình... đương nhiên cũng đã biết.

Không biết y bệnh tật lâu ngày, hôm nay vóc dáng sẽ võ vàng thế nào?

Vừa nghĩ đến Vô Tình, ngực Phương Ứng Khán phảng phất giống như bị vật gì đâm trúng, từng nhát từng nhát, có chút đau đớn.

– Vô Tình chính là một cây gai trong lòng hắn.

Từ rất lâu trước đây,

Hắn đã muốn nhổ bỏ cây gai kia,

Bởi vì hắn biết, gai, vĩnh viễn sẽ không nở thành hoa.

Thế nhưng,

Có những lúc một mình suy nghĩ, hắn lại thấy Vô Tình thật ra cũng rất giống hoa.

Một bông hoa mọc trên vách đá cheo leo,

– thà chết trên cành giữ chút hương, không vì gió Bắc tang thương lìa cành.

Cũng rất giống ngọc,

Một mảnh ngọc hình thành dưới đầm sâu lạnh lẽo vạn năm.

– thân ai lưu lạc chốn giang hồ, ngọc cốt băng cơ chẳng héo khô.

Đó là Vô Tình.

Đó mới là Vô Tình!

Kỳ thực,

Từ lúc trải qua chuyện ở Phong Nguyệt sơn trang,

Phương Ứng Khán cũng đã biết,

- đoá hoa kia, cho dù suốt đời, cũng đừng mong thực sự hái được.
- mảnh ngọc kia, cho dù biển cả khô cạn, cũng vẫn không thể kiếm tìm.

Nếu như cứng rắn cưỡng đoạt, e rằng chỉ có một kết cục,

- hoa lạc nhân vong, ngọc thạch câu phần.

Hoặc có lẽ nên nói,

- cách duy nhất để có được người,
- chính là để người chết trong tay ta.

Tự Tại môn các người luôn luôn nói sông tự tại, lại vĩnh viễn không chịu cảnh nước chảy bèo trôi...

Thay vì thành toàn cho người tự tại, để người vì những thứ gọi là đạo nghĩa mà đối đầu với ta... Vậy chẳng thà, hãy để ta làm kẻ bẻ hoa toái ngọc.

- Nhai Dư, đừng trách ta nhẫn tâm,
- cho dù ta hoa rơi hữu ý, chỉ tiếc người nước chảy vô tình!

Từ nhỏ, ta vẫn muốn có được toàn bộ thiên hạ, cũng muốn hoàn toàn có được người, cũng từng nói rằng người và thiên hạ, phải đạt được cả hai.

Lúc đó ta vẫn chưa từng ngờ tới, người sẽ không thuộc về bất luận kẻ nào, sẽ không khuất phục bất luận kẻ nào, lại càng không nghe lệnh bất luận kẻ nào!

Mà ở trên con đường đi đến hoàng quyền, người nhất định sẽ cản trở ta...

Nếu như thật sự không thể có được cả hai... vậy chỉ có thể xin lỗi.

Dù sao thì,

Vô luận là ta nợ người, hay là người nợ ta...

Từ ngay từ đầu, cũng đã phân không rõ, nói không xong, kể không hết.

Vốn là,

Cả hai ta đều không nghĩ buông, không muốn buông, không thể buông.

Nhưng mà hôm nay, ta đã biết,

- cho dù ta nắm giữ cả giang sơn,
- cũng không cách nào có được người.

Nên ta, Phương Ứng Khán, chỉ có thể lựa chọn thứ gần với tâm với của mình hơn.

80. Quyển 2 - Chương 38: Chỉ Nhược Phong

Y dừng lại ở đầu đường,

Lặng lặng nhìn,

Người của y cũng như tấm áo trắng y đang mặc, đều tinh thuần như tuyết.

Bên kia đường,

Phương Ứng Khán áo trắng đứng thẳng, tay áo nhẹ nhàng tung bay trong gió đêm, phong lưu vô hạn, rất giống thần tiên.

Hắn vừa giết người,

Một người có thể coi là thuộc hạ của hắn,

Thế nhưng hắn vẫn rất thong dong tự tại, cười nói thản nhiên,

“Nhai Dư, rốt cuộc ngươi cũng tới.”

Trong bóng đêm,

Ánh mắt của Vô Tình rất tĩnh, rất yên, cũng rất định.

“Truy bắt tội phạm là chức trách của Vô Tình, nếu tiểu hầu gia có thể ở trước mặt Vô Tình ra tay giết người, hắn là đã sớm có chuẩn bị.”

Phương Ứng Khán nhướn mày, vẻ mặt vô tội,

“Bản hầu nhờ long ân của thánh thượng, tối nay việc trong phủ đã xong, cố ý ra ngoài hóng mát. Thấy Nhai Dư phá án vướng tay chân, nên mới ra tay tương trợ... Không ngờ lại bị hiểu lầm...”

Hắn lắc đầu, vẻ mặt ngây thơ, tinh thuần như xử nữ, có chút oan uổng nói: “Thật đúng là làm người tốt không dễ chút nào.”

Vô Tình nở nụ cười.

Nụ cười của y xa cách lạnh lùng, lại mang theo vẻ thản nhiên chế nhạo.

Bởi vì lúc này sắc mặt của y vô cùng tái nhợt, cho nên ngay cả nụ cười nhạo của y cũng nhợt nhạt thiếu sinh khí.

Ánh đèn trên đầu đường vẫn chưa cháy hết, nhẹ nhàng rơi trên áo y,

Mang theo hàn ý bất tận, giống như sương sớm đầu đông.

“Kho báu vốn cất giấu trong Kim Ngọc Mãn đường đã được vận chuyển đi... Tiểu hầu gia đương nhiên có thể yên tâm giết Nhan Tiểu Hoa... Chẳng qua, với tính tình vô tín vô nghĩa của các hạ, cho dù có được toàn bộ của cải trong thiên hạ, e rằng cũng khó có được lòng thiên hạ!”

...

Đêm đã khuya,

Phương Ứng Khán ngửa đầu nhìn trăng, lại quay nhìn Vô Tình đang ngồi yên tĩnh,

– sắc mặt của y trắng như vậy, e rằng bệnh tình đã rất nặng, đúng như lời đồn?

– vậy mà mỗi chữ mỗi câu y nói ra, lại vẫn quật cường như vậy, vô tình như vậy.

Hắn nhìn y, tâm tình phức tạp,

Trong một khoảnh khắc, hầu như ngẩn ngơ.

Trong một khoảnh khắc, Phương Ứng Khán rất muốn tiến lên ôm lấy con người cô tịch mỗi một kia.

Vô Tình cũng đang nhìn hắn,

Hai mắt nhìn nhau.

Một lát,

Phương Ứng Khán rót cuộc buồn bã nói: “Xem ra, chúng ta cuối cùng cũng phải thực sự cáo biệt.”

Ngữ khí rất ôn nhu, giống như tràn đầy thương tiếc và không nở.

Vô Tình không nói,

Ánh mắt trong trẻo, khuôn mặt thanh tú.

Lạnh lùng mà bình thản.

Nhưng mà,

Lòng của y, phải chăng cũng lạnh lùng như vậy? Bình thản như vậy?

– chúng ta vốn là hai kẻ không chung đường,

– kiếp này đã định, chỉ có thể xa xa tương vọng.

– thứ mà người muốn có... Lại là thứ ta muốn bảo vệ... Thân giữa hồng trần... Từ lâu đã là thân bất do kỷ.

Thấy Vô Tình không có động tĩnh,

Phương Ứng Khán lại nhẹ giọng nói: “Nghe nói gần đây Nhai Dư bệnh nặng... Bản hầu có tính là giậu đổ bìm leo không?”

Hắn giống như đang nói với Vô Tình, lại như đang tự nói với mình.

Trong lúc nói, hắn nhẹ nhàng xuất chỉ,

– chỉ pháp ôn nhu,

– chỉ lực như gió.

Một chỉ này,

Giống như xuyên quan nghìn vạn thâm tình và thâm oán, từ xa xa ập về phía Vô Tình.

Một khắc đó,

Trong mắt Phương Ứng Khán đột nhiên hiện lên vẻ thê lương,

Một chỉ này, Vô Tình có thể tránh được hay không?

Mắt thấy Phương Ứng Khán đã xuất chỉ,

Thân hình Vô Tình đột nhiên nhẹ nhàng bay lên.

Áo trắng phật tung bay trong gió.

Mắt mi khi đó, đều là sát khí lãnh liệt sắc bén.

Tay phải y giương lên, hơn mười mũi nhọn bay ra, nghênh đón một chỉ kia.

Mũi nhọn giữa không trung gặp phải chỉ phong, lại bị đánh văng ra,

Mà chỉ lực trên đường bay tới, từ một chỉ phân thành nhiều chỉ,

Góc độ bất đồng, nhất tề ập về phía Vô Tình.

Cả người Vô Tình đang ở giữa không trung, tư thế không thể dùng sức, mắt thấy sắp bị một chỉ kia bắn trúng.

Vô Tình bỗng nhiên cúi đầu,

Một tia sáng từ phía sau y bắn ra,

– nhanh đến mức không thể nghĩ bàn.

Tia sáng bay sát qua chỉ lực.

Trong chớp mắt,

Tất cả biến mất.

...

Mắt thấy Vô Tình hoàn toàn triệt tiêu “Huyết Hà Thần Chỉ” của mình,

Về mặt của Phương Ứng Khán vẫn rất tao nhã bình thản.

– đúng như dự liệu.

– cho dù là bệnh nặng chưa khỏi, trọng thương chưa lành, nhưng Vô Tình dù sao cũng là Vô Tình, sao có thể dễ dàng bị giết như vậy?

– mà mình... lại nhất định phải giết y.

– không biết lúc này, trong lòng y... có đang hận mình tuyệt tình hay không?

– sẽ không, nhất định sẽ không!

– cho tới bây giờ y chỉ biết vì giang sơn xã tắc, vì lê dân bá tánh mà chấp nhất ái hận... Nếu có thể nghĩ cho bản thân nửa phần... Như vậy đã không còn là Vô Tình nữa...

81. Quyển 2 - Chương 39: Vĩnh Nan Hưu

Bóng đêm thâm trầm.

Đầu tường thành Biện Lương,

Một đội binh sĩ đang tới lui tuần tra, binh khí trong tay họ loé sáng lạnh lẽo.

Chợt một bóng người xuất hiện trên lầu thành,

Thân pháp như nước chảy mây trôi.

Mắt thấy đám binh sĩ này ngáp liên tục, căn bản không thèm để ý đến động tĩnh trên cửa thành, trong mắt người nọ không giấu được vẻ sầu lo.

Nhưng mà, thời gian gấp rút, không cho phép y dừng lại ở đây, Truy Mệnh búng mình một cái, lao về phía trong thành.

Binh sĩ gác thành không hề phát hiện.

“Đại sư huynh, theo tin tức điều tra được, Hoàn Nhan Tông Hàn dẫn ba vạn quân Kim tiến vào Hà Đông, hiện tại đã áp sát Thái Nguyên.”

...

Lúc tìm tới đầu đường Ngoã Tử,

Từ xa Truy Mệnh đã thấy được hai người đang giằng co.

Nhìn thấy Phương Ứng Khán, trong mắt y không khỏi nổi lên hai đám lửa.

...

Nghe được tin tức Truy Mệnh mang lại,

Nét mặt Vô Tình giống như ngưng kết băng tuyết vạn năm, ánh mắt y xuyên qua ánh đèn, xuyên qua hắc ám, dừng lại trên người Phương Ứng Khán.

“Lại là người!”

Trong giọng nói mơ hồ mang theo một chút căm phẫn.

...

Một ngày trước,

Vùng Giang Chiết đột nhiên xuất hiện bạo loạn, liên lụy đến vô số bình dân bá tánh, người trong võ lâm, quan viên triều đình... Ngay cả Thiết Thủ Lãnh Huyết cũng bị điều đến Giang Nam bình loạn.

Lúc này,

Mặc dù Thiên Tộ để đã thối lui ra ngoài sa mạc, nhưng Liêu quốc vẫn chưa hoàn toàn bị tiêu diệt, mà quân Kim lại bất ngờ phái binh xâm lấn phía nam.

Vô Tình rất rõ ràng,

Tất cả những chuyện này,

Tuyệt đối không thoát khỏi can hệ với tiểu hầu gia cao quý như vân, ưu nhã như nguyệt kia.

...

Thấy Truy Mệnh đột ngột xuất hiện,

Đáy mắt Phương Ứng Khán phát lạnh.

Hắn không thể tiếp tục dây dưa, phải quyết định thật nhanh.

Tay trái nhẹ bắn ra,

Một tia sáng đỏ cắt qua màn đêm.

Đỉnh lâu và đầu đường, có hai người hiện thân,

– Đường Phi Ngự.

– Cao Tiểu Thượng.

Phương Ứng Khán một lần liền triệu tập hai đại cao thủ có sức chiến đấu cực mạnh của Hữu Kiều tập đoàn.

Bởi vì hắn đã hạ quyết tâm,

– không chết không thôi.

Đường Phi Ngự vừa hiện thân,

Liền xuất ra đòn sát thủ của gã.

– “Băng Phân Bát Lộ”

Mục tiêu công kích, đương nhiên là Vô Tình.

Từ trước tới nay, Đường Phi Ngự luôn coi Vô Tình là địch thủ hàng đầu,

Cho dù bọn họ ngay cả mặt mũi cũng chưa từng gặp qua.

Cũng khó trách,

Ai bảo Vô Tình có thể “lấy một người địch một môn”, chỉ với ám khí của một người đứng đầu thiên hạ?

Rốt cuộc có thể đánh với Vô Tình một trận, điều này khiến Đường Phi Ngự cảm thấy rất hưng phấn.

Bảng Phân Bát Lộ từ tám phương vị Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai, đồng loạt công kích Vô Tình.

Vô Tình ngồi ngay ngắn, bất động, lạnh lùng nhìn khí thế của Đường Phi Ngự ập tới.

...

Bên kia,

Cao Tiểu Thượng nói với Truy Mệnh: “Thôi tam gia, ta thực sự không muốn động thủ với người, nhưng mà, tối nay xem ra khó tránh khỏi.”

Giọng nói của gã tràn ngập cảm khái và tiếc hận.

Sau đó gã liền động thủ.

Truy Mệnh không hề động thủ,

Y chỉ động cước!

Giống như sấm sét rền vang nghênh hướng Cao Tiểu Thượng!

Sát khí lập tức bốc lên,

Tựa như một buổi yến tiệc đẫm máu.

...

Mắt thấy thế cục đã định,

Khoé môi Phương Ứng Khán cong lên, so với ngày xưa hơn vài phần uyển chuyển, vài phần tú lệ.

Sau đó,

Hắn làm một việc,

– rút kiếm.

Người bạch y,

Kiểm huyết hồng,

Khoảnh khắc rút kiếm,

Về mặt Phương Ứng Khán mang theo bảy phần tịch mịch, ba phần ôn nhu.

– tịch mịch độc ủng thiên hạ.

– ôn nhu tàn khốc mỉm cười.

...

Một tia kiếm quang trắng bạc xuyên qua bầu trời, nổi bật trên ánh đỏ của Huyết Hà,

Nháy mắt chiếu sáng màn đêm,

Rực rỡ như ban ngày.

Lại một tia kiếm quang sắc xanh lạnh lùng tịch mịch đột nhiên xuất hiện, cắt ngang nhân gian ái hận tình thù.

Ba ánh kiếm trắng, xanh, đỏ đan xen vào nhau.

Phương Ứng Khán cũng nhìn rõ người rút kiếm.

Một người y sam màu nguyệt bạch, kiếm như bạch ngọc, dưới ánh trăng trắng xoá, mũi kiếm của hắn chỉ xéo mặt đất.

Mà người kia áo trắng trắng tuyết, trường kiếm như thanh long, lúc này, kiếm hắn đang chỉ trời cao, ngạo khí ngút trời.

Phương Ứng Khán nhíu mày,

– tối nay, e rằng mọi việc không suông sẻ!

...

– Cao Tiểu Thượng đang định thi triển “Hoa Quyền Tú Thối”, nhưng chân Truy Mệnh cũng đã đá phủ đầu, quả thật là nhanh như thiểm điện.

– gã chỉ phải hơi nghiêng người, lấy tránh né tiến công,

– trong không trung ám khí đa dạng vô cùng, không ngừng bay lượn.

– “Băng” của Đường Phi Ngự cho dù có thể phân ra tám hướng, nhưng cũng không đột phá được trận ám khí của Vô Tình.

Tình thế tựa hồ lại thay đổi,

Phương Ứng Khán hừ lạnh một tiếng.

Đối mặt với Thích Thiệu Thương và Tôn Thanh Hà liên thủ, sắc mặt hắn tuần lân mà tức sát.

Ánh sáng vàng kim lưu động giữa thái dương, đầu mày của hắn,

– tu luyện “Sơn Tự Kinh” mang lại cho hắn rất nhiều thay đổi,

– bất luận là về công lực hay là về tâm tình.

Hắn biết,

Lấy công lực hiện tại của mình, đánh bại hai người Thích Tôn không phải là việc khó, có điều, hậu quả phản phệ cũng rất nghiêm trọng.

Nhưng hắn đã không còn lựa chọn nào khác,

– tối nay, nếu không phải người chết, thì ta mất mạng!

Gió đêm không ngừng thổi,

Phương Ứng Khán đã tế khởi thần công Sơn Tự kinh, hai tròng mắt rực rỡ ánh vàng.

Giọng nói của hắn ngạo mạn mà lạnh lùng, hắn nói với Vô Tình,

“Nhai Dư, đám người các ngươi luôn tự cho mình là anh hùng hiệp nghĩa, hắn cũng sẽ cam nguyện vì thiên hạ của Triệu Tổng mà chết...”

Đúng lúc này, sau lưng hắn đột nhiên vang lên một giọng nói rất quen thuộc: “Tiểu hầu gia sai rồi, chúng ta không phải vì thiên hạ của Triệu Tổng, mà là vì thiên hạ của người trong thiên hạ!”

Không cần quay đầu lại, Phương Ứng Khán cũng biết người kia là ai,

Một người hắn không tiếc truy sát thiên lý, một lòng muốn diệt trừ,

– Vương Tiểu Thạch!

82. Quyển 2 - Chương 40: Quy Phong Nguyệt

Vô Tình ngồi một mình trên tường thành Thái Nguyên, nhìn khói lửa ngập trời phía xa phương Bắc.

Gió cuốn theo cát vàng thổi tung vạt áo của y, giống như muốn hoà cùng một màu với hoàng hôn.

Quân đội Kim quốc được trang bị cung nỏ thiết giáp, đã từ hai hướng tây, bắc tiến tới gần thành trì này.

Đồng Quán thân là tuyên phủ sứ Thiểm Tây, Hà Đông, Hà Bắc, phụ trách toàn quyền chỉ huy quân sự ba vùng, dinh thự cũng được cất tại Thái Nguyên.

Mà nay, quân Kim đã sắp hạ thành, lão lại trốn ở trong phủ không chịu ra mặt.

– năm xưa bao vây Giang Nam diệt trừ Phương Tịch, nếu không nhờ dựa hơi thế lực của Tra Khiếu Thiên, chỉ sợ lão đã sớm chết một vạn lần.

Một trận chiến tuyệt thế, lại là kết cục của một hồi đánh cược.

– tình thế đêm đó, cho dù hai bên có phân được thắng bại, e rằng cũng chỉ là một phen cá chết lưới rách.

Cho nên,

Lúc Phương Ứng Khán khai ra điều kiện, đề xuất đánh cược, Vô Tình hầu như không suy nghĩ liền đáp ứng.

– “công tử nếu có thể trong vòng nửa tháng đánh lui quân Kim quốc, bản hầu liền cam nguyện chịu thua, giải loạn Giang Nam mà không để xảy ra thương vong đổ máu.”

...

Vùng Giang Chiết, từ xưa vốn giàu có đông đúc, nhưng lại vì bảo vật hoa thạch mà trở nên nghèo khó, lần này phát sinh bạo động, thực không thua gì loạn Phương Tịch năm xưa.

Mà người khởi xướng, tự nhiên không nói cũng biết.

– Ma Ni giáo năm xưa dù đã bị dẹp, nhưng thật ra thế lực vẫn cắm rễ rất sâu, như đám lửa âm ỉ, lại có kẻ rắp tâm khiêu khích, cho dù triều đình được Địch Thiên Trùng vùng Đông Nam tương trợ, kết cục cũng không ngoài máu chảy thành sông, tang thương thiên hạ.

Đây là điều Vô Tình không muốn nhìn thấy nhất.

Với tính cách bạc tình vô nghĩa của Phương Ứng Khán, tất nhiên sẽ không để ý máu chảy nhiều ít, chết bao nhiêu người... Hắn muốn chính là một trận công thành vạn cốt khô.

Về phần Địch Thiên Trùng, với tính tình của hắn, nhất định cũng sẽ không quan tâm.

Nhưng mà Vô Tình không đành lòng,

Chiến hoả lan tràn, sinh linh đồ thán, y thật sự không đành lòng nhìn thấy.

Huống chi, chiến trường diễn ra ngay tại vùng Giang Nam thơ mộng xưa nay vốn bình yên!

– lúc này Giang Nam mà loạn, giang sơn nhất định nguy rồi!

Vì thế, y thà rằng bỏ qua thời cơ tốt nhất để tru sát Phương Ứng Khán.

Nhưng mà, nếu so sánh với Giang Nam, việc quân Kim xâm lấn đương nhiên càng quan trọng hơn.

Bằng không, Phương Ứng Khán cũng sẽ không lấy Thái Nguyên ra để cược Giang Nam.

...

Bên môi Vô Tình hiện lên một nụ cười giễu cợt,

Cách xử sự này thật đúng với thái độ làm người của Phương Ứng Khán.

Cho dù trong tình huống phe mình không chiếm được chút thiên thời địa lợi nhân hoà, vẫn không chịu hoàn toàn thoả hiệp.

Dù rằng mình bất lợi, cũng muốn tổn hại người.

– thế nhưng,

– vì sao mình lại đồng ý canh bạc buồn cười này?

– lúc đó, Phương Ứng Khán bị Sơn Tự Kinh phản phệ, mình giết hấn dễ như trở bàn tay... Vì sao lại không giết?

– dù sao thì, giữa bọn họ, từ lâu đã là ân đoạn tình tuyệt... không, có lẽ trong mắt hấn, mình cho tới bây giờ vẫn là một kẻ vô tình...

Phong Nguyệt sơn trang lúc này vừa trống vắng vừa thê lương,

Bởi vì chủ nhân của nó đã có gần một năm không hề đặt chân tới đây.

Đình viện và góc tường bởi vì không người quét tước mà giăng kết rất nhiều mạng nhện.

Tiện tay đẩy ra cửa phòng đầy bụi, Phương Ứng Khán đi thẳng vào trong.

– nếu nói hấn tới đây hoài niệm,

– không bằng nói hấn tới đây để tưởng niệm.

Phòng này, là nơi ngày xưa người nọ từng ở.

Một bàn một ghế một thư một hoạ, đều phảng phất lưu giữ tàn mộng năm xưa.

Nhưng mà,

Mộng này cuối cùng đã vỡ,

Giống như tâm tình của hấn.

Nhặt lên mảnh giấy phủ đầy bụi trên bàn, nét chữ uốn lượn, đều là người nọ lúc nhàn hạ đã để lại.

Nghĩ đến người nọ lúc này đang ở giữa chiến hoả Thái Nguyên,

– canh bạc này, mình đã thắng chắc.

Thế nhưng,

Điều duy nhất không thể hiểu được chính là, lúc đầu vì sao y lại đồng ý đánh cược với mình?

Cho dù y không đành lòng thấy Giang Nam rơi vào chiến loạn, cũng đâu cần phải... tự bức bản thân vào tuyệt lộ như vậy?

– nửa tháng lui binh? Nói dễ vậy sao?

– lấy bệnh trạng lúc này của Vô Tình mà nói, đi đến Thái Nguyên chẳng khác nào tự sát.

“Xem ra, an nguy của thiên hạ trong mắt ngươi quả nhiên còn quan trọng hơn tính mệnh...”

“Bản hầu chỉ có thể ở đây tiễn Nhai Dư một đoạn cuối cùng...”

Hấn vứt bỏ tờ giấy trong tay, đang định rời đi, nhưng lại vô ý đụng vào bàn làm một mảnh giấy đã bị vo tròn rơi xuống đất.

Lòng Phương Ứng Khán khẽ rung động,

Cúi người nhặt lên,

– mảnh giấy hầu như đã bị vo nát,

– hấn là lúc đó người viết đang rất không yên lòng.

...

Hấn mở tờ giấy ra, chỉ thấy nét chữ mơ hồ nhưng còn có thể đọc được: Duy nguyện tự thủ ỷ lan can, Ứng chiết mai hoa độc tự khán. (chỉ nguyện ngồi yên tựa lan can, hái nhánh hoa mai một mình ngắm)

– duy nguyện tự thủ ỷ lan can, ứng chiết mai hoa độc tự khán!

Trong thoáng chốc, Phương Ứng Khán như ngừng thở, trong đầu “ầm” vang một tiếng, vẻ mặt cũng trong nháy mắt cứng lại.

... Năm năm tháng tháng... Ngày ngày đêm đêm... Xa xa tương vọng...

Giống như cái xác không hồn ra khỏi cửa phòng, lại thấy trên mặt ướt ươn ướt, cứ nghĩ vùng núi non ẩm thấp, đưa tay lên chạm phải, không ngờ là nước mắt.

Nỗi sợ hãi chưa từng có giống như bão tố ập tới,

Chỉ thấy hần quần áo trắng bệch, mặt mũi tái nhợt... Ngày xưa một đôi mắt tính tấn cơ mưu tiểu ngạo hồng trần... Cuối cùng dần dần trở nên không rõ.

– Nhai Dư... Nhai Dư!

– Phương Ứng Khán ta phụ cả thiên hạ... Không ngờ... lại phụ người nặng nhất!

Một tiếng huyết sáo dài, dường như xé rách vô tận thống khổ, khiến cho núi vang khe vọng.

Một cái bóng trắng bay đi như tên rời cung... lao băng băng xuống chân núi.

Gió phất qua con đường núi gồ ghề, thổi vào đình viện hoa cỏ um tùm, nhẹ nhàng nâng lên một mảnh giấy viết hết nhân gian tình ái.

Mảnh giấy trong phòng, như hoa bay... như bạch hạc...

Trong sơn trang, bóng cây đập dìu, hoa ảnh đọng đưa...

Tất cả tất cả, đều đang lẳng lặng che chở cho một mối tương tư gần trong gang tấc mà như cách trở thiên nhai...

Nhân sinh vốn hữu tình si, hận này đâu phải bởi vì gió trăng...

83. Quyển 3 - Chương 1: Nhất Tiểu Kham Tiêu Vạn Cổ Sầu - Tiết Tử

Phương xa,

Cát bụi bay mù trời,

Quân mã Kim quốc sắp xếp thành trận, phân ra hai hướng tây, bắc tiến gần tới Thái Nguyên.

Bên ngoài cổng thành Tây,

Vô số binh mã xông tới cổng thành, vó ngựa cuốn tung cát bụi, bốc lên từng đám từng đám bụi vàng.

Trên đầu thành,

Binh sĩ quân Tống triển khai cung nỏ, dựng lên khiên sắt, chống đỡ thế tiến công của quân Kim.

Tình hình chiến đấu ở cổng Bắc càng kịch liệt,

Người thống lĩnh binh sĩ là tứ vương tử Hoàn Nhan Tông Vĩ của Kim quốc, bởi vì trận chiến mở màn không thắng, nên đã thay đổi chiến lược công kích, tập trung tất cả cung thủ nhằm chọc thủng hàng phòng ngự.

Nhất thời, tên bay loạn như châu chấu, tấn công vào mọi người đang ẩn nấp sau kè đá ngoài tường thành.

84. Quyển 3 - Chương 1-2: Khổn Thái Nguyên

Vô Tình thân giữa vòng vây, bốn bề thọ địch, thập diện mai phục.

Hơn một nghìn binh sĩ, toàn thân đều phủ thiết giáp, đã hoàn toàn chặn đường lui của y.

Đám người Truy Mệnh, Thích Thiều Thương, Tôn Thanh Hà, Phương Tà Chân đều bị phân tán ra các nơi giao chiến với những cao thủ của Kim quốc theo quân ra trận, cách nhau khá xa, lại càng không nhàn rỗi để ý những người còn lại.

Tay áo khẽ nâng, sát khí và ngạo khí lan tràn quanh thân y, xâm thít nhập xương, khiến cho toàn bộ quân Kim đều không dám tới gần.

Ngoài trận,

Hoàn Nhan Tông Hàn vung roi giục ngựa, đội khôi mặc giáp, trang phục chỉnh tề.

– Vô Tình bị hãm trong vòng vây trùng điệp, từ lâu đã trở thành con mồi trong mắt gã.

Nhìn từ góc độ của gã,

Giữa thiên địa úa vàng, một thân áo trắng của Vô Tình tựa như được nhuộm bởi sắc sương, giống như hoa tuyết đầu mùa.

...

Lần đầu tiên nhìn thấy Vô Tình, Hoàn Nhan Tông Hàn liền cảm thấy chấn động!

Lúc đó,

Y đang ngồi trên đầu tường thành, ánh mắt trong như nước, sắc mặt lạnh như trắng, trong mắt lại lộ ra một loại nhìn tận nhân gian thấu hiểu hồng trần.

Một khắc kia, gã hầu như nín thở.

– gã chưa từng gặp qua một người yếu đuối như vậy, rồi lại thanh lãnh như vậy.

Gã chỉ biết,

– một người như vậy, cho dù là tam sinh tam thế, cũng sẽ không gặp được người thứ hai.

...

Lập tức,

Gã phất tay, gọi tướng lĩnh phía trước lại nhỏ giọng dặn dò: “Phải bắt sống.”

Mắt thấy con người thần thái như thu thủy, y phục tựa tuyết sương này sẽ trở thành chiến lợi phẩm của mình,

Hoàn Nhan Tông Hàn không thể kiềm chế hưng phấn.

Gã hướng Vô Tình hô: “Thật không hổ danh là Vô Tình công tử danh chấn thiên hạ, quả nhiên can đảm hơn người! Tiểu vương luôn luôn ngưỡng mộ tài hoa tuyệt đại, phong tư tuyệt thế của công tử, chỉ khổ nỗi hai nước xa xôi, vô duyên kết giao, hôm nay trước ba quân gặp được công tử...”

Một thanh phi đao cắt ngang lời gã,

Đường hoàng ghim trên mũ gã,

Nếu không nhờ thiết giáp chắc chắn, cự ly xa xôi, Vô Tình lại không có nội lực, chỉ có thể dùng xảo kinh phóng đao, e rằng lúc này Hoàn Nhan Tông Hàn đã chết ngay tại chỗ.

Trong trận,

Ánh mắt Vô Tình lãnh liệt thanh thấu, giữa vòng vây trùng trùng nhìn Hoàn Nhan Tông Hàn vẫn còn đang kinh hồn chưa định.

“Đã biết là trước ba quân, cần gì nhiều lời!”

Hoàn Nhan Tông Hoàn tức giận, bàn tay cầm roi vung lên, bên người lập tức xuất hiện bốn người.

Bốn người này tướng mạo khác biệt, phục sức khác nhau, ánh mắt mỗi người hoặc là tinh quang bắn ra bốn phía, hoặc là sâu không thấy đáy,

Bốn người vừa xuất hiện, liền theo lệnh Hoàn Nhan Tông Hàn, băng qua trận địa thiết giáp quân, chậm rãi hướng về phía Vô Tình đang bị bao vây.

Vô Tình chỉ nhìn thoáng qua, liền biết bốn người đều là đệ nhất cao thủ nội lực thâm hậu.

Trong tay áo chỉ còn lại vài mũi ám khí,

Cao thủ của quân địch lại càng ngày càng nhiều,

– thật ra Vô Tình hoàn toàn không cần phải tự mình xuất chiến.

– cho dù thân bị hãm trong vòng vây, nhưng với khinh công của y, muốn thoát khỏi trận địa của quân Kim cũng không phải là không thể.

Sở dĩ ra khỏi thành nghênh chiến, sở dĩ bị vây không lùi, là bởi vì y muốn tận lực cầm chân thiết giáp binh ở đây... kéo dài thời gian cho các huynh đệ của mình.

– canh bạc nửa tháng này vốn do y dựng lên, y không muốn liên lụy đến bằng hữu huynh đệ.

Mặt dù thân thể bệnh tật triền miên khó có thể cầm cự tác chiến thời gian dài, nhưng ở trước mặt người Kim, trước mặt quân đội nước Kim, Vô Tình tuyệt đối sẽ không tỏ ra yếu nhược.

Bốn gã cao thủ xuất hiện, khiến Vô Tình nhú mày.

– kể từ giờ, khó mà thoát thân,

– trừ phi mình có thể trong nháy mắt đồng thời hạ gục bốn người này, nếu không...

Lòng ngực bỗng nhiên đau nhói, như thể muốn nứt toạc ra, cổ nén đau đớn, Vô Tình âm thầm nắm trong tay bốn mũi Lê Hoa đinh.

– vô luận là cao thủ gì, đều sẽ có kẻ hở.

85. Quyển 3 - Chương 2: Vi Quân Tình

Đang lúc Vô Tình đợi thời cơ, chuẩn bị phóng ám khí về phía bốn cao thủ Kim quốc,

Xa xa lại vang lên tiếng vó ngựa.

Khói lửa che trời, bụi vàng cuồn cuộn, một con ngựa trắng thuần như mũi tên bạc lao thẳng về phía trận địa thiết giáp quân.

Một người mặt như hoa đào, giáp trắng áo bào trắng, vô cùng tuấn mỹ lại anh khí bức người, hoàn toàn khác xa vẻ phong lưu biếng nhác trước đây của hắn.

Vô Tình vừa thấy người này, giống như bị sét đánh, toàn thân chấn động.

Hoàn Nhan Tông Hàn vui mừng quá đỗi, lập tức cười vang nói: “Phương công tử, cuối cùng người cũng đến.”

Trong tiếng cười,

Con ngựa trắng đang lao như bay, bỗng nhiên thu lại bốn vó, liền khựng lại trước người Tông Hàn.

Mà Phương Ứng Khán đã sớm phi thân xuống ngựa, cười nói: “Dị quan trọng như thế này, tiểu đệ sao có thể vắng mặt?”

Ánh mắt liếc qua lưỡi kiếm đỏ sẫm như máu chỉ vào cổ họng mình, Hoàn Nhan Tông Hàn nheo mắt lại, “Phương công tử đây là ý gì?”

Phương Ứng Khán mỉm cười, rất thoải mái ung dung.

Hắn chỉ nói hai chữ: “Lui binh.”

Lời là nói với Tông Hàn, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Vô Tình phía xa xa.

Một khắc này,

Vạn vật trong thiên địa đều tĩnh lặng như thâm tình nơi đáy mắt hắn.

...

Trong vòng vây trùng trùng của thiết giáp quân, đôi mắt Vô Tình vẫn thanh minh như tuyết.

Đường nhìn hai người chạm nhau, y chợt cảm thấy khí huyết cuộn cuộn trào lên, không chỉ là đau nhức, mà còn là một loại hít thở không thông khó có thể chịu đựng nổi.

Có một chỗ rất mềm mại sâu trong đáy lòng, bị ánh mắt Phương Ứng Khán chạm phải, bỗng nhiên rất đau.

...

Ánh mắt lợi hại đảo qua gương mặt Phương Ứng Khán,

Tông Hàn lạnh lùng hỏi: “Thân phận Phương công tử trong triều đình vốn rất cao quý, mà nghe nói trong võ lâm cũng là một nhân vật xuất chúng... Nói không giữ lời không tính, cư nhiên còn trước trận phản chiến? Chẳng lẽ không sợ cái mà các người gọi là anh hùng thiên hạ chế nhạo hay sao?”

Vừa nghe lời này,

Phương Ứng Khán hầu như cười ngất.

Nhưng cười thì cười,

Huyết Hà thần kiếm vẫn vững vàng nắm trong tay, chỉ thẳng vào cổ họng Hoàn Nhan Tông Hàn.

Trần Tông Hàn đã lấm tấm mồ hôi.

– danh xưng ‘Thần Thương Huyết Kiếm tiểu hầu gia’, gã không phải là chưa từng nghe nói, chỉ là không ngờ rằng, cái sự ‘phiên thủ vi vân phúc thủ vũ’ của Phương Ứng Khán nhanh như vậy đã dùng tới trên người mình.

...

Trên chiến trường,

Ánh mắt mọi người đều rơi vào Phương Ứng Khán và Tông Hàn.

Bởi vì Tông Hàn ra lệnh, bốn gã cao thủ Kim quốc xông lên vây công Vô Tình, lúc này đã đứng cách xa hai người hơn một trượng.

Không ai dám động,

– tính mệnh thủ lĩnh của bọn họ vẫn còn đang trong tay tên tiểu tử áo trắng kia.

Trước mắt bao người, Tông Hàn cố gắng trấn định: “Lui binh? Chủ của ta (Kim chủ) đã hạ ý chỉ, bản soái cũng đã phát quân lệnh, người hiện tại lại đề xuất việc lui binh, e rằng đã quá muộn!”

Phương Ứng Khán mỉm cười liếc nhìn Tông Hàn, không nói.

Kiểm phong của thanh huyết kiếm trong tay hần mạnh lên, tuy rằng không chạm đến da thịt Hoàn Nhan Tông Hàn, kiếm khí cũng đã bắt đầu xâm nhập.

Tông Hàn chỉ cảm thấy cổ họng đầu tiên là mát lạnh, tiếp theo là đau nhức nóng rát, hầu như ngay cả nói cũng nói không ra hơi.

Trong lòng gã biết không ổn, nhưng vẫn phải cố nén đau nhức nói: ” Cho... cho dù... giết bản soái... nghìn... vạn... tướng sĩ... Đại Kim quốc cũng tuyệt không thối... lui... nửa bước....”

Ánh mắt Phương Ứng Khán đông lại, lạnh lùng hỏi: “Vậy sao? Nguyên soái có thể không cần tính mệnh của mình, nhưng lẽ nào tính mệnh tứ vương tử của quý quốc cũng có thể để người tùy ý định đoạt?”

Hoàn Nhan Tông Hàn cảm thấy trong lòng run sợ, ngay lập tức, gã nghe được giọng nói thanh thúy như chuông của một nữ tử.

“Mau tránh ra!”

Thiết trận của quân Kim thoáng chốc hỗn loạn.

Trước hết xuất hiện trong mắt mọi người chính là người mang binh đánh cổng thành Bắc, tứ vương tử Hoàn Nhan Tông Vĩ.

Một thanh kiếm dài mảnh mà sáng như tuyết gác trên cổ hần.

Chủ nhân của kiếm là một nữ tử thanh mà lệ, mị mà kiêu, xinh đẹp mà vô cùng anh khí.

Dưới lưỡi kiếm lạnh lẽo, Hoàn Nhan Tông Vĩ sợ đến mức cả người đều run lấy bầy.

Hần bình thường luôn luôn an nhàn sung sướng, lần này theo Tông Hàn xuất chinh chẳng qua là làm dáng, toàn bộ ỷ vào kinh nghiệm phong phú của các tướng lĩnh xung quanh hiệp trợ.

Lúc này, bị người bắt được, từ lâu đã hồn vía lên mây, đâu còn có uy nghiêm khí phái ngày thường?

Tông Hàn thấy vậy, mặt mày biến sắc, vốn đã chuẩn bị sẵn lý lẽ để thoái thác cũng toàn bộ nghẹn lại trong họng.

86. Quyển 3 - Chương 3: Tình Thâm Chủng

Chiến dịch xâm chiếm phương Nam của người Kim ào ạt tiến hành, thế như chẻ tre, nhưng lúc này, đã tan thành mây khói.

Nhìn đội quân khổng lồ của Kim quốc biến mất khỏi tầm mắt, mọi người lại không hề cảm thấy chút vui sướng thắng lợi nào, ngược lại, trong lòng lại nảy sinh một tâm tình không rõ.

- Tổng quân mệt mỏi đã lâu, khó mà chống đỡ nổi quân đoàn như lang hổ của Kim quốc,
- quân chế binh không biết tướng, tướng không biết binh của nhà Tống đã hạn chế nghiêm trọng việc phát huy sức chiến đấu,
- chỉ dựa vào vài cao thủ để chống đỡ, quả thật không phải thượng sách.

Lúc giục ngựa đi, Hoàn Nhan Tông Hàn còn không quên quay lại giơ roi lên.

Gã bị uy hiếp nửa ngày, đã sớm hận Phương Ứng Khán đến tận xương, hận không thể mang hần ra băm thây vạn đoạn.

Chỉ nghe gã gầm lên trên lưng ngựa: “Phương Ứng Khán, một ngày nào đó, bản soái sẽ san bằng Biện Lương, tắm máu Trung Nguyên, rửa sạch nỗi nhục lui binh hôm nay!”

...

Phương Ứng Khán căn bản không rảnh để ý tới lời đe dọa của Hoàn Nhan Tông Hàn.

Hắn chỉ quan tâm tới một người.

...

Mắt thấy vẻ mặt thâm tình thành khẩn của Phương Ứng Khán, mọi người không khỏi có chút xấu hổ.

“Đại sư huynh!” Truy Mệnh thét lên kinh hãi, khiến mọi người đều quay lại nhìn Vô Tình.

Đã thấy thần sắc y thâm đậm, mặt mũi trắng bệch, phảng phất giống như một u hồn lưu lạc thế gian đã nghìn năm, cô độc đã nghìn năm,

Truy Mệnh khẽ nhích người, đang định tiến lên đỡ, nhưng có một người đã nhanh hơn y, trước mọi người ôm Vô Tình vào lòng.

Mọi người xung quanh đều biến sắc, Tôn Thanh Hà mở miệng định nói, lại thấy chân phải bị người đập một cái, liếc mắt nhìn, liền thấy Phương Tà Chân cũng đồng dạng áo trắng như tuyết, tịch thiên mịch địa.

Gắt gao ôm chặt Vô Tình, ngưng mắt nhìn gương mặt trắng như tuyết của y, vẻ mặt của Phương Ứng Khán thật ôn nhu.

Vô Tình vốn vẫn cố gắng chống đỡ, đột nhiên lại bị Phương Ứng Khán nhanh như chớp ôm vào lòng, còn chưa kịp phản ứng, rồi lại nghe được hắn nhỏ giọng thì thầm: “Quân Kim đã lui... vạn cực nửa tháng này, là ta thua.”

Vô Tình không biết vẻ mặt mình lúc đó như thế nào, chỉ cảm thấy sức lực toàn thân giống như biến mất, đang định mở miệng nói, lại thấy lồng ngực đau nhói, khoang miệng chợt có vị ngọt, máu tươi liền trào ra.

Chớp mắt, trên vạt áo trắng tuyết của hai người, bùng nổ đóa đóa hồng mai, khiến mọi người đều giật mình.

“Thành huynh!” “Đại sư huynh!” “Nhai Dư!”

Tiếng kinh hô hầu như vang lên cùng lúc.

Phảng phất giống như đáp lại lời mọi người,

Vô Tình chậm rãi mở mắt.

Lúc này, vẻ mặt của y có thêm vài phần thanh minh, lại không có một tia tức giận.

Mà vẻ cao ngạo kiên nghị trong mắt, cũng giống như ngày xưa.

- nếu như nhất định phải chỉ ra có gì biến hoá,
- thì chẳng qua là trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng kia, thiếu đi một chút cô tịch, thêm vào một chút nhu tình...

Chút biến hoá này rất khó phát hiện, nhưng vẫn bị ánh mắt sắc bén của Phương Ứng Khán bắt được.

Trong lòng hắn mừng như điên, rồi lại trong nháy mắt băng lãnh.

- nếu như không phải đã đến nông nổi dầu cạn đèn tắt,
- nội tâm mềm yếu và nhu tình của Vô Tình tuyệt đối sẽ không lộ ra ngoài.

Hắn run rẩy ôm lấy Vô Tình,

Bay thẳng hướng trong thành.

Vô Tình biết, thời gian của mình đã không còn nhiều.

Điều duy nhất khiến y vui mừng là Thái Nguyên cuối cùng cũng đã tạm thời được cứu.

Mà Giang Nam... Phương Ứng Khán có thể trở mặt với Kim quốc, xuất thủ giải vây Thái Nguyên... Nói vậy bình định loạn Giang Nam cũng có thể ở trong tầm tay...

Mới vừa rồi,

Trên chiến trường,

Lúc Phương Ứng Khán rút kiếm chỉ Hoàn Nhan Tông Hàn,

Vô Tình bỗng nhiên nghĩ, phẳng phất giống như có một vật vô hình nào đó lén vào sâu trong nội tâm của mình...

Trước mắt vẫn hiện lên ánh mắt của hắn lúc đó....

Trong lòng bỗng nhiên nổi lên ý nghĩ hối hận, đồng thời cũng tự phúng tự giễu,

– thì ra... trong lúc bất tri bất giác... mình đã yêu lâu như vậy, sâu như vậy?

– canh bạc hầu như khuynh tấn thiên hạ này... người thua... rốt cuộc là ai...

87. Quyển 3 - Chương 4: Giai Vi Thương

Tháng bảy năm Tuyên Hoà thứ sáu, Long Đức cung truyền ra thánh chỉ, phàm là người có công tham dự trận chiến Thái Nguyên, đều nhất loạt được phong thưởng.

Đồng thời, ban chiếu đại xá thiên hạ, miễn thuế một năm.

Bá tánh đều vui sướng.

– nhiều năm giã dựa dưới tầng tầng áp bức bóc lột, cuối cùng cũng có thể thở ra một chút.

Dưới thềm son,

Đám người Thư Vô Hí không khỏi âm thầm thở dài.

– biết rõ hành động này đối với giang sơn bấp bênh của Đại Tống cũng chỉ là phí công,

– nhưng... có thể miễn một năm... ít nhất vẫn tốt hơn là không miễn.

“Hầu gia.”

Quản gia của Thần Thông hầu phủ một mặt lau mồ hôi, một mặt hồi bẩm với Phương tiểu hầu gia đang định ra ngoài.

Phương Ứng Khán vừa để cho thị nữ chỉnh sửa áo mào, vừa hỏi: “Chuyện gì?”

“Thuốc bổ hôm qua hầu gia phân phó đưa đến Thần Hầu phủ...”

Phương Ứng Khán liếc nhìn lão, không nói.

Quản gia chỉ còn cách tiếp tục nói xong.

“Đều bị trả trở về.”

Về mặt Phương Ứng Khán ngưng trọng,

“Chuẩn bị xe, đi Thần Hầu phủ.”

...

“Đại sư huynh lệnh Thiết mạo chuyển lời với tiểu hầu gia, sự việc ở Thái Nguyên và Giang Nam đã mang ơn ngài quá nhiều, về phần các loại tuyết liên nghìn năm nhân sâm vạn năm... không dám làm phiền hầu gia hậu tặng nữa.”

Phương Ứng Khán lắng lắng nghe,

– Nhai Dư... Ta không cần người mang ơn ta...

– giữa ta và người... chỉ hai chữ “mang ơn” sao có thể nói hết?

Mặt hắn chợt giãn ra, cười nói với Thiết Thủ: “Làm phiền Thiết nhị gia đã chuyển lời, lại không biết bệnh tình của Vô Tình công tử mấy ngày qua ra sao?”

– ngự y nói với ta, người sẽ không thể qua được lập đông năm nay...

– thân thể đã ốm yếu đến như vậy, vẫn còn muốn cưỡng ngạnh cố chấp làm gì?

Thiết Thủ trầm mặc một lúc lâu, chợt nói: “Tiểu Hầu gia là người biết rõ nhất... Có chút sự tình... Cần gì phải hỏi đi hỏi lại.”

– quả nhiên ngôn từ khéo,

– cũng không vi phạm ý của đại sư huynh người, lại trả lời được câu hỏi của bản hầu.

Nhưng nghĩ thì nghĩ,

Phương Ứng Khán lại nói với Thiết Thủ: “Đã như vậy, Phương Ứng Khán cũng có một câu nói... Làm phiền Thiết nhị gia chuyển lời lại với Vô Tình công tử.”

“Thiết mạo xin lắng tai nghe.”

“Ứng Khán chỉ muốn hỏi công tử một câu, ‘Câu thơ để lại ở Phong Nguyệt sơn trang lúc trước, rốt cuộc có ý gì?’”

Nếu luận tới đạo đãi khách, trong Tứ đại danh bộ, có thể nói Thiết Thủ là riêng một ngọn cờ.

Hắn không chỉ có ngôn từ khéo léo, càng giỏi lắng nghe người ta nói.

Ý trong lời của Phương Ứng Khán, hắn đương nhiên hiểu rõ.

Nhưng mà... Giờ này khắc này... Hắn chỉ có thể làm như không hiểu.

Từ Thái Nguyên trở về Biện Kinh,

Vô Tình vẫn không hề tỉnh lại.

Trong lúc mê man, hai hàng lông mày của y vẫn nhú chặt như cũ.

– con người lãnh ngạo này, vẫn luôn giấu mình trong lớp vỏ bề ngoài cứng rắn, trước mặt người khác quyết không lộ ra nửa phần yếu nhược, ngay cả trong hôn mê, cũng quyết không chịu thua.

Mà điều khiến cho mọi người (bao gồm cả Phương Ứng Khán) giật mình là,

Khi Vô Tình tỉnh lại, câu đầu tiên y nói, là nói với Phương Ứng Khán.

Lời này khiến tất cả những người có mặt lúc đó đều giật mình.

“Lúc Phương đại hiệp vào kinh có hỏi người một câu, còn nhớ rõ chứ?”

Người giật mình nhất đương nhiên là Phương Ứng Khán.

– vì sao y lại đột ngột hỏi chuyện này?

– lẽ nào...

Một ý nghĩ kỳ quái mơ hồ hiện lên trong đầu, làm hắn cảm thấy sợ hãi,

Trong lúc nhất thời, ngay cả giọng nói của Phương Ứng Khán cũng run rẩy,
“Nghĩa phụ hỏi là... ‘Vấn lòng nhiệt huyết đặt ở đâu?’”

...

Hôm nay nhớ lại tình cảnh ngày đó, ký ức giống như vừa xảy ra.

Kỳ thực,

Đâu chỉ ngày hôm đó,

Tất cả những ký ức từ khi mình và Vô Tình quen biết tới nay đều rõ ràng trước mắt.

Chỉ là,

Hắn không rõ,

Mình đã vì y mà buông tha thiên hạ,

Vì sao Vô Tình vẫn không chịu nhượng bộ?

Có lẽ,

Hắn thật ra cũng hiểu rõ,

Chỉ là không muốn thừa nhận,

Hôm nay,

Phương Ứng Khán và Thành Nhai Dư,

Vẫn như cũ là hai người, hai trái tim.

Chẳng qua là,

Người, đã thương tích đầy mình.

Tim, đã vỡ thành mảnh nhỏ.

Lúc này,

Điều Phương Ứng Khán thật sự muốn nói chỉ là,

– “Nhai Dư... Lẽ nào... Người muốn dùng tính mạng một đời của người... để trừng phạt một thời hồ đồ của ta sao?”

88. Quyển 3 - Chương 5: Chung Thành Thác

Trong điện Văn Đức,

Sáng rực ánh đèn,

Một cơn gió thổi qua, ánh lửa chớp chờn, khiến cho trong điện có chút u ám mờ lung.

Trong điện có hai người,

Một ngồi một đứng,

“Hôm trước người nói có việc liên quan đến Thân vương... rốt cuộc là chuyện gì?”

“Bệ hạ, nhiều năm nay thần vẫn luôn lo lắng việc này... Theo hồi báo của Hoàng Thành ti, năm xưa Thân vương và Thành Đình Điền từng qua lại thân mật, về phần Thế tử chết yếu, phổ phường có lời đồn...”

“Đồn cái gì?”

“Thế tử thật ra vẫn chưa chết, mà là được người của Thân vương bí mật đưa đến phủ của Thành Đình Điền...”

“?!... Lời của ái khanh... Có thật hay không? Có chứng cứ gì không?”

“Nếu như sự việc không chính xác, vì thần làm sao dám giữa đêm khuya quấy nhiễu bệ hạ nghỉ ngơi.”

...

Triệu Cát trầm mặc,

Những chuyện ngày xưa, vẫn luôn luôn là tâm bệnh của gã.

Nếu không vì chuyện xưa,

Gã cũng sẽ không kiêng kỵ đám người Sở Tương Ngọc đến vậy.

Cung điện rộng lớn thoáng chốc bỗng trở nên trống vắng,

Ánh nến chiếu bóng hai người lên vách tường cung điện, là gã, và Sái Kinh.

Một lát,

Gã đột nhiên nói: “Chẳng trách trăm cứ thấy đứa trẻ đó quen mặt, mà lại không biết giống ai... Tướng mạo đó... quả nhiên là hậu sinh khả ư... Quá mức xuất chúng.”

Sái Kinh tiến lên một bước, cung điện quá lớn, bóng đêm quá thâm, vì vậy, thấy không rõ mặt lão.

“Việc này bệ hạ định xử trí ra sao?”

Triệu Cát đang xuất thần, chợt nghe lão hỏi như vậy, nhất thời khó có thể quyết định.

“Trẫm nghe ngự y nói... Thành Nhai Dư từ nhỏ thể chất đã ốm yếu, lại thêm bệnh tật lâu ngày, e rằng sẽ không qua được lập đông...”

“Ý của bệ hạ là...”

“Vô tình thượng bất lý, hữu tình an khả biệt... Cứ mặc y đi.”

Quân vương vốn luôn miễn cảm đa nghi này cư nhiên cũng có lúc nhân từ như vậy,

Quả thật rất ngoài dự liệu của Sái Kinh.

Thần Hầu phủ,

Tiểu lâu,

Cả căn phòng tràn ngập mùi thuốc.

Màn che buông xuống,

Mơ hồ có thể thấy được bóng người bên trong màn.

Xuyên qua màn lụa dừng lại trên dung nhan tiều tụy kia,

Thương tiếc đầy mắt,

Đau xót đầy lòng.

Phương Ứng Khán nhẹ nhàng tới gần, định vén lên màn ngắm nhìn gương mặt ngủ say ấy,

Nhưng mà tay còn chưa động,

Người trong màn đã yếu ớt ho khan vài tiếng,

Hầu như doạ hắt đổ mồ hôi lạnh đầy mình.

Nhưng mà,

Ho xong liền không có động tĩnh.

– đại khái chỉ là ngủ không yên giấc.

Nghĩ như vậy, tâm trạng cũng bình tĩnh, đang định xốc lên màn.

Bỗng nhiên,

Một bàn tay trắng đến không còn chút huyết sắc lộ ra khỏi màn,

Nhẹ nhàng vén màn lên.

Giọng nói từ trong màn bình thản vọng ra: “Thỉnh tiểu hầu gia nhanh chóng rời đi... Cứ đây đưa không rõ như vậy... đối mình đối người đều không có ích.”

Một câu nói rất khẽ rất chậm, gián đoạn đứt quãng, giống như hao hết toàn bộ sức lực nói ra.

...

Thấy Vô Tình rốt cuộc mở miệng,

Ánh mắt Phương Ứng Khán sáng lên: “Rốt cuộc Nhai Dư cũng chịu nói chuyện... Xa cách lạnh lùng như vậy... Là vì biết được việc Sái Kinh bí mật tẩu trình lên Thánh thượng cách đây mấy hôm?”

Trong màn im lặng một lúc lâu, mới nói: “Vô Tình bệnh đã nguy kịch, người bên ngoài nói như thế nào cũng không can hệ gì đến ta... Chỉ là hầu gia ngày gần đây bận rộn xã tắc, mong ngài thực hiện ước định, tạo phúc cho dân...”

Nháy mắt tiếng vải vóc bị xé rách vang lên cắt đứt lời y.

Giữa âm thanh khô khốc,

Phương Ứng Khán tức giận đứng trước giường,

Cả tấm màn bị xé tan nát,

“Ta đã nguyện ý vứt bỏ mọi thứ, chỉ cầu cùng ngươi chấp tay làm bạn, vì sao Nhai Dư không đồng ý? Vì sao không tin?”

Toàn thân Vô Tình cứng đờ, rồi lại lập tức bình phục.

Ánh mắt thoáng qua một tia phiền muộn, như có như không, giống như tuyết tịch tịch rơi vào lòng bàn tay, chưa kịp đọng lại đã tan chảy.

Hoặc cũng có lẽ là thân thể y đã yếu lắm rồi, cả người vẫn nằm nghiêng trên giường, không hề cử động.

Phương Ứng Khán vốn giận đến phát run, nhưng thấy gương mặt tái nhợt của Vô Tình, oán phẫn liền hoá thành hư ảo.

– Rũ sạch bụi trần chung quy chỉ còn sai lầm, mộng tỉnh quay đầu đã mấy năm?

– ngươi tỉnh ngộ, là chuyện tốt... Cho dù giang sơn Đại Tống không thể tránh khỏi bị thiết kỵ người Kim chà đạp, ít nhất... ít nhất....

– nhưng mà ta tin lại làm sao? Không tin lại làm sao? Bằng lòng lại làm sao? Không bằng lòng... lại làm sao?

“Tiểu hầu gia thỉnh tự trọng.”

Nhẹ nhàng nói ra một câu như vậy, Vô Tình dứt khoát không để ý đến hắn nữa.

Phương Ứng Khán vạn liệu cũng không ngờ y cứ ngهنh ngang như vậy nhắm mắt ngủ.

Ngắn ra một lát,

Tuy rằng ngày thường hấn mặt dày tâm hắc, lúc này cũng chỉ có thể thở dài.

Chung quy là vô kế khả thi.

89. Quyển 3 - Chương 6: Bất Do Nhân

Ánh mặt trời chiếu qua màn cửa sổ, phụ hoạ bởi một trận oanh kê chim hót.

Lúc Vô Tình tỉnh lại, điều đầu tiên đập vào mắt y là Phương Ứng Khán đang dựa vào đầu giường.

Hai hàng lông mày thanh tú hơi nhíu lại, hần nhắm mắt, dường như đang ngủ, nhưng vẫn còn nắm chặt tay Vô Tình.

Vô Tình có thể cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay hần.

Nhẹ nhàng rút tay ra, Phương Ứng Khán lập tức tỉnh dậy.

Khẽ dụi đôi mắt vẫn còn buồn ngủ, Phương Ứng Khán hơi xấu hổ cười cười.

Cổ nén chưa xót trong lòng, Vô Tình ngẩng lên nhìn hần.

“Sao người còn chưa đi?”

“Ta không muốn đi.”

“Không muốn đi thì lần!”

“Lâu này rất cao... Nhai Dư không sợ ta ngã chết sao?”

“...”

Đối mặt với một kẻ vô lại như vậy, Vô Tình thật không biết phải nói gì.

Y dùng hành động thay thế ngôn ngữ.

Một thanh phi đao màu bạc để lên cổ Phương Ứng Khán,

Lưỡi đao truyền đến cảm giác lạnh lẽo.

Phương Ứng Khán nhắm mắt,

“Có thể chết trong tay Nhai Dư, là may mắn suốt đời của ta, người ra tay đi.”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng hần vẫn bình thản nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vô Tình tức giận đến choáng váng, bàn tay cầm đao có chút run rẩy, cổ Phương Ứng Khán liền xuất hiện một vết máu.

Đột nhiên bị đao cắt, hần cư nhiên cũng không rên một tiếng.

Máu tươi chậm rãi chảy qua lưỡi đao,

Mà Phương Ứng Khán thản nhiên cười hỏi: “Nếu như ta thực sự chết... Nhai Dư có đau lòng chút nào không?”

...

Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Vô Tình có ánh sáng chột loét,

Trong nháy mắt,

Một chút ám áp đã từ lâu vắng bóng chột lướt qua đáy lòng Vô Tình.

Y thở dài, rút cuộc buông tay, lạnh nhạt nói: “Người muốn chết là ta... Ta chỉ muốn yên tĩnh một mình... Người đừng đến làm phiền nữa.”

Phương Ứng Khán thận trọng nhìn gương mặt hao gầy tiêu tụy của y.

Một lát,

Nhỏ giọng thì thầm: “Người sẽ không chết...”

Vô Tình tựa vào đầu giường, hờ hững: “Thành thử bệnh tình nguy kịch, không ai có thể cứu được... Tiểu hầu gia cũng đừng phí tâm nữa.”

– vẻ mặt bình thản ung dung, phẳng phất như đang đàm luận chuyện sống chết của người khác.

Phương Ứng Khán cảm thấy lòng đau xót,

– người này vẫn luôn luôn quật cường như vậy.

Mình sớm nên biết,

Với tính tình của Vô Tình, sau khi đã trải qua nhiều chuyện trước đây... vạn vạn sẽ không quay đầu lại, vạn vạn không có khả năng trở lại lúc đầu....

Mặc dù có thể trong lòng y không muốn... Nhưng vẫn sẽ ép buộc mình phải đạm mạc vô tình...

– kỳ thực, cho tới nay...

– kẻ thật sự vô tình... là mình.

Phương Ứng Khán nghĩ như vậy,

Nhưng hôm nay,

Hắn đã lún sâu vào,

Lòng này đã bắt do kỷ.

“Phương Ứng Khán mỗi ngày đều đến Thần Hầu phủ?”

Nghe Tôn Ngự nói vậy,

Thích Thiếu Thương vốn đang uống một miệng trà nhất thời đều phun trở ra.

“Thiết Thủ bọn họ cư nhiên không có phản ứng gì? Vậy là sao? Còn Vô Tình thì sao? Vô Tình...”

Vừa nghĩ đến người nợ đã không còn nhiều thời gian, lời nói của hắn bỏ dở, nhất thời nói không ra.

Cả căn phòng chỉ còn trầm mặc.

Trong lúc nhất thời,

Tâm tư của mọi người đều hướng về vị chủ nhân thanh lãnh tuấn dật, phong hoa tuyệt đại của Tiểu hầu Thần Hầu phủ.

– một người ưu quốc ưu dân như vậy...

– tâm tư cẩn mật như vậy...

– kinh tài tuyệt diệu như vậy...

– rốt cuộc cũng trốn không thoát tạo hoá trở trêu....

Lẽ nào thực sự đúng như câu nói kia “Từ xưa hồng nhan như danh tướng, chẳng hẹn nhân gian đến bạc đầu”?

90. Quyển 3 - Chương 7: Mộng Thành Hôi

Mùa đông năm Tuyên Hoà thứ bảy,

Người Kim diệt Liêu xong liền chia ra hai hướng quy mô xâm nhập phương nam.

Tổng quân không chịu nổi một kích, khiến quân Kim thuận lợi một đường đánh thẳng xuống.

Trong lúc nhất thời thiết kỵ như mây, lang yên tứ khởi, sinh linh đồ thán... Văn thư cấp báo nhiều như tuyết đầu đông tới tấp bay về kinh...

(lang yên: khói đốt từ phân sói, dùng làm ám hiệu báo động thời xưa, 'lang yên tứ khởi' ý nói tình thế nguy cấp)

Trong tình thế hoảng loạn, Huy Tông Triệu Cát đã thoái vị chạy xuống phía nam, Thái tử Triệu Hoàn kế vị, sử xưng là Tống Khâm Tông.

...

Tháng giêng năm Tịnh Khang thứ nhất, quân Kim tiến đến chân thành Biện Lương.

Tháng mười hai, Khâm Tông Triệu Hoàn dâng thư đầu hàng ngoài thành Khai Phong.

Giữa một mảnh huyết vũ tinh phong, mây sầu sương thảm, đế quốc Bắc Tống đã chính thức tuyên cáo chấm dứt.

Trong hỗn chiến, người con thứ chín của Triệu Cát là Khang Vương Triệu Cấu may mắn thoát thân, chạy trốn xuống Nam Kinh (Hà Nam Thương Khâu).

Tháng năm năm Tịnh Khang thứ hai, Triệu Cấu xưng đế tại phủ Ứng Thiên ở Nam Kinh, sau dời đô về Lâm An, sửa niên hiệu Tịnh Khang năm thứ hai thành Kiến Viêm năm nhất, sử xưng là Tống Cao Tông.

Đêm lạnh như nước.

Hồ Tây Tử sóng biếc bập bênh, giữa hồ phản chiếu một vòng trăng sáng.

Hắn dựa tại đầu lầu hoa, nhìn thuyền hoa trên hồ không ngừng lai vãng, thỉnh thoảng có tiếng nói cười bị gió thổi truyền đến bên tai.

Trên mặt hồ,

Hàng nghìn chiếc đèn hoa đủ màu đang trôi nổi, hoà cùng ánh trăng tán xạ ra xung quanh, lưu quang rực rỡ khắp Tây Hồ, sáng rực như ban ngày.

Một thế giới phồn hoa xán lạn mỹ lệ đến cực điểm, lại dường như không thể dể động được hẳn.

Ngắm trăng xưa người đâu chẳng thấy, muốn theo trăng trôi đến bên người.

...

Dưới lầu,

Một đôi tay trắng nõn mềm mại, chậm rãi thả một chiếc đèn hoa sen tinh xảo đẹp đẽ vào hồ.

Giang sơn nhiều mưa gió,

Giang hồ lắm phong sương,

Mà nàng, vẫn như cũ mắt ngọc mày ngài,

Dung nhan chẳng đổi,

Thêm sương càng điểm, gặp tuyết càng thanh.

Bên cạnh,

Nam tử áo trắng cúi đầu mỉm cười, trong nhất thời, toàn bộ ánh đèn rực rỡ của cả Tây Hồ dường như đều thu vào trong mắt hắn.

Nhưng mà,

Trong mắt hắn, lại chỉ thấy vẻ thanh và điểm của nữ tử trước mặt này.

Đơn giản vì,
Suốt đời hần, nàng chính là anh hùng trung, ôn nhu hương...

...

Lúc này,
Đã là Kiến Viêm năm thứ ba.

Hàng năm đến ngày này,
Hần đều quay về nơi đã từng lưu lại giấc mộng tiểu ủng giang sơn của chính mình.

Chỉ một mình,
Không cho bất luận kẻ nào theo.

Ở đây,
Kỳ thực chỉ có một gốc mai.

– một gốc mai đã chết khô.

Dưới tàng cây.

Có một nắm mồ xanh cô độc,

– nơi này, an nghỉ một truyền kỳ.

Mộ không có bia.

Bởi vì,

Không ai nhẫn tâm lập bia.

Không ai muốn tin con người tịch mịch như tuyết, ưu sầu như nguyệt kia đã rời khỏi nhân gian.

...

Cho tới bây giờ,

Phương Ứng Khán vẫn nhớ rõ mòn một đêm hôm đó.

Huyết ảnh dâng lên phá tan giấc mộng.

Mà mỗi khi giật mình tỉnh giấc, trong cơn thổ dốc sợ hãi, nỗi tuyệt vọng vẫn tràn ngập, bao vây hần.

Hần khi đó, cuồng loạn và táo bạo,

– thân thể giống như đã mất đi cảm giác...

– mà nỗi thống khổ trong linh hồn lại rõ ràng như vậy...

Ở Phong Nguyệt sơn trang, hần giống như phát điên không ngừng tìm kiếm,

– tìm kiếm những gì người nọ đã lưu lại cho dù chỉ là một hơi thở, cho dù chỉ là một chút dấu vết.

Hần thậm chí đã châm lửa,

– ánh lửa đỏ như máu,

– như một con quái thú tham lam.

Đình viện hoa cỏ sum xuê ngày xưa chỉ trong giây lát đã chìm ngập trong tro bụi địa ngục.

– lòng, dường như đang giã dựa trong tử vong...

– lửa, phảng phất muốn thiêu rụi linh hồn...

Trong ánh lửa hừng hực,
Dần dần hiện lên những bóng người...
– Tô Mộng Chầm, Bạch Sầu Phi, Lôi Tồn... Hứa Thiên Y... Văn Tuyết Ngạn...
– mỗi người bọn họ đều đeo trên lưng nỗi thống khổ của chính mình.
Hắn thậm chí nghe được tiếng cười của u linh.
– người nọ đã đi,
– lòng của hắn cũng theo đó mà chết, mà cháy, mà hoá thành tro tàn...
Như vậy,
Giấc mộng mà hắn đã từng có đâu?
Ngày xưa gió mát trăng thanh...
Ngày xưa quy khứ lai hề...
Lẽ nào đều đã bị thiêu theo lửa, bị đốt thành tro?

91. Quyển 3 - Chương 8: Cố Nhân Lại

Tuý Tinh Lâu nằm bên bờ hồ Tây, là lầu lớn nhất thành Lâm An.
Lầu có ba tầng,
Lầu một xe như nước chảy,
Lầu hai khách tựa mây bay,
Lầu ba lại là một năm bốn mùa lạnh lẽo u tĩnh,
Vĩnh viễn chỉ có một vị khách...
...
Phương Ứng Khán vẫn duy trì tư thế lười biếng tựa vào góc lầu của hắn,
Không hề liếc mắt nhìn hai người khách có mặt trên lầu lấy một cái.
Giống như chỉ có mỹ cảnh mờ ảo khói sương của Tây Hồ trước mắt mới đáng giá cho hắn nhìn.
Trên thực tế,
Ánh mắt hắn đã sớm xuyên qua Tây Hồ, không biết đang nhìn nơi nào.
Người đời ai có thể ngờ,
Phương tiểu hầu gia Thần Thương Huyết Kiếm, phong thần như ngọc ngày xưa lại có một ngày thất ý đến như thế này?
Đối diện,
Địch Thiên Trùng vẫn như cũ mặc bạch y, một tay cầm chén, cười như không cười.
Trong bể nghệ thiên hạ, vẫn mang theo một thoáng tịch liêu.
...
Phương Ứng Khán không thể không bội phục Gia Cát Chính Ngã.

Gừng, quả nhiên là càng già càng cay.

Một người đã chết,

Nhưng vẫn có thể trong U Minh thao túng đại thế thiên hạ.

Nếu không,

Năm đó quân Kim đánh tới, tôn thất Tống triều bị bắt làm tù binh nhiều như vậy, vì sao lại để sống một con cá lớn như Khang Vương Triệu Cấu?

Chỉ là,

Tất cả những chuyện này đã không liên quan gì với hắn.

Địch Thiên Trùng từng hỏi hắn,

– người thực sự đã mất tâm tranh thiên hạ?

Hắn lười trả lời.

– người quan trọng nhất đã không còn...

– dù cho toạ ửng giang sơn, lại có ai cùng hưởng?

Nhìn Phương Ứng Khán luôn một dạng mọi sự không liên quan đến mình,

Địch Thiên Trùng nghiêng người cười nói: “Xưa kia có Lý Bạch ‘ngủ trong quán rượu tại Trường An’, ngày nay có Phương tiểu hầu ‘mãi say túy lúy giữa Lâm An’ Xem ra cũng phong nhã lắm...”

Bên cạnh hắn còn có một người nữa,

Áo xanh tay áo trắng, tướng mạo tuấn tú, chỉ là một bên ống tay áo trống trơn rũ xuống, đứng trên lầu cao mỗi khi có gió thổi qua lại nhẹ nhàng lay động.

Địch Thiên Trùng nói xong, liền quay sang người bên cạnh: “Tích Triều, chúng ta đi thôi...”

Lời còn chưa dứt,

Đã nghe cầu thang truyền lại một giọng nói,

“Thế nào vừa mới đến đã muốn đi?”

Giọng nói còn rất trẻ, cũng rất êm tai, lại mang theo một loại vừa sắc bén vừa ôn nhu như lưỡi kiếm.

Địch Thiên Trùng không cần xoay người cũng biết là ai.

Hắn nhíu mày,

Ghé vào bên tai Cố Tích Triều nói thầm mấy câu.

Cố Tích Triều vội vã xuống lầu,

Khoảnh khắc đi qua bên người áo trắng tuyết kia,

Người nọ cười hắc hắc,

Trong tay đang ôm một vò rượu cấp tốc nhét vào tay Cố Tích Triều.

“Một vò rượu ngon, tặng người cộng ẩm cùng tri kỷ.”

Cố Tích Triều ngẩn ra,

Người nọ lại chỉ về hướng ngoài lầu,

Theo hướng tay gã, chỉ thấy một người áo trắng tuấn dật, đứng thẳng dưới lầu, đang mỉm cười nhìn lên.

Trong nháy mắt Cố Tích Triều sững sốt, sau đó khoé miệng y cong lên, rút cuộc xuống lầu.

Một màn kịch có thể xem là khôi hài trình diễn trước mặt hấn.
Nhưng hấn vẫn thờ ơ.
Hấn cũng từng giống như bọn họ,
Những năm tháng tuổi trẻ phù phiếm lông bông từng có yêu quá, hận quá, cười quá, khóc quá...
Nhưng mà,
Sự cho đến hôm nay,
Mỗi người dường như đều có được thứ mà họ muốn,
Mà người nọ để lại cho hấn, chỉ là một đoạn ký ức vỡ nát.
Người,
Quả nhiên là không thể quá tham lam.
Cái gì cũng đều muốn có, cái gì cũng muốn nắm giữ... Kết quả lại là cái gì cũng không giữ được...
Trong men say mộng lung,
Tượng gỗ trong tay dần dần biến thành gương mặt của người nọ...
Sau một khắc,
Cảnh vật lại thay đổi,
Hai đứa trẻ ở trong một cái sân nhỏ nào đó lặng lẽ không tiếng động rượt đuổi nhau...
Là mộng? Hay không phải mộng?

92. Quyển 3 - Chương 9: Tình Vị Liễu

Nhìn thiếu niên áo xanh không biết từ đâu xuất hiện bên cạnh mình,
Phương Ứng Khán thật muốn lôi lão bản Tuý Tinh lâu ra mắng chửi.
Đầu tiên là một đám người đến đây lải nhải lắm chuyện...
Sau đó lại là thiếu niên vô danh này đến phá đám mộng đẹp của người khác...
Nếu như là Phương Ứng Khán trước kia, lúc này hấn đã đại khai sát giới, máu chảy thành sông.
Nhưng mà hôm nay...

- Nhai Dư, ta biết ngươi không thích thấy máu...
- càng không thích thấy ta giết người...

Thiếu niên bất quá chỉ mười lăm mười sáu tuổi, nhưng tướng mạo thần phi phong việt, mi thanh mục tú.
Nhất là vẻ mặt mỉm cười lại mang theo u sầu hiện tại này của y,
Lại khiến Phương Ứng Khán vô cớ nhớ đến người kia.
– y luôn luôn lạnh lùng, rất ít khi cười.
– kể cả khi cười cũng sẽ mang theo một nỗi sầu nhàn nhạt,
– khiến cho người ta có cảm giác lúc nào y cũng ôm tâm sự trong lòng.

Mà thiếu niên trước mắt này...

Ánh mắt của y tuy rằng đậm như xuân thủy, nhưng bên trong lại là cao ngạo cháy bỏng,
– thật sự có chút giống mình.

“Người biết ta?”

Thiếu niên lắc đầu,

“Tìm ta có việc gì?”

Thiếu niên rút ra một vật từ trong ngực áo.

Một tượng gỗ,

Phương Ứng Khán giật mình.

Tượng gỗ này và tượng gỗ trong tay mình giống nhau như đúc.

Điều khác nhau duy nhất chỉ là vì thời gian chế tạo bất đồng mà mới cũ khác nhau.

“Có người nhờ ta đem cái này giao cho người.”

Tim đập thành thạch trong lồng ngực,

Phương Ứng Khán chớp lấy vật áo thiếu niên, khẩn cấp hỏi: “Ai nhờ người giao cho ta? Người đó hiện tại đang ở đâu?”

Thiếu niên muốn giãy dụa, rồi lại giống như sợ thanh sam trên người bị xé rách nên hậm hực đứng yên.

Nhưng mà vẻ quật cường toát ra trong mắt y, lại giống như một vương hầu kiêu ngạo cố chấp không ai bì nổi.

Phương Ứng Khán không hề để ý, nắm chặt y định hỏi lại,

Chợt nghe một giọng nói quen thuộc vang lên: “Là ta.”

Hắn và thiếu niên cùng quay đầu.

Một người đứng trước cửa sổ,

Áo trắng trắng tuyết, không dính một hạt bụi nhỏ,

Cao ngạo lại mang theo một chút cô đơn.

...

Trong nháy mắt, toàn thân giống như bị hút hết khí lực,

Phương Ứng Khán buông tay thả thiếu niên ra,

Cả người hiện rõ vẻ mệt mỏi và bất đắc dĩ,

“Ngay cả người cũng... Người cũng biết rõ...”

Phương Tà Chân từ cửa sổ xoay người tiến vào,

“Chỉ đùa một chút, không được sao?”

Gương mặt gần như giống như đúc với gương mặt trong trí nhớ, khiến Phương Ứng Khán dường như trốn tránh đời đi tầm mắt.

Nhiều năm qua,

Hắn vẫn tránh gặp mặt đệ đệ cùng cha khác mẹ này.

Đơn giản là vì diện mạo của Phương Tà Chân và ‘người nợ’ lại giống nhau như vậy,

– khiến đôi khi hắn thật sự rất hoài nghi Phương Tà Chân rốt cuộc là đệ đệ của ai.

Nhìn chăm chăm hai tượng gỗ giống hệt nhau trước mặt,
Phương Ứng Khán đột nhiên nghĩ tất cả mọi người điên rồi,
Giọng nói của hắn trở nên vô cùng lạnh lẽo.
“Chỉ đùa một chút?”
Trong nháy mắt,
Hắn gần như phát điên,
Hung hăng xốc đồ bàn, ly chén loảng xoảng rơi xuống đất, nát vụn,
Những mảnh vỡ văng tung toé ra xung quanh, tán loạn giống như cội lòng tan nát của hắn lúc này.
– rõ ràng đã bị vận mệnh đùa cợt đến không thể chịu được như vậy,
– mọi người lại còn muốn lấy hắn làm trò đùa.
Mất thấy cả tầng ba của Tuý Tinh lâu đã bị Phương Ứng Khán đập phá đến tơi tả,
Lão bản tử lâu và tiểu nhị lại chỉ dám trốn ở một bên run rẩy.
Khách ở tầng hai đều bị tiếng động của tầng ba dọa cho một thân mồ hôi lạnh, có vài người gan lớn liền
lên cầu thang nghe ngóng, nhưng đều bị tiểu nhị khuyên can xuống lầu.
Mà thiếu niên áo xanh kia vẫn còn chưa đi,
Lúc này đứng ở một bên thản nhiên xem náo nhiệt.
Ngay cả Phương Tà Chân cũng phải bội phục sự lớn mật của y.
Y quay đầu nhìn Phương Tà Chân, đột nhiên nói: “Không phải người.”
Động tác của Phương Ứng Khán lập tức dừng lại,
Hắn lạnh lùng hỏi: “Các người còn có bao nhiêu người? Thông đồng với nhau đến đây chế giễu ta sao?”
Phương Tà Chân nhìn từ trên xuống dưới thiếu niên kia,
Thiếu niên kia cũng đồng thời nhìn lại y,
“Tuy rằng tướng mạo của người và người nọ rất giống nhau, thế nhưng người không phải người nọ.”

93. Quyển 3 - Chương 10: Nhật Nguyệt Hương

Nơi nào đó ở Tương Dương,
Vùng phía nam, chính là Long Trung sơn vang danh thiên hạ.
Long Trung sơn năm xưa là nơi Gia Cát Lượng cư ngụ, vì vậy cũng có tên là Ngoạ Long cương.
Mà một thôn trang nho nhỏ có chừng mấy trăm hộ gia đình này, cũng bởi vì lấy chữ “Minh” trong tên Gia
Cát Khổng Minh, nên gọi là Nhật Nguyệt hương.
Thôn dân đều sinh sống bằng nghề nông, nam ra đồng trồng trọt, nữ nuôi tằm dệt vải.
Ngày thường đều chăm chỉ làm việc, xóm giềng hoà thuận, vui vẻ ấm áp,
Ngày lễ thì tụ họp vui chơi, không câu nệ lễ tục, chất phác giản dị,
Hoàn toàn là một vùng quê thanh bình.
Nhưng mà,

Trong một sân nhỏ góc đông bắc thôn,
Lại thường xuyên vang lên tiếng tiêu đàn du dương,
Thanh âm trầm vi diệu, giống như tiếng trời,
Khiến người nghe như lạc vào tiên cảnh.

...

“Rầm!”

“Xoảng!”

Theo thanh âm vỡ nát của đồ vật,
Hai cái bóng một lớn một nhỏ cấp tốc biến mất.

Vương Tiểu Thạch ngây người như tượng gỗ nhìn phòng khách nhà mình giống như vừa bị quân Kim tàn phá cướp bóc xong,

Khóc không ra nước mắt.

Thời gian năm năm,
Cũng đủ để một nữ hài tử từ một người vợ trở thành một người mẹ đảm đang.
Nhưng mà đáng tiếc,

Thời gian trôi qua đối với tiểu thư Ôn Nhu mà nói, hầu như không có tác dụng.

Ôn Nhu trở thành mẹ,

Vẫn rất là không ôn nhu.

Nàng vẫn chẳng khác khi xưa ngày ngày ồn ào đĩnh đoảng, nhún nhảy không yên...

Điều khác biệt duy nhất chính là... Hiện tại phía sau còn có thêm một tiểu quỷ chỉ e thiên hạ bất loạn.

Thế cho nên Vương thiếu hiệp năm xưa của chúng ta, hôm nay đã là Vương đại hiệp, mỗi ngày đều ôm đầu ngồi xồm trong sân khóc rống... Năm xưa nếu biết như vậy đã không...

Nhưng mà,

Ngày vẫn phải trôi qua.

Vả lại,

Ngay lúc Vương Tiểu Thạch quét dọn sạch sẽ phòng khách xong,

Một cái bóng nhỏ xíu giống như lốc xoáy bay, xông, quét vào nhà.

Không đợi hẳn phản ứng,

Liền nhào vào lòng hắn,

“Cha cha! Cha cha!”

“Chuyện gì vậy?... Chẳng lẽ mẹ của ngươi lại gây họa nữa?!! Lần này là độc chết gà hay là để sống dê???”

“... Không phải mẹ... Mẹ đã đi lên núi hái hoa rồi.”

“... Vậy nhất định là ngươi! Nói mau!! Lại đánh con cái nhà ai rồi?? A Mao hay là Tiểu Ngọc???”

“...”

Tiểu cô nương trong lòng bất quá chỉ chừng bốn tuổi,

Lúc này đang chớp chớp đôi mắt thật to nhìn cha mình sắp sửa phát điên,

Lắc đầu.

“Tâm Nhi không gây hoạ... Mẹ cũng không gây hoạ...”

“Không gây hoạ?... Các người??... Không có khả năng!!...”

Tiểu cô nương Tâm Nhi rất nỗ lực nhảy ra khỏi vòng tay của phụ thân,

“... Tâm Nhi vừa gặp một người rất... rất thú vị!!!!”

“Rất... thú vị? Rất cái gì?”

“... Rất... Tâm Nhi không biết... A! Giống như Thành thú vị vậy đó!!! Nhưng mà... Có chút không giống...”

Tuy rằng lời miêu tả lộn xộn, lấp ba lấp bắp, nhưng Vương Tiểu Thạch lại thấy ánh mắt con bé sáng long lanh một cách kỳ lạ,

Trong lòng đột nhiên xẹt qua một ý nghĩ,

– sẽ không... sẽ không phải là hắc đầu?

– nếu thật sự là hắc đầu...

Hắn lại nghiêm trang hỏi con gái: “Hắn có nói chuyện với người không?”

Đỏ mặt gật đầu,

Vương Tiểu Thạch cảm thấy rất ngạc nhiên: nói đã nói xong rồi, đỏ mặt cái gì?

“Nói cái gì vậy?”

“Tiểu mỹ nhân.”

“Cái gì?!?!?”

“Thú vị đó... gọi con là tiểu mỹ nhân.”

Vương Tiểu Thạch đầu đầy gân xanh nhìn nữ nhi không nên thân nhà mình,

Thuận tiện đưa tay lau đi khoé miệng đã chảy không ít nước miếng của tiểu nha đầu: “Hắn còn nói gì nữa?”

“Thú vị... thú vị đó hỏi con nhà của Thành thú vị ở đâu...”

94. Quyển 3 - Chương 11: Tình Mạch Mạch

Thời gian năm năm là bao nhiêu lâu?

Có người tính toán... Có người không...

Vô luận là tính hay không tính, năm năm quang âm trong một đời người, cũng tuyệt đối không thể coi là ngắn.

Năm năm đã đủ khiến cho rất nhiều người quen biết, rất nhiều người ly biệt, rất nhiều người gặp lại...

Thậm chí,

Nó cũng đủ để khiến cho rất nhiều kỳ tích xảy ra.

Mà nay,

Giang sơn hao tổn, đời người chẳng trọn,

Bao nhiêu người năm xưa niên thiếu hời hợt lông bông đã không còn gặp lại...

Bao nhiêu người năm xưa thề non hẹn biển chỉ sợ cũng đã trở thành dĩ vãng...

Còn có bao nhiêu người,

Giữa những tháng năm dần vất vả và hao mòn, bao nhiêu ái hận đã từng cuộn cuộn cũng đều trở thành khoảng không...

Chỉ có tương tư đối với y... đã trở thành nỗi nhức nhối...

Bầu trời xa xa bị tà dương nhuộm thành một mảng đỏ vàng,
Hào quang ánh chiều dòng suối róc rách và núi xa nguy nga,
Cũng ánh chiều khuôn mặt thanh lệ tuyệt tục của người nọ bên song cửa sổ.
Tiếng đàn không dứt.
Ngón tay tuyết trắng lướt nhẹ qua dây đàn, dừng lại đây đó.
Âm thanh du dương êm dịu, giống như nước chảy mây bay.
Mạch đàn chợt biến đổi trong khoảnh khắc, ngón tay bỗng nhiên căng thẳng.
Giương mắt,
Đàn đã ngừng,
Dư âm quanh quẩn, thật lâu không tiêu tan.
Người mà y đợi, đã đến.

...

Một bàn tay như ngọc từ phía sau vươn ra,
Nhẹ nhàng đặt lên bàn tay phải vẫn còn đang trên dây đàn của y,
Sau một khắc,
Thân thể bị một sức mạnh cường đại buộc xoay lại.
Chờ đón y,
Là một vòng tay ấm áp quen thuộc.
Ngẩng đầu lên nhìn đối phương, trong khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau bất chợt lại muốn quay đi,
Nhưng cả người đã bị vũng vàng ôm chặt, không thể động đây.

...

Vòng tay gắt gao siết chặt y, phảng phất muốn đem cả người y dung nạp vào cơ thể mình.
Không có đối thoại.
Không có câu hỏi.
Chỉ có một nụ hôn cuồng nhiệt... Cùng một cái ôm điên cuồng...

Không khí trong núi tươi mát, hương hoa nhàn nhạt, xen lẫn với mùi sách, tạo thành một loại hương vị vô cùng mạn diêu.
Cả căn phòng yên tĩnh.
Chỉ có màn lụa màu nguyệt bạch khẽ rung động... Trong đó thỉnh thoảng truyền ra tiếng rên rỉ trầm thấp và tiếng hỗn hển khi lên khi xuống...

...

Vô Tình đã ngủ say.

Da thịt như tuyết đầu mùa dưới ánh nến hiện ra thật trong trẻo lạnh lùng.

Bị người còn lại ngấm trong mắt, rớt cuộc giống như mộng mị.

“Nhai Dư... Hai câu thơ người để lại trong Phong Nguyệt sơn trang... Cuối cùng cũng đã có thể tiếp tục...”

“Duy nguyện tự thủ ý lan can, ứng chiết mai hoa độc tự khán. Nhai mịch thiên tầm canh vô dư, mạch mạch thử tình thiên khả kiến.”

(Chỉ nguyện ngồi yên tựa lan can, Hái nhánh hoa mai một mình ngắm. Núi cao nghìn thước tìm không hơn, Tình này đắm say trời xanh thấu.)

...

Trong cơn buồn ngủ mông lung,

Phương Ứng Khán kéo Vô Tình vào lòng,

Nhẹ nhàng khép mắt lại.

– tâm sự một đời,

– thoảng qua như một giấc mộng xưa.

– cũng may... Mộng đã thành sự thật.

...

Y nghiêng đầu,

Nhìn gương mặt ngủ say trầm tĩnh bên cạnh, bỗng nhiên nhớ lại một sáng sớm năm năm trước, cùng với lưỡi dao đâm máu tươi của hắn.

– “Nếu như ta thực sự chết đi... Nhai Dư có đau lòng chút nào hay không?”

Tâm tình nhất thời phiền muộn khôn kể.

Giả chết mai danh ẩn tích, tất nhiên là vì đề phòng để vương lòng dạ hẹp hòi.

Mà một nguyên nhân khác,

Là y khi đó không dễ dàng tin tưởng Phương Ứng Khán.

– ngay cả khi hắn đã đánh lui quân Kim ngoài thành Thái Nguyên...

– ngay cả khi hắn có thể bình định loạn Giang Nam...

– ngay cả khi hắn thâm tình chân thành, lời thề son sắt...

– thế nhưng... Dù sao hắn cũng là Phương Ứng Khán...

– Cho dù một thời thật tình... Cũng e khó được dài lâu...

Năm năm nay,

Nghe nói hắn tự thủ giang sơn...

Nghe nói hắn ngày ngày uống rượu...

Nghe nói hắn thất ý mê loạn...

– đủ loại nghe nói, khiến người nghe đau đến xé lòng.

Ánh đèn mờ nhạt xuyên qua màn lụa.

Nương theo ánh sáng mờ mờ cẩn thận nhìn lại,

Đã thấy tóc đen của người nọ đã xen lẫn vài đốm bạc.

Nhất thời,

Rơi lệ,
Tim như dao cắt.

95. Quyển 3 - Chương 12: Vĩ Thanh

Gốc mai,
Mộ phần,
Hai người,

“Sao người biết ngôi mộ này là giả?”

“Ta đoán.”

“...”

“Nhai Dư người đừng giận... Thật ra... Ta là bởi vì... cây này...”

“Cây?”

“Nếu dưới mộ phần này thực sự là người... Đừng nói là Thiết Thủ Truy Mệnh Lãnh Huyết... Cho dù là đám người Thích Thiều Thương Vương Tiểu Thạch, tuyệt đối cũng sẽ không để gốc mai kia chết khô...”

“...”

“Nhai Dư... Nhai Dư? Ôi! Người cứ nhiên phóng ám khí?!”

“Ta lấy làm lạ cây này đang tươi tốt vì sao lại chết khô, thì ra là vì tiểu hầu gia dùng Sơn Tự Kinh biểu diễn kỳ công...”

“Nhai Dư ta biết sai rồi... Ta chẳng qua chỉ muốn thử một chút... Người đừng đi...”

“Không được đi theo!”

.....

Xa xa,

Trên gương mặt Thiết Thủ thủy chung vẫn mang một nụ cười khiến người an tâm.

Truy Mệnh dựa thụ, ừng ực uống một ngụm rượu lớn, cổ đờ xuống cơn cười to.

Ánh mắt luôn luôn lãnh duệ của Lãnh Huyết, cứ nhiên cũng ảm dẫu không được ý cười.

Ba người trong lòng cùng chung suy nghĩ,

— đại sư huynh thực sự nổi giận...

— Phương Ứng Khán lần này thăm rồi...

Tiểu Hầu gia, người tự mà cầu phúc đi!

(toàn văn hoàn)

96. Quyển 3 - Chương 13: Phiên Ngoại: Lần Đầu Tiên

Hồi Phương Ứng Khán còn nhỏ, Phương Cự hiệp từng có lần mang hắn đến thăm nhà họ Thành ở ngoại ô kinh thành.

Con trai độc nhất của Thành gia là Thành Nhai Dư tuổi cũng suýt soát với Phương Ứng Khán, hai đứa trẻ chơi đùa với nhau thật vui vẻ.

Một ngày nọ, Phương Cự hiệp đi ngang qua hoa viên, vô tình nghe được đôi trẻ nói chuyện:

Tiểu Thành Nhai Dư: “Hu hu hu... Đau quá...”

Phương Cự hiệp: “???” (Quần chúng: “???”)

Tiểu Phương Ứng Khán: “Ta nghe người ta nói, lần đầu tiên ai cũng sẽ rất đau...”

Phương Cự hiệp: “!!!” (Quần chúng: “Ai nói vậy?!”)

Cự hiệp (nội tâm): “Không thể nào, Tiểu Khán nhà mình lại có thể...” (Quần chúng: “Còn nhỏ xíu như vậy đã lộ bộ mặt tà ác... Dám bắt nạt Nhai Dư của chúng ta... Phương Cự hiệp, ngài nhất định phải cho hắn một bài học!!!”)

Cự hiệp (nội tâm): “Quả nhiên là hổ phụ không sinh khuyển tử

Nhớ năm xưa khi ta còn nhỏ...”

Phương Cự hiệp rơi vào hồi ức vô tận... (Quần chúng đồng loạt té xỉu.)

Vốn định đến gần kiểm tra xem thế nào nhưng rốt cuộc Phương Cự hiệp đã quyết định một chuyện mà ngài tự cho là sáng suốt vô cùng: Con nít mà, không thể quá nghiêm khắc, cứ để bọn nhỏ tự nhiên đi... (Quần chúng: “Chúng tôi tha thiết yêu cầu sự kiện ở Chiết Hồng sơn trong “Thiên Hạ Vô Địch” xảy ra trước thời gian!!!”)

Nấn ná ở lại Thành gia vài ngày, Phương Cự hiệp quyết định mang Phương Ứng Khán đi báỉ kiến Gia Cát tiên sinh một lần.

Trước khi đi, Tiểu Phương Ứng Khán còn cố ý thì thầm vài câu vào tai Tiểu Thành Nhai Dư.

Nội dung như sau:

“Người không sao chứ?”

“...”

“Nếu như vẫn còn đau thì *%~\$%^~#*”

Mấy tiếng cuối cùng nói quá nhỏ, mặc dù thính lực của Phương Cự hiệp vốn đã độc bộ thiên hạ, nhưng vẫn không nghe rõ.

Có điều, kể cả như vậy, trên đường dẫn Tiểu Phương Ứng Khán đi Tam Điểm đường Phương Cự hiệp vẫn cảm thấy trong lòng vô cùng vui sướng.

Cự hiệp (nội tâm): “Lão Gia Cát Tiểu Hoa cứ lên mặt với ta Địch Thiên Trùng nhà lão như thế nào như thế nào, lần này nhất định phải cho lão biết Tiểu Khán nhà ta tuyệt đối không thua kém bất cứ ai!!!” (Quần chúng: toát mồ hôi.)

Khi đến Tam Điểm đường, phụ tử Phương gia đương nhiên được Gia Cát Chính Ngã nhiệt tình chiêu đãi.

Người chơi với Phương Ứng Khán chính là nhân vật trong truyền thuyết người gặp người thích hoa gặp hoa nở xe gặp xe chở của chúng ta: Tiểu Địch Thiên Trùng.

(Quần chúng đánh bay Khuynh Thành: “Dư thừa! Trong “Thuyết anh hùng” có trai đẹp nào mà không được tả là người gặp người thích hoa gặp hoa nở xe gặp xe chở không hả!!!”)

Lần này, Phương cự hiệp đặc biệt theo dõi hướng đi của hai đứa nhỏ. (Cự hiệp, ngài là thành viên của đội chó trình sát sao?)

Vì vậy, Phương Ứng Khán chỉ có thể mang bộ mặt vừa sưng vừa nhẵn như trái khố qua vừa buồn rầu như đưa đám ma nói rõ mục đích viếng thăm lúc nửa đêm của hần cùng với toàn bộ sự tình cho ba tên bộ đầu về mặt đáng ghét đang cố nín cười mà rõ ràng là sung sướng khi người gặp hoạ kia.

Tóm lại, từ đầu tới cuối hần vẫn chưa được gặp mặt đại công tử của Thần Hầu phủ.

Hần chỉ nhớ lúc đó mặt vừa đau vừa rát, đến nỗi hần đã nói những gì hần cũng quên hết sạch rồi.

Nhưng mà hần vẫn nhớ dường như Thiết Thủ có nói một câu khách sáo đại loại như: “Thì ra là vậy, đa tạ tiểu hầu gia đã nhắc nhở đúng lúc”, mà Truy Mệnh Lãnh Huyết thậm chí không hề tỏ vẻ cảm ơn.

Như vậy là sao?!

Hần đường đường là “Thần Thương Huyết Kiếm Tiểu Hầu Gia”, vậy mà không xứng được một câu cảm ơn của “Tứ Đại Danh Bộ” bọn họ hay sao?

Huống chi hần tới còn là vì việc của Thần Hầu phủ, Tự Tại môn của bọn họ!!!

Vô Tình không để ý tới hần thì thôi, nhưng ba tên đó là cái đình gì chứ!!!

(Khuyên Thành: “Tiểu Phương nha~ Lần này là người không đúng~ Rõ ràng người sai trước, dám bắt nạt Tình Tình~ Hơn nữa, Tình Tình người ta cũng không phải không để ý tới người nha, nếu không mặt người sao thành như vậy? Lại nói tiếp, người tới Tiểu lâu vì cái gì thì bản thân người rõ ràng nhất nha~.” Phương Ứng Khán: “Người đâu, mang cô ả này ra ngoài hài hoà đi... A~ không đúng~ mang ả ra ngoài chém đầu cho ta!!!” Khuyên Thành: “Thằng nhãi chết tiệt! Người dám giết mẹ ruột của người sao!!!” Phương Ứng Khán: “Mẹ ruột là cái gì? Ta không có khái niệm đó!” Bát Đại Dao Vương: “|||||||”)

Phương Ứng Khán nổi giận ùng ùng ra khỏi Thần Hầu phủ, liền gặp phải Gia Cát Chính Ngã vừa mới từ trong cung trở về.

Phương tiểu hầu gia thông minh lanh lợi lập tức đổi vẻ mặt, cười tươi chào hỏi.

Gia Cát Thần Hầu (vẻ mặt nghi hoặc): “Phương tiểu hầu gia, mặt của người làm sao vậy?”

Phương Ứng Khán: “Ứng Khán nửa đêm vội vàng vào phủ, nhất thời nhìn không rõ đường đi...”

Gia Cát Chính Ngã (nhìn vào trong phủ): “Vậy sao... Ai? Sao ta thấy hình như cửa sổ Tiểu lâu bị hỏng rồi? Tiểu hầu gia, chắc không phải là người ngã trúng cửa sổ chứ? Thật là phiền toái, Nhai Dư nhà ta sức khoẻ luôn luôn không tốt, bị gió thổi chốc lát là ngã bệnh ngay, phải nhanh chóng cho người sửa lại cửa sổ mới được, nếu không...” (Khuyên Thành: “Ta nói, Gia Cát tiên bối, Gia Cát tiên sinh, Gia Cát Thần Hầu, ngài không phải là vội vàng đi cứu Thiên Y cư sĩ sao? Sao còn có thời gian đứng đây tán gẫu vậy???”)

Phương Ứng Khán: “... Ứng Khán về phủ sẽ lập tức cho toàn bộ thợ mộc giỏi nhất Biện Lương đến giúp Nhai Dư... A... Không đúng... Là Vô Tình công tử... sửa... cửa sổ.”

Gia Cát Chính Ngã: “Lão hủ sớm nghe đồn trong phủ của tiểu hầu gia có vô số công nhân thợ giỏi. Nay mới biết, không chỉ ‘Hữu Kiều Tập Đoàn’ tàng long ngoại hủ, Thần Thông Hầu phủ càng là nơi thu hút nhân tài, so với đại nội hoàng cung quả thật không hề thua kém!”

Lão neho mắt cười: “Thì ra là vậy.”

Hoàn toàn không để ý tới Phương Ứng Khán đối diện đã đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

Cái lão hồ ly Gia Cát Tiểu Hoa rốt cuộc tính toán cái gì trong bụng vậy?

Nhất là cái câu “Thì ra là vậy” của lão thật là ý vị thâm trường, thật là ý tứ sâu xa...

Về đến Thần Thông Hầu phủ, Phương tiểu hầu gia bị lời của Gia Cát Thần Hầu kích thích đi lòng vòng trong phòng, lo lắng không yên.

Vòng trái, vòng phải, cũng không biết lòng vòng bao nhiêu lâu.

Càng đi càng phiền, càng nghĩ càng muộn.

Vừa đi vừa nghĩ, vừa nghĩ vừa đi.

Đột nhiên nhớ tới một việc.

Buổi tối ngày hôm đó, trước khi hấn và Vô Tình này này nọ nọ, hình như có người ở Phá Bản Môn cũng vừa này này nọ nọ Lôi Thuần xong. Sau đó, Lôi Tồn tiêu đời. (Khuyhnh Thành: “Liên quan ở chỗ nào vậy???”)

Hôm đưa ma Lôi Tồn hấn cũng có đi. Lúc đó, Lôi Thuần ở trước mặt hấn khóc cứ như là toàn thân đều làm bằng nước mắt, có thể nói là thương tâm nha

~(Khuyhnh Thành: “Nói thừa! Cha người ta chết làm sao mà không đau lòng được? Người tưởng thiên hạ này ai cũng giống như người sao?” Phương Ứng Khán: “Bát Đại Dao Vương đâu rồi!” Khuyhnh Thành: “Lại chiêu này nữa~ Người ta tránh đi là được chứ gì?”)

Lúc đó hấn cũng không suy nghĩ nhiều, hiện tại nhớ lại, Lôi đại tiểu thư nọ cũng thật đáng thương, chuyện xui xẻo gì cũng trút lên đầu nàng ta hết...

(Khuyhnh Thành: “Ồi chào? Là à nha? Hôm nay là ngày mấy vậy? Trời sắp có bão sao? Tiểu Phương người cư nhiên cũng biết thông cảm với người khác?” Phương Ứng Khán: “Ta thật sự rất hối hận. Nếu sớm biết như vậy ta đã ra tay trước Bạch Sầu Phi rồi.” Khuyhnh Thành: “...”)

Giữa lúc Phương tiểu hầu gia đang phiền muộn, đột nhiên có người đến cửa bái kiến.

Người đến là một vị so với Phương Ứng Khán còn muốn công tử. (Mọi người đừng hiểu lầm, người tới tuyệt đối không phải Tình Tình.)

Phương Ứng Khán vừa nhìn thấy người, liền không khỏi “giận từ trong ruột, ghét tận trong gan”.

“Giỏi! Người cư nhiên còn dám xuất hiện trước mặt ta! Người có biết người hại ta thâm thế nào không!!! Nhai Dư nhà ta (Khuyhnh Thành hắc tuyến như mưa: Nhai Dư của nhà hấn từ khi nào vậy?) ngay cả gặp cũng không chịu gặp ta nữa!!! ô@æ&E#@*æ&... (lược bớt một vạn chín nghìn tám trăm bảy mươi lăm chữ chữ rửa)”

Cuối cùng, Phương tiểu hầu gia bổ sung một câu.

“Cái cây cải trắng (ý nói Bạch Sầu Phi) của nhà người cứ đối đầu với ta. Độc chết thuộc hạ Trương Bộ Lôi của ta không nói, hành hạ Tô lão đại đến nỗi mất tích không nói, ngay cả Lôi Thuần cũng bị hấn XX luôn rồi, hấn cố ý phải không? Muốn đối đầu với ta phải không? Được lắm, người bảo hấn chờ đi, chờ xem Vương Tiểu Thạch trở về làm sao trừng trị hấn!!!”

(Khuyhnh Thành: “Thật mất mặt... Tiểu Phương, người sao có thể mất mặt đến như vậy... Người không thể nói một câu ‘chờ xem ta làm sao trừng trị hấn’ hay sao?” Phương Ứng Khán: “Người thấy như vậy giống với phong cách của bản hầu sao? Lời thoại như vậy giống với Phương Ứng Khán có thể nói ra giữa ban ngày ban mặt à?” Khuyhnh Thành: “... Quả thật không giống... Nhưng mà, hiện tại là ban ngày hay ban đêm vậy?”)

Người tới chỉ lắng nghe, lúc này mới nói một câu: “Ta đến báo cho người biết, Vương Tiểu Thạch sắp về tới rồi.”

Phương Ứng Khán nghe xong, lập tức choáng váng. (Khuyhnh Thành: “Người không phải ngóng trông cho Vương Tiểu Thạch trở về sao?” Phương Ứng Khán: “Ta chỉ là muốn hăm dọa cái tên Bạch Sầu Phi kia thôi, ai trông cho tên Vương đại ngu ngốc đó trở về chứ! Hấn mà về, nói không chừng lại có người YY cúp-pồ Vương Vô nữa~”

Người nọ nói tiếp: “Thật không ngờ lòng dạ tiểu hầu gia lại nhỏ như vậy, chẳng lẽ người đối với Lôi Thuần vẫn còn tình cũ chưa nguội, ái cũ khó dứt? Tô Mộng Chấm người ta còn chưa có nói gì, đâu đến phiên người ở chỗ này tức giận bất bình?”

Hấn lại chuyển đề tài: “Nói đến bất bình... Thần hầu phủ có cả đám người chân chính bất bình kia...”

Phương tiểu hầu gia vừa định trả đũa lại, lại nghe hấn nói: “Ta cũng thắc mắc, vì sao ‘y’ không thèm để ý đến người. Thì ra là vậy.”

Lại là thì ra là vậy!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Phương Ứng Khán cảm thấy trời đất quay cuồng, tiếp theo trước mắt tối sầm, ngửa mặt lên trời ngã chổng vó, bất tỉnh nhân sự.

Sau đó, nghe thiếp thân nha hoàn tỳ nữ thị thiếp hầu hạ Phương tiểu hầu gia trong Thần Thông Hầu phủ nói lại, kể từ hôm té xỉu, Phương tiểu hầu mắc chứng nói mớ suốt một tháng trời.

Về phần nội dung nói mớ, lặp đi lặp lại chỉ có ba câu:

“Nhai Dư~ Ta thật sự không cố ý~ Người tha thứ ta đi~”

“Gia Cát thế bá, ngàn vạn lần đừng nghe lời dèm pha, tiểu chủ bị oan mà~”

“Địch Thiên Trùng! Người là đồ trời đánh! Ta tuyệt đối không tha cho người!!!”

98. Quyển 3 - Chương 15: Phiên Ngoại: Bắt Gian Tại Trận

Trên đường đi Đông Nam, giả như hai vị công tử phong lưu phóng khoáng, hào hoa phong nhã, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe chở... (lược bớt N từ, tóm gọn lại trong bốn chữ: “lãng nhăng muốn chết”) Phương Ứng Khán và Địch Thiên Trùng đã xảy ra quan hệ không thể cho người biết.

Giả như ngay lúc đó lại bị “người ta” bắt gặp...

Màn 1:

Hai vị quần áo không chỉnh, đồng thời ngã xuống giường, giữa lúc thân thân mật mật, triền miên không ngớt, cửa phòng đột ngột mở tung.

Một cơn gió lạnh thổi qua...

Địch Thiên Trùng: “?! A Phi? Người?... Người quả nhiên luyện tiếc không nở rời xa ta! Ôi A Phi~”

Nhảy dựng lên ôm chầm lấy hồn ma nào đó.

Bạch Sầu Phi (hắc tuyến): “Ta chỉ quay về lấy đồ của ta thôi...”

Địch Thiên Trùng (ôm chặt hơn): “Ta mặc kệ~”

Chị Diễm: ...

Quần chúng:... Đó là quỷ thật sao?

Phương Ứng Khán (mừng rỡ): “Ta được cứu rồi~”

Màn 2:

Hai vị quần áo không chỉnh, đồng thời ngã xuống giường, giữa lúc thân thân mật mật, triền miên không ngớt, cửa phòng đột ngột mở tung.

Thủy Thanh Hàn đứng ngay trước cửa.

Thủy Thanh Hàn (đỏ mặt): “Công... công tử... Hầu... Hầu gia...”

Địch Thiên Trùng (nổi gân xanh): “Nha đầu chết tiệt! Không thấy công tử ta đang bận hay sao!”

Phương Ứng Khán: “... ..”

Màn 3:

Hai vị quần áo không chỉnh, đồng thời ngã xuống giường, giữa lúc thân thân mật mật, triền miên không ngớt, cửa phòng đột ngột mở tung.

Tôn Thanh Hà lười biếng dựa cửa.

Tôn Thanh Hà (làm bộ giật mình): “Ôi chào! Không ngờ người lại thích loại hình như tên tiểu hầu tử này sao?”

Địch Thiên Trùng (nổi giận): “Cút ra ngoài! Người tới đây làm gì!”

Phương Ứng Khán: “Hu hu hu... Mất mặt chết...”

Chị Diễm: người mà cũng biết mất mặt sao...

Màn 4:

Hai vị quần áo không chỉnh, đồng thời ngã xuống giường, giữa lúc thân thân mật mật, triền miên không ngớt, cửa phòng đột ngột mở tung.

Địch Thiên Trùng (phát điên): “Mụ nội nó, các người rốt cuộc có chịu để yên không!... Nhai Dư?!”

Vô Tình (lạnh lùng nhìn): “Hai vị thật là có hưng trí...”

Quần chúng: mùi dấm chua nồng nặc quá...

Phương Ứng Khán (khóc như lê hoa mang vũ): “Nhai Dư, mau cứu bản hầu~”

Mọi người té xỉu... Chị Diễm hắc tuyến đầy mặt.

Màn 5:

Hai vị quần áo không chỉnh, đồng thời ngã xuống giường, giữa lúc thân thân mật mật, triền miên không ngớt, cửa phòng đột ngột mở tung.

Gia Cát Thần Hầu xuất hiện trước cửa.

Địch Thiên Trùng (kinh sợ vạn phần): “... ..”

Gia Cát Thần Hầu cười híp mắt đi vào phòng.

Đến gần...

Hai người run lập cập.

Chị Diễm: không dám thở.

Quần chúng:... ..

Gia Cát Thần Hầu một tay túm lấy Địch Thiên Trùng, lôi sang phòng khác.

Phương Ứng Khán: “... Thế bá...”

Gia Cát (nheo mắt cười quay đầu): “Con nít nên đi ngủ sớm đi.”

...

Cả ba cái phiên ngoại chỉ nhằm mục đích đim hàng anh Khán cho bỏ ghét thôi *nhìn trời*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nien-thieu-vo-tinh>